DONNA KAUFFMAN

Ultima speranţă

Traducerea şi adaptarea în limba română de

CECILIA BIŢOIANU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Furtuna făcea ravagii în toată Georgia. între meandrele râurilor, plantaţia de la Oakgrove fremăta sub vântul si ploaia care biciuiau ferestrele elegantei locuinţe. Nemişcată în hol, Elizabeth White, cunoscută mai curând sub numele de Bess, părea indiferentă la uragan. Calvarul ultimelor două zile îi slăbiseră sensibilitatea până într-atât încât o împiedica să reacţioneze.

în ciuda celor douăzeci şi doi de ani ai ei, Bess lăsa impresia unei femei în vârstă. Boala îndelungată a mamei sale o epuizase. Săptămâni în şir dorise ca scumpa ei bolnavă să-şi găsească în sfârşit pacea şi odihna. Dar niciodată nu se gândise cât de disperată o va lăsa plecarea ei, singură în faţa viitorului.

Crystal Smythe, sora vitregă a lui Bess, plecase chiar în dimineaţa aceea la Paris, într-un vârtej de mătase şi parfum scump. Ele nu se înţeleseseră niciodată cu adevărat. împotriva oricăror aşteptări, Bess sperase totuşi că se vor putea împăca

după funeralii. Ar fi trebuit să ştie că aşa ceva era imposibil. Crystal nu-i propusese nici măcar o dată s-o ajute la îngrijirea mamei aflată pe patul de moarte.

Timpul de doi ani interminabili, Bess îşi veghease mama atinsă de cancer. In ciuda tenacităţii ei, viaţa o părăsise încetul cu încetul. Bess făcuse tot ce-i stătuse în putinţă, până în momentul când trebuise să accepte că trebuie s-o interneze la spital. Timp de doi ani, n-o părăsise pe aceea pe care o iubea atât de mult. Nimeni n-a susţinut-o. Crystal trăia în Franţa şi, îndrăgostită nebuneşte de un tânăr aristocrat, n-avea un minut liber. De altfel, n-aveau destui bani pentru a angaja o infirmieră? o întrebase ea într-o zi la telefon.

Bess fusese gata să plângă. Desigur, fuseseră bani la Oakgrove, chiar mulţi - până la moartea tatălui său. Mama ei se recăsătorise atunci cu Jonathan Smithe, care risipise averea familială. Mama lui Bess nu-şi făcuse niciodată griji din acest motiv. Singura şi unica ei preocupare era să-l împiedice pe acela pe care-l porecleau cu dispreţ cow-boy-ul, durul care nu se dă bătut, bădăranul sau Apaşul nemilos, să pună mâna pe acţiunile exploatării petroliere întemeiată în urmă cu un secol de primii White la San Antonio.

Bess se înfioră. Ruddy Langston îşi merita cu prisosinţă nenumăratele porecle. Slab, suplu şi agil ca şfichiul unui bici, cu figura impenetrabilă şi vocea inflexibilă, dădea impresia că este invulnerabil. Nu venise la funeralii, dar Bess ştia că nu va întârzia să

apară pentru a se interesa de acele faimoase acţiuni.

Cu un oftat adânc, se apropie de fereastra bătută de ploaie. Arborii dezgoliţi de frunzele lor se înălţau spre cerul întunecat de decembrie ca nişte santinele neputincioase.

Cu fruntea sprijinită de geamul rece, închise ochii. „Oh! mamă, se gândi ea cu lacrimi în ochi. Nu ştiam ce înseamnă singurătatea“.

îşi trecu o mână obosită peste ceafa dureroasă. Amărăciunea, lipsa de somn şi durerea îi împuţinau forţele.

- Şi acţiunile petroliere? întrebase Crystal, descoperind că boala Carlei sfârşise prin a ruina familia. Iată ce ar trebui să-ţi permită să revii pe linia de plutire. Oricum, vei fi obligată să vinzi casa, biata mea Bess! Este ipotecată până la ultima piatră.

Bess ridicase din umeri cu un gest fatalist.

- Imediat ce va auzi de moartea mamei, Ruddy Langston se va arunca asupra mea ca un lup înfometat.

Crystal clătinase gânditoare din cap.

- Ce păcat! Un bărbat atât de frumos! Cum poate să fie atât de detestabil? Dacă ar vrea, toate femeile s-ar arunca la picioarele lui. Este într-adevăr păcat că nu se interesează decât de petrol, de vaci, şi de copila lui urâtă.

- Katy nu este un copil urât. Ea va împlini zece ani şi

devine foarte frumoasă.

- Adevărat? De fapt, te duci la fermă o dată pe an pentru reuniunile acelea ridicole.

Bess roşise, înainte de a se întoarce.

- In vara asta n-am fost. Am rămas lângă mama.

- înţeleg. Trebuie să fi fost penibil pentru tine. Dacă te-aş fi putut ajuta, dar...

Lăsând fraza în suspensie, schimbase subiectul.

- Ce vei face cu aceste acţiuni, Bess?

- Aş fi preferat ca mama să nu mi le lase moştenire. Ideea să mă bat cu Ruddy nu mă încântă deloc.

Crystal izbucnise în râsul ei cristalin.

- îl ura! Totdeauna m-am întrebat de ce.

- Mama era o doamnă. Cât despre el, este soiul cel mai rău care poate exista. Mama lui Katy era şi ea tânără de familie bună. Ea a rupt logodna când el era în Vietnam. S-a căsătorit apoi cu altul deşi era însărcinată cu el. Ruddy n-a iertat-o niciodată. Ura lui se răsfrângea asupra tuturor femeilor. Mama, eu. Regret într-adevăr că toată această poveste a exploatării petroliere n-a fost îngropată o dată cu ea.

- Sunt sigură că vei găsi o soluţie, o asigurase Crystal îmbrăţişând-o cu afecţiune.

- Cu Ruddy? M-ar mira. îmi amintesc de o zi când am mers la fermă cu tata. Trebuie să fi avut şaisprezece ani. Unul dintre oamenii săi i-a căutat ceartă lui Ruddy.

Toată lumea a făcut cerc în jurul lor. La un moment dat, cow-boy-ul a scos pistolul. Ruddy nici măcar n-a clipit. A mers drept spre el, l-a dezarmat, şi l-a doborât cu o singură lovitură de pumn.

Crystal o privise visătoare. Bess avea o distincţie indiscutabilă. Totul la ea exprima o eleganţă înnăscută. Cu tenul ei de piersică, ochii negri şi părul blond, părea ieşită dintr-o carte ilustrată.

- Cum îţi strălucesc ochii când vorbeşti despre el! remarcase ea. îţi place?

-Mă impresionează mult, recunoscuse Bess râzând nervoasă.

Suspină. Se lăsa noaptea şi singurătatea o apăsa tot mai
mult. N-avea nici familie, nici prieteni. Va fi singură să-l înfrunte pe Ruddy, când va veni. El nu va mai întârzia. Ar fi putut să jure.

Cu un gest obosit, lăsă perdeaua să cadă şi se întoarse de la fereastră, tocmai în momentul când în crepusculul brăzdat de fulgere apăreau două faruri pe aleea mărginită de copaci centenari. Vântul care sufla în rafale înăbuşi zgomotul motorului care se apropia.

Cu paşi înceţi, Bess merse să se aşeze pe prima treaptă a scării şi îşi trecu degetele prin părul nepieptănat. Dacă cel puţin ar fi la fel de frumoasă cum era Crystal!

Bess nu fusese niciodată conştientă de propria sa frumuseţe. Zvelteţea i se părea un defect ireparabil. Spera totuşi că într-o zi va sfârşi prin a întâlni un bărbat care s-o iubească destul ca să vrea s-o ia drept soţie.

Fără să-şi dea seama, gândurile ei reveniră la Ruddy. Cu pumnii strânşi, îl blestemă cu voce scăzută. Ruddy jurase să nu se căsătorească niciodată. Niciodată, spunea el, nu se va hotărî să lase o femeie să-i ia cea mai scumpă comoară: libertatea.

Bess aruncă o privire în jurul ei. Crystal avea dreptate. Va fi obligată să vândă casa strămoşească. Imperiul White ameninţa să se prăbuşească pentru totdeauna. Acţiunile exploatării petroliere i-ar permite poate să supravieţuiască, dar nu va putea continua să întreţină Oakgrove. Plantaţia nu mai era decât un dezastru financiar.

Sunetul clopotului de la intrare o făcu să sară în picioare. In trecere, se privi în oglindă. Cu părul nepieptănat, faţa palidă şi ochii încercănaţi, părea teribil de fragilă şi de vulnerabilă. Cine putea oare să vină la o asemenea oră, pe această furtună puternică? Spera să nu fie un creditor. Nu încetau s-o hărţuiască după decesul mamei sale.

Un lung fior o străbătu când deschise uşa. Bărbatul care se afla în prag ar fi făcut să leşine orice femeie. înalt, lat în umeri, îmbrăcat într-un costum gri cu dungi

şi pe cap cu o pălărie Stetson cu boruri largi, avea farmecul devastator al acelor actori de cinema care fac să bată toate inimile.

Faţa lui bronzată era la fel de indescifrabilă ca o mască de piatră. Gura lui păstra o cută neînduplecată. Ochii lui străluceau ca smaraldele sub sprâncenele stufoase şi la fel de întunecate ca părul negru ca pana corbului.

- Mă aşteptai, îmi închipui, spuse el cu o voce răguşită şi ironică.

- Bineînţeles, răspunse ea. Ştii foarte bine că mă aştept întotdeauna la ce este mai rău. Inundaţii, erupţii vulcanice, cutremure de pământ sau vizitele lui Ruddy Langston, pentru mine este acelaşi lucru. Mai e nevoie să te întreb de ce eşti aici? Ai aflat de testamentul mamei, evident.

El făcu un pas şi închise uşa în spatele lui înainte de a întreba:

- Unde putem sta de vorbă?

Cu toată demnitatea poziţiei ei sociale, Bess îl conduse în salon şi-l invită să ia loc.

- Gata oricând să faci pe marea doamnă, Bess? Pot să-ţi cer o cafea, sau servitorii tăi şi-au luat ziua liberă?

Ea păli, dar reuşi să-i susţină privirea fără să clipească.

- Mama a murit abia de două zile. Ti-aş fi

recunoscătoare dacă m-ai scuti de sarcasmele tale. Da, pot să-ţi ofer o cafea. Cât despre servitori, nu mai există nici unul în această casă de ani de zile. Ştii fără îndoială că, pentru a supravieţui, nu-mi rămân decât aceste câteva acţiuni pe care eşti atât de nerăbdător să pui mâna.

Fără a-i lăsa timp să răspundă, părăsi încăperea pentru a ajunge în imensa bucătărie abandonată tăcerii de ani de zile.

în oficiu, îşi impuse să se calmeze. Singura ei şansă era să-şi păstreze sângele rece. Dacă ar da vreodată frâu liber sentimentelor sale, Ruddy ar scoate imediat un avantaj din asta.

Când reveni în salon, încărcată cu frumosul serviciu de argint al strămoşilor ei, îl găsi privind cu un aer dispreţuitor portretul Carlei, care împodobea căminul monumental.

Se răsuci pe călcâie, privind-o cum pune platoul pe o masă acoperită cu marchetărie, fără să se gândească măcar s-o ajute.

- Mulţumesc, zise ea printre dinţi. Eşti prea amabil.

- Acest platou este oare atât de greu?

Puţin lipsi să nu izbucnească în râs, atât de absurdă i se părea situaţia. Fără un cuvânt, turnă cafeaua şi-i întinse maşinal o ceaşcă de porţelan fin plină cu cafea neagră.

- Ar trebui să mă simt flatat că-ţi aminteşti că nu

vreau nici lapte, nici zahăr? întrebă el privind-o insistent.

Ea îşi netezi distrată rochia de jerseu gri şi ridică din umeri.

- Nu-i nevoie să forţezi nota. Te cunosc. Faci pe durul, dar nu eşti mai rău decât ceilalţi texani. Spune-mi mai curând ce face Katy.

- Creşte. Prea repede. Te-a invitat în vara aceasta. De ce n-ai venit?

- îmi pare rău c-am lipsit de la ultima reuniune. Nu puteam s-o las pe mama singură.

Tăcut, el îşi bău cafeaua până la ultima picătură şi puse jos ceaşca.

- Nu mă pricep să fac conversaţie, spuse el pe un ton repezit. Mai bine să merg drept la ţintă: vei veni cu mine la San Antonio.

Lui Bess i se tăie răsuflarea.

- Poftim?

- Ai auzit foarte bine. N-am decât un mijloc de a intra în posesia acestor acţiuni, să te iau de soţie. Ne vom căsători fără întârziere.

Ea tresări ca şi cum ar fi pălmuit-o. Ar fi trebuit totuşi să ştie: nimic nu-l putea opri. Niciodată.

- Nu, spuse ea cu o voce tăioasă.

- Ba da. Sunt ani de zile de când te aştept. Am în sfârşit ocazia să am acţiunile, şi pe tine pe deasupra. Nu văd de ce aş renunţa.

Cu obrajii arzând, ea se ridică prompt.

- Ce te face să crezi că voi accepta? Ce aş avea de câştigat? Eşti dur, egoist şi nu te sinchiseşti de nimeni pe lume cu excepţia fiicei tale!

- Absolut adevărat, aprobă el fără să clipească. Dar mă vei însoţi şi te vei căsători cu mine, chiar dacă va trebui să te târăsc cu forţa la altar.

- Pentru nimic în lume. Nu mă poţi obliga.

- Crezi?

Se ridică la rândul lui, dominând-o cu înălţimea lui. Pe faţa lui neînduplecată, ochii lui aveau o strălucire sălbatică.

Pe neaşteptate, părăsi încăperea. Bess aruncă o privire înnebunită în jurul ei. Ce-ar putea face oare? Să fugă în ploaie? Să strige după ajutor în casa goală?

El reveni cinci minute mai târziu şi-i întinse mantoul şi poşeta.

- Am întrerupt apa şi curentul. Vei putea telefona unui agent imobiliar din San Antonio pentru a pune casa în vânzare. Nu va avea nici o obiecţie să-ţi parvină micile amintiri pe care doreşti să le păstrezi. Acum, îmbracă-ţi mantoul.

Ei nu-i venea să-şi creadă urechilor. Era oare un vis? Mai curând un coşmar.

Nerăbdător, o făcu să îmbrace mantoul cu forţa, îi trase gluga de lână neagră peste părul blond şi-i strecură poşeta în mâini.

- Nu merg! strigă ea. Nu vreau!

- Asta rămâne de văzut!

Fără să mai aştepte, o ridică în braţe ca şi cum nu cântărea mai mult ca o pană şi ieşi cu paşi mari din vechea locuinţă pentru a înfrunta ploaia care bătea cu putere.

Două secunde mai târziu, o depunea pe Bess pe scaunul din faţă al maşinii sale, un Mercedes negru care demară în trombă, cu motorul urlând.

Capitolul 2

„Nu este adevărat! Visez!“ îşi repeta Bess. Totuşi, bâzâitul Cessnei era real. La comenzile avionului, Ruddy scruta cerul. Faţa lui întunecată şi expresia severă erau şi ele la fel de reale.

Nici măcar în legătură cu deplasările sale, Ruddy Langston nu avea încredere în nimeni. în orice caz, el trebuia să rămână stăpân pe situaţie. Nu era deloc uimitor că nici o femeie nu reuşise încă să-l determine să-i pună un inel pe deget! A iubi nu înseamnă parţial să acorzi încredere?

Resemnată în scaunul ei, Bess reanaliză din nou situaţia. Ce salvare să găsească? Trebuia totuşi să existe o soluţie. Cum să facă oare ca Ruddy să intre în posesia acţiunilor, fără a se căsători cu el?

Din păcate, Carla avusese grijă ca el să n-o poată face altfel. Singura modalitate pentru el de a obţine aceste acţiuni era într-adevăr căsătoria. Carla avea motive întemeiate să creadă că el nu va merge niciodată până la această măsură extremă. Ruddy şi Bess nu se suportau, toată lumea ştia. Se înfruntau precum câinele şi pisica îndată ce se întâlneau. La fermă, când se întâlneau la reuniunea anuală, se fereau să se certe. Când erau faţă în faţă, ieşeau scântei.

Ultima dată, în urmă cu doi ani, Bess îşi jurase să nu-l mai vadă niciodată. în ziua aceea, se certaseră în legătură cu educaţia pe care i-o dădea lui Katy.

între picnic şi întrecerea tradiţională de rodeo,

micuţa se lăudase într-adevăr că era exact ca tatăl ei.

- Exista un băiat de două ori mai mare decât mine care mă necăjea, Bess. Ştii ce i-am făcut? I-am trântit un pumn în faţă, spusese ea umflându-se în pene. A fost super, nu-i aşa?

Cuvântul „super“ revenea adesea în vocabularul ei. îl folosea tot timpul, atât pentru a-şi caracteriza câinele, Pal, precum şi profesoara de la şcoală sau la tăuraşul pe care Ruddy i-l oferise la intrarea în şcoala elementară.

Bess nu găsea deloc „super“ ca o fetiţă de opt ani să se bată ca un derbedeu. Ea considera această comportare foarte regretabilă şi nu i-o ascunsese lui Ruddy când s-au oprit la restaurantul panoramic din Paseo del Rio, unde în mod obişnuit clanul Langston îşi încheia ziua cu o cină somptuoasă.

- Nu înţeleg ce-i reproşezi lui Katy, spusese el cu un ton sec. Băiatul acela afurisit a început. Ea a avut perfectă dreptate să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

- Katy este o fetiţă. Pentru Dumnezeu, priveşte lucrurile în faţă! Tu o îmbraci ca pe un băiat. Vorbeşte ca un cow-boy. Ce-ţi trebuie mai mult? Te-ai gândit la viitorul pe care i-l pregăteşti?

- Vreau să înveţe să se descurce în viaţă.

- Vei face din ea o persoană în afara societăţii, iată adevărul!

Parcă-l vedea şi acum. Alb la faţă ca varul, o privise cu ochi strălucind de furie.

- Katy este fiica mea. Eu sunt cel care decide educaţia ei. N-am nevoie de părerea unei moştenitoare

ruinată pentru a şti ce este bun pentru ea. Cu ce drept îţi închipui că poţi să-mi dai sfaturi? Eşti atât de deşteaptă!. Sunt sigur că plângi când este furtună! Şi ai vrea să-mi dai lecţii?

Ridicase atât de mult vocea încât se făcuse o tăcere apăsătoare în sala imensă a restaurantului. Curând nu se mai auzise decât râul care vuia jos, între pereţii abrupţi ai unui canion ameţitor.

- Taci, murmurase Bess. Toată lumea ne priveşte.

- Ei bine, n-au decât să ne privească! Dacă eşti aşa de sigură de tine în ceea ce priveşte educaţia fiicei mele, poţi foarte bine s-o strigi în gura mare. Haide, domnişoară White! Ai cel puţin curajul opiniilor tale. Spune-mi în faţa tuturor, cum ar trebui s-o cresc!

Cu trăsăturile crispate, ea îi ţinuse piept.

- Ai înţeles foarte bine. N-am nevoie să mă repet.

Acest sânge-rece nu făcuse decât să sporească furia lui Ruddy.

- Nu eşti decât o tânără înfumurată! Decât să te ocupi de copiii altora, ai face mai bine să te măriţi şi să faci copii! Da, bineînţeles, preferi să rămâi fată bătrână. în ochii tăi, probabil că nu există nici un bărbat care să-ţi ajungă nici la degetul mic!

Cu aceste cuvinte, îi întorsese spatele şi plecase. Moartă de ruşine, o oră mai târziu, Bess îşi făcea bagajul şi părăsea San Antonio jurând să nu-l mai vadă niciodată. Ceea ce şi făcuse. Până seara asta.

- Cât calm, domnişoară White! spuse el, ironic. într-adevăr, mă impresionezi! Nici măcar n-ai ţipat, nici măcar nu te-ai zbătut! Evident, o mare doamnă nu se înjoseşte niciodată să reacţioneze ca toată lumea!

Ea îl privi cu un mic surâs.

- Tu îmi faci reproşuri? Nici nu mă miră. Mă aştept la orice din partea ta. Acum doi ani, mi-ai arătat de ce erai capabil.

- Ai luat-o la fugă, spuse el cu o voce înăbuşită. Nu credeam că erai laşă. îmi ţinuseşti întotdeauna piept, în trecut.

- N-am luat-o la fugă, îl asigură ea. Numai că nu înţelegeam să-mi mai pierd vremea.

El păstră o scurtă tăcere, înainte de a-i arunca:

- Nu mi-am schimbat părerea în legătură cu educaţia lui Katy. N-am intenţia să fac din ea o femeie de lume, şi dacă te amesteci vreodată în garderoba ei, vei avea de-a face cu mine.

Bess se mulţumi să ridice din umeri.

- Nu te nelinişti. Nu voi rămâne atât de mult la fermă încât să-ţi produc cea mai mică neplăcere.

- Vom vedea. Acum taci. Nu-mi place să vorbesc atunci când pilotez maşinăria asta.

- Nici măcar avionul tău n-ar îndrăzni să-ţi joace o festă, murmură ea ca pentru sine. El este ca toţi cei care te înconjoară, prea intimidat ca să rişte să-ţi displacă.

împotriva oricărei aşteptări, Ruddy izbucni în râs. Un

fulger de mulţumire îi ilumină privirea. Apoi faţa lui îşi reluă o expresie morocănoasă şi îşi continuară călătoria de noapte într-o tăcere grea.

Ajunseră la San Antonio mult după miezul nopţii. Extenuată, Bess traversă holul aerogării fără să vadă nimic. Era pe punctul să iasă când îi atraseră privirea nişte tablouri expuse pe un perete.

- Oh, ce frumos. murmură ea, apropiindu-se în faţa unei pânze reprezentând o fermă situată la marginea deşertului.

Această operă trezea în ea o nostalgie stranie. Poate pentru că reprezenta ceea ce putea fi singurătatea aventurierilor şi pionierilor de odinioară. Bess, care nu cunoştea decât foşnetul pădurilor dintre meandrele râurilor, rămânea fascinată de intensitatea cerului gol deasupra unui pământ presărat cu cactuşi.

- Vino, pentru numele lui Dumnezeu! bombăni Ruddy prinzând-o energic de braţ. Avem încă drum de făcut.

Ea se desprinse cu o smucitură pentru a-i face faţă, cu capul ridicat.

- N-ai putea fi şi bine dispus, din când în când? De ce trebuie să faci întotdeauna mutra asta? N-am putut niciodată petrece un moment agreabil cu tine!

El o măsură din toată înălţimea lui, cu un zâmbet ironic.

- Şi tu, dacă te-ai opri să mă critici? Poate îţi imaginezi că eşti întruchiparea femeii perfecte?

Ea păstră o scurtă tăcere, cât să-şi calmeze rana lăsată de această nouă insultă.

- Nu mă voi căsători niciodată cu tine! spuse ea în sfârşit, cu o hotărâre sălbatică. Sau ar trebui să mă omori înainte.

El izbucni în râs.

- Dacă te omor, nu văd ce interes mai am să ne căsătorim. Haide, vino, adăugă el luând-o de mână. Şi este inutil să discutăm. Te vei căsători oricum cu mine, aşa că să nu mai vorbim despre asta.

Aerul rece al nopţii o făcu să tremure. îşi strânse înfrigurată mantoul pe ea, apoi îl urmă pe Ruddy în tăcere. Chiar şi palmierii păreau că suferă de frig.

Cu inima grea, se urcă într-un alt Mercedes negru. Niciodată nu se simţise atât de singură, atât de departe de toate.

Amintirea casei sale părăsite şi cufundată în întuneric o întrista şi mai mult.

- Oh, Dumnezeule, ce imbecil! exclamă ea dintr-o dată. Ai oprit curentul înainte de a pleca, nu-i aşa?

- Evident! Şi ce-i cu asta? Asta îţi dă dreptul să mă insulţi?

- Frigiderul era plin, zise ea pe un ton dezolat.

- Frumoasă treabă!

- Dar asta va împuţi toată casa!

- Voi vorbi despre asta cu agentul imobiliar, imediat ce vei alege unul căruia să-i încredinţezi vânzarea plantaţiei.

Bess se înfurie. Ştia bine că va fi obligată să se despartă de acest colţ de pământ pe care îl iubea aşa de mult. Dar această decizie atât de dureroasă îi aparţinea. Numai ei. Nu va accepta ca altcineva, oricine ar fi, să-i dicteze ce trebuia să facă.

- Nu mă poţi obliga să vând Oakgrove, răspunse ea. Familia mea a trăit aici timp de cinci generaţii.

- Vei face exact ce-ţi voi spune, Bess. De altfel, nu înţeleg ce găseşti la această plantaţie. Nu este decât o casă ca oricare alta, în mijlocul unui loc oarecare.

într-o străfulgerare, ea revăzu plimbările călare pe care le făcea cu tatăl ei, apusurile de soare ale unui cer strălucitor de vară. Niciodată nu va putea vinde această proprietate, aceste pământuri unde cunoscuse zilele ei cele mai fericite. Niciodată nu va putea să renunţe la ele.

- Tu nu poţi înţelege, spuse ea simplu. Ar trebui, totuşi. Tu de ce acorzi atâta importanţă fermei tale?

- Asta este altceva. Grand Mesquite îmi aparţine.

- Este acelaşi lucru. Oakgrove este a mea.

- Hotărât lucru, eşti încăpăţânată! Ce vrei să faci cu această casă?

- Când te vei hotărî să asculţi de raţiune, mă voi întoarce şi voi trăi aici până la sfârşitul zilelor mele.

El păstră o lungă tăcere.

- Nici tu nu înţelegi, zise el în sfârşit printre dinţii strânşi. Am nevoie de aceste acţiuni blestemate! Din cauza mamei tale, a fost cât pe ce să pierd tot ce am realizat muncind pe brânci. împiedicându-mă să-i

răscumpăr acţiunile, m-a pus în situaţia că aş putea să pierd totul.

- Ce vrei să spui?

- Am un duşman în consiliul de administraţie, spuse el din vârful buzelor, ca şi cum îi displăcea să-i dea explicaţii. Este viclean ca o vulpe bătrână şi, dacă el continuă, va obţine câştig de cauză! îmi trebuie aceste acţiuni! Prin urmare, trebuie să mă căsătoresc cu tine. Altfel mă voi trezi dat afară din propria mea fermă.

- Nu există altă cale?

El oftă.

- Avocaţii mei sunt în curs să examineze amănunţit testamentul mamei tale. Din păcate, nu există nici o speranţă. Nu pot să ţi le răscumpăr şi nici tu nu poţi să mi le dai. Singura soluţie este căsătoria. Dacă te las să te întorci acasă la tine, ar însemna să-mi semnez condamnarea la moarte.

- Asta este problema ta, nu? Găseşte o soluţie. Prefer să mă las să mor de foame mai curând decât să mă căsătoresc cu tine.

El avu un râs cinic.

- încântător! Liniştează-te, pentru mine este acelaşi lucru. Din păcate, biata mea Bess, n-am de ales.

Tonul lui arogant o făcu să se înfurie.

- Oh, te urăsc! înţelegi, cowboy? Te urăsc! Dă-mi un singur motiv valabil ca să accept sordidele tale propuneri.

- Katy.

Ea se sprijini de spătarul scaunului şi închise ochii, depăşită de situaţie.

- Ruddy, vrei să fii serios? Tu nu vrei să mă apropii de fiica ta. Ai spus destul de des că aveam o influenţă proastă!

El îşi acordă răgazul să aprindă o ţigară, înainte de a răspunde:

- Katy are nevoie de o mamă. Am reflectat la ceea ce ai spus, acum doi ani. Nu spun că aveai dreptate, departe de asta, dar vreau să recunosc că nu greşeai întru totul. Katy creşte. Devine dură. Prea dură. Un pic de blândeţe nu-i va face rău. Şi apoi, ştii că te adoră.

- Şi eu o ador.

Ea scoase un lung suspin, hotărâtă în ciuda oboselii, să încerce să lămurească toate motivele propunerii lui.

- Dacă înţeleg bine, ai nevoie de aceste acţiuni şi de o mamă pentru Katy. Foarte bine. Ce dai în schimb?

El îi aruncă o privire surprinsă.

- Sub aerele tale de femeie de lume, ştii totuşi să te aperi. Te ascult. Ce vrei?

- Să nu fiu obligată să devin soţia ta.

El izbucni în râs.

- Nu pot să-ţi îndeplinesc această dorinţă, dar vreau să-ţi spun ceva, Bess: dacă vom fi constrânşi la ce-i mai rău şi vom fi obligaţi să ne căsătorim, îţi voi vărsa o rentă suficientă pentru a-ţi permite să întreţii plantaţia

şi-ţi vei putea petrece vacanţele acolo cu Katy.

Ea se răsuci pe scaunul ei ca să scruteze faţa impasibilă a lui Ruddy.

- Adevărat?

- Da.

Ştia că putea să se încreadă în cuvântul lui.

Ruddy era un om de onoare. Neputând să renunţe la orice speranţă, continuă totuşi să examineze alte soluţii.

- Şi dacă am divorţa imediat după căsătorie?

- Cum îi vei explica asta lui Katy? Este atât de mulţumită ştiind că vei veni. Este literalmente nebună de bucurie. I-am spus, preciză el cu o voce rece, că eram îndrăgostit de tine de ani de zile şi că speram în sfârşit să reuşesc să te conving.

- Vicleanule. Nu eşti decât un...

El o întrerupse cu un gest.

- Haide, haide! Nu uita cine eşti. O tânără de familie bună care trebuie să-şi supravegheze vocabularul, Bess.

- Eşti mai rău decât diavolul. N-am nici o şansă cu tine.

- Atunci, acceptă-ţi politicos înfrângerea.

Cu capul pe spătarul scaunului, Bess închise ochii şi lăsă frâu liber lacrimilor. La capătul puterilor, nemâncată de dimineaţă nu mai avea decât o dorinţă: să doarmă şi să uite. Cum ar fi putut Ruddy să înţeleagă ce simţea? Propria lui mamă murise la puţin timp după naşterea lui. Cât despre tatăl lui, era şi el unul din acei texani inflexibili. Chiar mai încăpăţânat decât fiul lui.

Sfârşi prin a-şi şterge ochii înroşiţi.

- Cum este oare posibil? murmură ea. Câteodată îmi faci impresia unei adevărate brute.

Pentru o clipă, crezu că n-o auzise. Dar se înşela.

- îţi aminteşti vara când aveai cincisprezece ani, Bess? Plecaseşi să te plimbi prin prerie cu acel terchea-berchea Jess Bowman, şi eu mi-am petrecut noaptea căutându-te peste tot. Când în cele din urmă te-am găsit, erai ghemuită lângă o dună cu glezna scrântită, iar acel nătăfleţ dispăruse în căutarea unei ipotetice maşini.

- îmi amintesc, spuse ea, reprimându-şi un fior. l-ai spart nasul.

El ridică din umeri.

-întotdeauna sunt violent când mă înfurii. Şi o meritase. Ai idee ce înseamnă să abandonezi o tânără în plină noapte, când se ştie că deşertul mişună de pume şi de şerpi cu clopoţei?

- El nu putea totuşi să mă poarte până la fermă.

-A fost totuşi bine ce i-am făcut. Şi nu eram atât de voinic ca azi.

Ea bătu nervoasă din pleoape. Desigur, nu uitase acea
lungă plimbare sub stele. în toată viaţa ei, nu se simţise niciodată mai în siguranţă ca în braţele acestui teribil sălbatic!

- Era exact la un an de la moartea lui Elsie, reluă el. Puţin înainte de momentul când Katy l-a părăsit pe tatăl

ei vitreg pentru a veni să trăiască alături de mine. Era de asemenea ultima vară pe care ai petrecut-o la fermă. După aceea, n-ai încetat să mă eviţi.

Un val de amintiri, ţinute până astăzi la distanţă reveniră cu prudenţă în memoria lui Bess. în întuneric, simţi că roşeşte ca un far. Era acea faimoasă noapte, fără îndoială, când se îndrăgostise de el. Dar la vremea aceea, descoperirea iubirii o speriase atât de tare încât nu şi-o mărturisise nici ei însăşi.

- De ce n-ai mai revenit niciodată în vacanţe, Bess?
- Nu ştiu, minţi ea.
- Te temeai să nu-ţi fac curte?

Văzându-i tulburarea, el izbucni în râs. Iritată imediat, Bess păru gata să se repeadă la el.

- Dumnezeule, Bess! eşti o adevărată diavoliţă atunci când te înfurii! Spuse el râzând şi mai tare. Eşti foarte frumoasă, să ştii, când ochii tăi aruncă fulgere şi când îţi scoţi ghearele. Să fiu sincer, te prefer aşa decât cu aerele tale de mironosiţă.

Ea îi aruncă o privire furioasă înainte de a-i răspunde cu calm:

- Mama m-a crescut pentru a face din mine o mare doamnă, aşa cum spui.
- Ştiu. Dar cred că ar fi făcut mai bine să te pregătească să fii o femeie.

Incapabilă să găsească o replică destul de usturătoare pentru a-l pune la locul lui pe Ruddy, Bess îşi îndreptă atenţia asupra peisajului nocturn. Carla avea dreptate: Ruddy nu era decât un necioplit, un

bărbat fără milă şi fără inimă, lipsit de educaţie. într-un cuvânt, un bărbat nesuferit. Atunci, de ce oare, după atâţia ani, trebuia să fie atât de irezistibil atrasă de el?

Capitolul 3

Fernanda Lopez, menajera fermei, îi întâmpină căscând.

- Camera lui Bess este pregătită? întrebă tăios Ruddy.

- Da, domnule Langston, răspunse matroana cu părul cărunt. Sunteţi cam slăbuţă, senorita adăugă ea la adresa lui Bess. Vom îndrepta situaţia asta. Când veţi gusta din chili pregătit de mine, vă veţi rotunji, credeţi-mă! Am să vă arăt camera. Micuţa abia s-a culcat. Nu-şi găsea locul!

- Dar a trecut de mult de miezul nopţii! remarcă Bess.

- Haide, du-te! mormăi Ruddy. Reproşează-mi acum şi ora la care se culcă!

Ea îi ripostă, arogantă.

- Copiii au nevoie să doarmă cel puţin tot atât de mult ca adulţii. Dacă te-ai vedea, ai înţelege ce vreau să spun.

- îţi displace ceva la mine? întrebă el ironic.

- Dacă fac lista cu toate defectele tale, ne apucă dimineaţa. Deşi sunt sigură că m-ai întrerupe în mod grosolan înainte.

Cu mâna pe balustradă, Fernanda îi urmărea cu un aer neîncrezător.

- Ce te-a găsit să ne priveşti aşa? îi aruncă fermierul.

- Este adevărat că vă veţi căsători? întrebă ea.

- Este o căsătorie de convenienţă, explică Bess cu un surâs ironic. Domnul Langston este îndrăgostit de acţiunile mele, şi eu o ador pe fiica lui.

Cu o înjurătură înăbuşită, Ruddy se răsuci pe călcâie şi se închise în biroul său trântind violent uşa în spatele lui.

- într-o zi o să dărâme casa! prevesti Fernanda. Nu vă întreb de ce vă căsătoriţi cu el, adăugă ea râzând. Lucrez aici de şase luni. Până acum, n-am întâlnit încă pe nimeni care să-i ţină piept. Şi dumneavoastră? Îi cunoaşteţi de mult timp?

- Dintotdeauna.

- Atunci, n-am nimic să vă spun, murmură menajera urcând pe scară. Veniţi. Katy a insistat să vă redecorez camera.

Bess pătrunse în camera care-i fusese rezervată de fiecare dată când venea aici în vizită. Tapetul, covorul, cuvertura şi perdelele, toate se armonizau în tonuri de albastru evocând strălucirea unei mări de vis. Un buchet de trandafiri albi de pe comoda de stejar parfumau aerul.

- Este minunat! spuse ea cu încântare.

- Super! Speram atât de mult să fii mulţumită! exclamă atunci o voce copilărească.

Bess se întoarse spre uşa de comunicare. Ochii ei străluciră de bucurie.

- Katy? exclamă ea deschizând braţele.

Fetiţa se aruncă râzând în braţele ei. Semăna mult cu tatăl său. Avea aceiaşi ochi verzi, acelaşi păr negru şi

aceeaşi expresie voluntară. Era foarte înaltă pentru vârsta ei. Bess era doar cu un cap mai înaltă decât ea.

- Ce frumos miroşi! zise ea strângând-o în braţe. Miroşi la fel de bine ca trandafirii. Sunt straşnic de mulţumită că eşti aici. Este într-adevăr extra!

- Şi eu sunt mulţumită să te văd, Katy. Cum merge cu şcoala?

Sub claia de păr ciufulit, fetiţa făcu o grimasă.

- Urăsc matematica şi gramatica. Dar ador muzica. Cânt la flaut, să ştii! Şi am şi voce. Hm. dar ceea ce prefer este gimnastica!

- Sunt încântată. Ce mult mă bucur să te revăd! Asta mă face aproape să uit oboseala călătoriei!

- Ia spune, te-ai certat iar cu tata! V-am auzit adineauri.

Bess roşi uşor.

- Hm, da. nu eram întru totul de acord.

Katy izbucni în râs.

- Pariez că nu eraţi de acord despre cum va fi vremea mâine. Am să-ţi spun ceva, Fernanda. Tata adoră să dea ordine şi Bess are oroare să primească aşa ceva.

- Te rog, Katy! interveni Bess.

- Ştiu, răspunse fetiţa. Ştiu: „Katy vezi-ţi de treburile tale“. Dar pentru că vei deveni mama mea, Bess, nu crezi că este puţin şi treaba mea? Ştii, n-am cunoscut-o pe mama mea adevărată. După tata, era o adevărată sc.

Fernanda şi Bess o opriră cu acelaşi strigăt îngrozit:

- Katy, nu vorbi aşa!

Fetiţa ridică din umeri îmbufnată.

- Bess, doar n-o să începi şi tu! De când este aici, Fernanda nu încetează să-mi repete tot timpul să mă port ca o adevărată senorita!

- Are dreptate Katy. La zece ani, eşti deja aproape o domnişoară. Şi acum, ce-ar fi să te duci la culcare? Sunt atât de obosită, încât dorm în picioare!

- Unde sunt bagajele dumneavoastră? întrebă Fernanda. Am să vă ajut să le desfaceţi.

- N-am decât ce-i pe mine, răspunse Bess scoţându-şi mantoul. Ruddy s-a gândit că pot pleca foarte bine fără să iau ceva.

Fernanda scoase un oftat lung.

- Am să vă împrumut o cămaşă de noapte, senorita. Toţi bărbaţii sunt la fel, nu se gândesc niciodată la genul acesta de amănunte.

îndată ce rămaseră singure, Katy reveni cu insistenţele ei. Ochii ei străluceau de curiozitate.

- De ce n-ai valiză?

- Tatăl tău nu mi-a lăsat timp să mi-o fac, explică ea cu blândeţe. Pentru a nu-ţi ascunde nimic, nici măcar nu mi-a lăsat timp să reflectez. M-a luat pe sus şi m-a depus în maşina sa înainte de a putea spune ceva.

Fetiţa izbucni într-un râs fericit.

- Noapte bună, dragă Bess! îi aruncă ea zburând spre patul ei. Pe mâine. Te voi duce să vizitezi toată

ferma.

Bess o privi cum dispare, înduioşată de vizibila ei bucurie. în mod evident, în ochii copilei, purtarea tatălui său trebuia să se explice prin ea însăşi. Nu-i spusese el că nutrea pentru Bess o pasiune tainică? Un bărbat atât de îndrăgostit nu trebuia să-şi răpească frumoasa fără să-i lase timp să-şi ia o valiză?

***

A doua zi, Bess redescoperi cu bucurie splendorile fermei Grand Mesquite. Casa, pe care o adora, era o construcţie veche flancată de o mare verandă de lemn cu acoperişul lucrat cu multă migală.

- îmi amintesc de verile copilăriei mele, se confesă ea lui Katy, cu care făcea turul proprietăţii. De câte ori m-am aşezat în acest balansoar, între mimoze? Bunica ta ne prepara pahare mari cu ceai rece şi sandvişuri enorme pe care le mâncam legănându-mă.

- Şi te jucai cu tata?

Bess izbucni în râs.

- Nu, draga mea. Tatăl tău era deja aproape adult, iar eu aveam abia zece ani. îl vedeam foarte rar. Era în oraş, la colegiu şi apoi a plecat în Vietnam.

- Oh! Ştiu totul despre război. Tata are amintiri groaznice, el.

- Katy! o chemă Fernanda din prag. Diana este la telefon. Vrea să-ţi vorbească.

- Sosesc! răspunse fetiţa, înainte de a explica: este cea mai bună prietenă a mea. Mă întorc repede, ca să nu te las prea mult singură.

- Nu te grăbi din cauza mea. Mă duc să fac un tur spre ţarcul de vite.

- Atunci, nu te apropia prea mult. Tata a închis-o acolo pe Raplapla.

- Ce nume nostim! Este un tăuraş?

- Nu, o iapă. I-a pus acest nume pentru că îndată ce e încălecată, îşi aruncă din şa călăreţul şi se întinde peste el ca şi cum ar fi o plapumă.

- Nu te nelinişti, voi fi atentă.

în timp ce fetiţa alerga cât o ţineau picioarele spre casă, Bess îşi continuă liniştită plimbarea. Pentru a se apăra de aerul rece, îşi pusese o veche vestă de piele peste rochia de jerseu gri.

- Este o vechitură a domnului Langston, îi spusese Fernanda. El n-o îmbracă niciodată, dar nu vrea s-o arunc.

Fără voia ei, Bess se simţea emoţionată s-o poarte. Trebuie să fiu atentă se gândi ea. Sunt mult prea sensibilă în acest moment. Dacă vreodată Ruddy ar bănui ce simt, ar fi un adevărat dezastru!

De departe, îl văzu îndreptându-se spre ţarc. Ea luă aceeaşi direcţie şi se căţără pe îngrăditură.

El înainta spre iapă cu paşi lenţi, vorbindu-i cu o voce blândă şi tandră pe care Bess nu i-o cunoştea. Centimetru cu centimetru, se apropie până când reuşi să-i treacă un căpăstru
după gât. Fără a înceta să-i vorbească, începu să-i mângâie gâtul. Speriată iapa neagră tremura din toate

încheieturile.

Ruddy părea atent numai la ea. Totuşi, când unul din cowboy avansă pe picioarele lui strâmbe ca să i se alăture în ţarc, el aruncă o privire spre Bess ca pentru a-i transmite ordinul să tacă. Precauţie cum nu se putea mai inutilă: Bess era atât de impresionată încât aproape nu mai respira. Ştia că Ruddy n-o va ierta niciodată dacă, fie şi din greşeală, ar speria animalul.

Când tânărul cowboy luă în mână căpăstrul, Ruddy veni să se alăture lui Bess pe îngrăditură şi îşi aprinse o ţigară.

- Randy, spuse el cu aceeaşi voce blândă cowboyului, n-o îmboldi prea tare. Ia-o cu binişorul. Este mai rea ca o femeie. în privinţa picioarelor şi a nervilor. Când Raplapla făcuse două tururi fără să se poticnească, el se întoarse spre Bess, ca şi cum abia îi remarcase prezenţa.

- Unde ai găsit această vestă? întrebă el cu o voce rece.

- Fernanda mi-a dat-o.

- Nu te aranjează deloc.

- Poate, dar îmi ţine de cald. Desigur, dacă vrei, pot să ţi-o restitui imediat.

- Oh! Nu mai face pe martira, vrei? Poţi să păstrezi această vechitură cât doreşti. Am avut-o în Vietnam.

Bess îşi îndreptă atenţia asupra iepei negre, care descria cercuri din ce în ce mai largi. Brusc, se simţea teribil de tristă. Această vestă veche pe care o purtase

în Vietnam trebuie că-i amintea lui Ruddy întâmplări groaznice! Nu era de mirare că o privea cu aceşti ochi sumbri. Uneori, avea impresia că tot ce-l înconjura nu-i amintea decât lucruri neplăcute. Ca şi cum trecutul îl împiedica să savureze bucuriile simple şi efemere ale vieţii.

- Eşti foarte liniştită dimineaţa asta, remarcă el deodată. îţi pregăteşti cu grijă noile tale arme sau eşti în sfârşit de acord să te căsătoreşti cu mine?

Gânditoare, bătu încet gardul cu vârful unghiilor sale lustruite.

- Katy este atât de fericită. se mulţumi ea să răspundă.

- Te-am prevenit, nu? De fapt, unde este în acest moment?

- La telefon, cu prietena ei Diana.

Ruddy se întunecă imediat.

- Diana este o mică sclifosită. Prea sofisticată pentru vârsta ei. Nu-mi place că fiica mea o frecventează.

- De ce? Poartă fuste? Să fim serioşi, Ruddy. La ce viitor te gândeşti pentru Katy? Speri să conducă ferma când va fi mare? Ai vrea să mânuiască lasoul şi desigur să fie în fruntea cowboylor pentru a aduna turmele?

El o privi lung, până când îşi plecă ochii. Niciodată nu-i putuse susţine prea mult privirea, când era furios.

- Uneori, regret că nu este băiat, spuse el după o lungă tăcere. Dar, fireşte nu este vina ei.

- Are zece ani, Ruddy. Curând va fi la vârsta când va

merge să danseze şi băieţii se vor interesa de ea. Ar fi păcat să treacă pe lângă adolescenţă numai pentru că tu regreţi că nu este băiat!

Privirea lui Ruddy deveni atât de ameninţătoare încât se cutremură.

- De ce nu-ţi vezi de treburile tale? Du-te şi culege buchete de flori sau mai ştiu eu ce. Asta este aproape tot ce eşti capabilă să faci!

Dintr-o dată, sări jos, surprinzând iapa, care făcu un salt. Se întoarse atunci pentru a-i arunca lui Bess, cu un aer duşmănos:

- întoarce-te în casă! Vezi bine că ne deranjezi. De altfel, o mare doamnă ca tine nu are ce căuta aici!

Cu lacrimi în ochi, bătu în retragere. Nu-i rămânea decât o speranţă: ca avocaţii lui Ruddy să găsească o soluţie pentru ca el să intre în posesia acelor blestemate acţiuni. şi s-o lase să se întoarcă la plantaţia ei dragă.

Din nenorocire pentru Bess, testamentul Carlei nu prezenta nici o fisură. în dimineaţa următoare, Ruddy intră în casă ca o furtună şi se opri în faţa lui Bess cu aerul cuiva pregătit să comită o crimă.

- Du-te şi aşteaptă-mă în salon, porunci el. Mă spăl pe mâini şi vin şi eu.

El sosi două minute mai târziu, pentru a-i anunţa vestea.

- Nu există nici o posibilitate, decât căsătoria. Fir-ar să fie! Dumnezeu ştie că aş prefera să mă spânzur!

adăugă el izbind cu pumnul în masă.

- Eu n-am nici o vină, răspunse ea silindu-se să rămână calmă. Oricum, nu eu am venit să te caut ca să-ţi forţez mâna.

- Ştiu, dar îmi trebuie aceste acţiuni. Cât mai repede posibil. Am organizat deja ceremonia. Se poate face la San Jose, dacă vrei.

- La mănăstire?

Ochii lui Bess se luminară, un surâs flutura pe buzele ei, iar vocea i se îmblânzi.

- Mi-ar plăcea mult, Ruddy.

- Asta înseamnă că eşti de acord?

Ea inspiră adânc.

- N-am de ales. De când sunt aici, am văzut câtă nevoie are Katy de mine. Şi eu am nevoie de ea. Nu mai am pe nimeni, acum că mama.

Se întrerupse, cu vocea tremurând', înainte de a-i destăinui:

- Era fiinţa pe care o iubeam cel mai mult pe lume.

Ruddy se întoarse, incapabil să suporte atâta emoţie.

- Contez pe tine să trimiţi invitaţiile, reluă el tăios. Secretara mea a pregătit o listă. Ai intenţia s-o inviţi pe sora ta vitregă?

- Nu, răspunse ea fără să ezite.

- Bănuiam. Ar fi cel mai mic lucru. Este unica ta rudă. N-o iubeşti prea mult. De ce?

- Nici tu n-ai iubi-o prea mult dacă ai cunoaşte-o mai bine. Nu ştie decât să-şi cultive fantasticul ei egoism. Dar, evident, bărbaţii nu acordă nici o atenţie acestui gen de detalii.

- Fără îndoială, sunt prea orbiţi de frumuseţea ei ca să-i poarte ranchiună.

Cum Bess se încordă, el izbucni în râs.

- Aşadar, asta e! Eşti geloasă! Biata mea Bess, în loc să-i porţi pică mai bine ia-o drept model! Iată o femeie pe care nici un bărbat nu va regreta că a fost obligat s-o ia în căsătorie. E toată numai graţie şi voluptate! Tu eşti atât de afectată încât sunt sigur că chiar în braţele unui bărbat, trebuie că rămâi ţeapănă ca o coadă de mătură!

- Destul, Ruddy Langston! Continuă aşa şi voi sfârşi prin a-mi pierde puţina stimă pe care o mai am pentru tine.

- Haide, haide, te tachinez. Nu te nelinişti, n-am intenţia să-mi verific presupunerile asupra temperamentului tău. Facem o căsătorie de convenienţă, nu uita. Nici nu se pune problema să coabităm altfel decât în camere separate. De altfel, nu-i vina ta, adăugă el gânditor. Probabil că unele femei aşa se nasc, la fel de reci ca sloiurile de gheaţă.

Abia auzi sfârşitul frazei. Cu lacrimi în ochi, cu obrajii în flăcări, trânti uşa şi se duse să se refugieze în camera ei, să-şi plângă acolo ruşinea.

***

A doua zi, Bess şi Katy plecară la San Antonio pentru a-şi reînnoi garderoba. Magazinul unde Ruddy le deschisese un cont era cel mai luxos din oraş. Pe două etaje, nu erau decât mătăsuri şi dantele, ţinute de oraş şi rochii de seară. La simpla idee de a trebui să îmbrace o rochie, Katy se încruntă. în faţa magazinului, ameninţă chiar că rămâne în parcare cu Randy, cowboyul care le servea drept escortă.

- Am nevoie de tine, protestă Bess. îmi trebuie părerea ta pentru a-mi alege rochia de mireasă! Şi în calitate de prima şi unica domnişoară de onoare, ai un cuvânt de spus, draga mea.

Această responsabilitate o înveseli o clipă pe fetiţă. Dar puţin mai târziu, după ce trecuse în revistă toate rochiile de la primul etaj, începuse să dea semne de nerăbdare.

Ele reuşiră să găsească o rochie care le plăcea la amândouă. Era o rochie lungă, albă, ornată cu dantele, a cărei jupă se evaza într-o corolă largă.

Când Bess o încercă, Katy bătu din palme.

- Super! exclamă ea, plină de admiraţie. Cu părul tău pe umeri, s-ar spune că eşti „Frumoasa cu părul de aur!“

- Mulţumesc de compliment, draga mea. Şi acum e rândul tău.

Degeaba protestă Katy din toate puterile. Bess se ţinu tare. După o oră, cu tainica speranţă de a termina această insuportabilă corvoadă, fetiţa se decise pentru o rochie care nu era decât o sumedenie de volane albastre. Bess insistă apoi să cumpere panglici asortate pentru păr, pantofi albi, şosete de dantelă, mănuşi albe şi o mică poşetă adorabilă în formă de inimă.

- Toată lumea va râde de mine, se plânse Katy.

- M-ar mira, draga mea. Nu la biserică, în orice caz. De altfel, prietenii tăi nu te vor vedea. Ceremonia va avea loc la mănăstire.

- Adevărat? Cu atât mai bine! La urma urmei, poate nu va fi atât de neplăcut.

„Sper!“ se abţinu să remarce Bess. De când venise se frământa zi şi noapte pentru a încerca să găsească un teren de înţelegere cu Ruddy. Ei nu vor putea realmente să înţeleagă, dar pentru binele lui Katy, n-ar fi fost preferabil să nu se mai certe la orice pas? Curios totuşi, certurile lor nu păreau s-o alarmeze peste măsură pe fetiţă. Dimpotrivă, le găsea foarte amuzante.

***

- Hei? Ce-aţi cumpărat? întrebă Ruddy când reveni acasă, la lăsatul serii.

- Rochii minunate! răspunse Katy bătând din palme. Pentru mine, una albastră, cu o mulţime de volane, adăugă ea cu un aer dispreţuitor. Tată, n-ai prefera să-mi pun nişte blugi, ca în fiecare zi?

- Nici nu se pune problema, domnişoară tigroaică. Dar vei avea permisiunea să te schimbi imediat după aceea.

- Sper. Bun, aş face bine să mă duc să-mi termin temele. Urăsc şcoala, tată! Când nu voi mai fi obligată să mai merg acolo?

- Oh, curând. Când vei avea optsprezece ani, sau înainte, dacă te grăbeşti să-ţi obţii diplomele.

Uluită de un asemenea răspuns, Katy scoase limba la el înainte de a se repezi să urce scara.

- Arată-mi rochia ta, Bess, îi ceru el în mod neaşteptat. Du-te s-o îmbraci şi de data asta fă ce-ţi spun fără să discuţi.

Ea ezită o fracţiune de secundă. Dacă ar fi dat ascultare primului imbold, l-ar fi pălmuit. înainte de a trânti uşa în urma ei pentru totdeauna. Ar fi fost inutil, desigur. Ar fi găsit-o, oriunde s-ar fi dus.

în orice caz, nici nu se punea problema să îmbrace rochia de mireasă înainte de vreme! în Georgia, ca şi în altă parte, tradiţia pretinde că asta aduce ghinion. Fără un cuvânt, urcă în camera ei, strânse cu atenţie rochia pe braţ şi coborî la Ruddy, în salon.

El nu aruncă decât o privire la masa de material imaculat, înainte de a întreba ironic:

- Albă?

Ea se redresă, iritată.

- în epoca noastră, totul este permis. Oricum, am dreptul să mă căsătoresc în alb şi nu văd de ce să n-o fac.

El o privi lung, neîncrezător.

- Eşti virgină?

- Oh, te rog, doar n-o să leşini. Nu sunt singura virgină din ţară, îmi imaginez.

- Ar fi trebuit să mă aştept! Sincer, numai asta mai lipsea!

- Ce importanţă are? Tu eşti singurul care o ştii. Şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că m-ai prevenit că vom avea camere separate.

Se răsucea deja pe călcâie ca să părăsească încăperea când el o ajunse rapid, prinzându-i umărul cu mâna sa puternică.

Ochi în ochi, se înfruntară în tăcere timp de un minut interminabil.

- Fii atentă să nu depăşeşti limitele, spuse el cu o voce tăioasă.

- Atunci, dă-mi drumul. Mă doare.

- Nici tu nu te porţi delicat, Bess.

- Tu eşti cel care a început!

Cu un oftat, el îşi slăbi uşor strânsoarea.

- îmi recunosc greşelile. Dar este şi vina ta. Mă scoţi din sărite. Ca întotdeauna, adăugă el cu un zâmbet enigmatic.

încet, îşi lăsă mâna să alunece de pe umărul lui Bess până la antebraţul ei gol. Căldura acestei palme virile o făcu să se înfioare plăcut.

- Dumnezeule, ce slabă eşti. murmură el ca şi când o vedea pentru prima dată.

Imediat, ea se zbârli.

- Aşa este moda.

- Tot la modă este să culci fetiţele la ora opt? Katy a venit să se plângă. Ei nu-i place deloc.

- Ştiu. Mi-a spus şi mie.

- Totuşi, insişti.

- Bineînţeles. Cu atât mai mult cu cât respectă admirabil noul program.

- De ce?

- Nu este foarte greu de înţeles. Tu însuţi mi-ai spus-o: mă adoră.

El o privi pe gânduri, înainte de a se întoarce.

- Vrei să bei ceva? îi propuse el.

- Eu nu. începu ea.

El o întrerupse cu un râs sinistru.

- Evident! Tu nu bei! Hotărât lucru, ai toate calităţile! O adevărată sfântă! încheie el trântind uşa biroului în spatele lui.

Atunci, într-un gest impulsiv, Bess puse mâna pe un vas de flori care se afla pe marginea interioară a ferestrei şi-l azârli cu toate forţele ei în uşa batantă.

Ruddy reapăru imediat. Cu o faţă întunecată, privi cioburile şi pământul răspândit pe covor.

- Ce se întâmplă, te ocupi de grădină?

Cu o ridicare din umeri, îşi puse rochia albă pe balustrada scării şi, fără un cuvânt, se aplecă să strângă resturile.

Ruddy se aplecă şi el în faţa ei, şi-i ridică încet capul. îndată ce-i întâlni privirea, furia ei dispăru. Timpul păru că se opreşte în loc.

Simţea pe buzele ei respiraţia uşoară a lui Ruddy. Ea bătu din pleoape, ca ameţită de un vals vertiginos. încet, se ridicară. Ruddy îşi puse mâinile pe umerii ei şi, fără să vrea se apropie de el.

Nu-şi lua ochii de la gura lui. Buzele lui pline şi senzuale o fascinau. Un fior necunoscut o străbătu. în acest moment, se întrebă ce să facă dacă va încerca s-o sărute. Pe de-o parte, ardea de dorinţă; pe de altă parte, murea de teamă doar la această idee.

Pe neaşteptate, el îşi strecură o mână în părul ei des şi-i răsturnă capul pe spate. Cu ochii strălucitori, se

aplecă asupra ei. Bess avu impresia că ia foc. Fusese de-ajuns s-o atingă corpul lui pentru a simţi trezindu-se în ea o dorinţă arzătoare, care-i tăie răsuflarea.

Katy fu cea care întrerupse acest moment straniu.

- M-am speriat! exclamă fetiţa. Ce se întâmplă? Ce-a fost zgomotul ăsta?

Tresărind, Ruddy se îndepărtă atât de brusc încât Bess fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul. Tremurând, se grăbi să-şi ia rochia de pe balustradă şi începu să urce scara.

- Viitoarea ta mamă vitregă făcea puţină curăţenie, spuse Ruddy în spatele ei. Nu mai este nimic de văzut. Poţi să te duci la culcare.

- Da, du-te la culcare, întări Bess. Vin şi eu să-ţi dau un sărut.

***

A doua zi, Bess îl evită cu grijă pe fermier. Dar nu putu să nu remarce că el o privea fără încetare, şi că privirea lui devenea tot mai acuzatoare.

Spre sfârşitul după-amiezii, el profită de un moment când Katy se ocupa de tăuraşul ei pentru a intra valvârtej în salon, unde Bess termina de scris invitaţiile pentru ceremonie.

- Trebuie totuşi să clarificăm lucrurile între noi, o anunţă el. Am oroare să-mi arunci vase cu flori în cap.

Ea îşi ridică ochii şi inima i se strânse de emoţie. în ţinută de lucru, cu blugi şi cămaşă albă, Ruddy era la fel de seducător ca în cel mai luxos smoching. Pentru o

clipă, uită de ce o făcuse să vină la fermă, în timp ce de o oră scria invitaţiile şi aproape sfârşise prin a se prinde în joc.

- înţelegi ce-ţi spun? întrebă el cu nerăbdare. Mă căsătoresc cu tine deoarece am nevoie de acţiunile tale, punct.

- Ştiu, Ruddy. Şi eu mă căsătoresc cu tine pentru binele lui Katy.

El clătină din cap.

- Perfect. Atunci, să rămânem la asta. Nu-i nevoie să cauţi complicaţii aruncându-mi ghivece de flori în cap.

- Eu.

Se întrerupse. La ce bun să încerce să explice ceea ce ea însăşi de-abia înţelegea. Adolescenţa sa petrecută în umbra unei mame bolnave nu-i lăsase câtuşi de puţin ocazia de a ieşi şi de a flirta. în privinţa sentimentelor, experienţa ei era lamentabilă. în visele ei, nu existaseră niciodată decât doi bărbaţi: tatăl ei dispărut prea curând şi această brută de cowboy îndrăgostit de cai şi de întinderile sălbatice. Cum putea să-şi dea seama că, în fond, visase întotdeauna la această căsătorie, şi că simplul fapt că acest vis nemărturisit se realiza o arunca în cea mai adâncă disperare?

- Ei bine! spuse el. Aştept! Tu. ce?

- Regret ce s-a întâmplat. Mă scoţi din sărite, Ruddy.

- De când ne cunoaştem, n-am încetat niciodată să ne certăm. Este timpul să ne oprim.

- Atunci, începe prin a nu mă mai provoca! Sunt o

fiinţă umană. Nu mă mai trata ca şi cum aş fi un cactus!

- Asta e impresia pe care o ai? Am făcut totuşi eforturi să fiu amabil cu tine.

Ea suspină.

- Ştiu că n-o faci intenţionat.

- Adevărat? Ai intenţia să te lansezi în psihologie? Foarte interesant. Dacă-i aşa, spune-mi cum sunt?

Bess îşi îndreptă din nou atenţia spre hârtiile din faţa ei şi ridică din umeri, mâhnită.

- N-am pretenţia că te cunosc.

- Un punct în favoarea ta. Nu-mi plac prea mult femeile care pretind că înţeleg totul şi ştiu totul. Mama lui Katy era un exemplu detestabil.

Ocazia era prea bună s-o scape. Timp de zece minute, Bess încercă să-l facă să înţeleagă că pentru binele fiicei sale, nu trebuia să păteze memoria mamei ei. După ce se făcu că nu înţelege, Ruddy sfârşi prin a-i interzice să abordeze acest subiect.

- Nu poţi înţelege. îţi interzic să-mi vorbeşti despre asta. Dacă aş putea, ţi-aş interzice chiar să te gândeşti la el.

- îmi dai voie să respir?

Privirea pe care i-o aruncă o plesni ca o lovitură de bici. Cu spatele ţeapăn şi respirând greu, îl urmări aprinzându-şi o ţigară. Mâna lui tremura uşor şi Bess realiză că nu-l văzuse niciodată atât de furios.

El o privi lung un timp, înainte de a întreba:

- De ce mă priveşti aşa? Te temi de mine, Bess?

Ea îşi împinse hârtiile şi se ridică.

- Scuză-mă, trebuie să mă duc s-o ajut pe Fernanda să pregătească cina.

- Fals. Cauţi un pretext ca să părăseşti încăperea.

Prefăcându-se că-i ignoră remarca se opri în prag.

- Pe viitor, voi păstra pentru mine şi cele mai mici gânduri. Mulţumit?

Cu o expresie întunecată, el o privi lung.

- Te temi de mine, repetă el ca şi cum nu-i venea să creadă.

Fără un cuvânt, ea plecă repede şi alergă să-şi caute refugiu
în bucătărie.
***

începând din ziua aceea, Ruddy evita cu grijă să-i adreseze cuvântul. în cea mai mare parte a timpului, se mulţumea s-o observe de departe, ca şi cum încerca să dezlege o enigmă de nerezolvat. Tăcerea lui neobişnuită nu avu drept rezultat decât să sporească neliniştea şi nervozitatea viitoarei lui soţii.

De-a lungul zilelor, Bess înţelegea mai bine de ce-l urmase atât de uşor, fără să încerce măcar să se apropie. Se surprindea în orice clipă pândindu-i paşii în casă, silueta în curte sau spre ţarcul de vite. Chiar când pornea călare prin preria bătută de vântul iernii, nu se putea împiedica să scruteze orizontul ca şi cum spera să-l vadă apărând în galop pe urmele ei.

La masă, devenea din ce în ce mai greu să păstreze

tăcerea sau să nu dezvăluie printr-o privire atracţia crescândă pe care o exercita asupra ei.

în dimineaţa căsătoriei lor, toate îndoielile se citeau pe faţa ei. Avea oare motiv să creadă că timpul va aranja lucrurile? Nu făcea oare o greşeală ireparabilă? Ruddy credea că se temea; nu greşea deloc. Da, se temea, dar mai mult de ea însăşi decât de el. Teamă de propria dorinţă. Teamă să nu-şi bată joc de ea dacă va descoperi vreodată sentimentele ei. Teamă că nu-l va putea iubi la nesfârşit în tăcere.

îmbrăcată în rochia albă, cobora fără zgomot scara. Ajunsă jos, fu cât pe ce să se întoarcă în camera ei. Prea târziu. Prietenii lui Ruddy şi tot clanul Langston erau deja adunaţi, gata să ia drumul mănăstirii.

Cu inima strânsă, înaintă. Nici chiar la moartea mamei sale nu simţise un asemenea gol, o asemenea panică. Să trăiască alături de Ruddy, risca să devină un adevărat infern.

Cu lacrimi în ochi, la fel de delicată ca un porţelan fragil, trecu pragul în foşnetul mătăsos al rochiei sale albe şi-i surâse lui Katy care zbură spre ea într-un val de tafta albastră ca să-i întindă cu mâna înmănuşată în alb un splendid buchet de crini şi de trandafiri parfumaţi.

Capitolul 4

Biserica mănăstirii San Jose de Aguayo îşi merita numele de „regina Texasului“. Cu clopotniţa ei din cărămidă uscată la soare, edificiul avea o graţie stranie care-i merse lui Bess drept la inimă. Emoţionată, trecu pragul pronaosului la braţul lui Adam Teague, un bătrân fermier pe care-l cunoştea dintotdeauna şi care acceptase cu bucurie s-o conducă la altar.

Imense jerbe de trandafiri albi ornau biserica. Era un lux rar în acest sezon, doar la două săptămâni de sărbătoarea Crăciunului. Ruddy se pare că vrusese să facă bine lucrurile. O orchestră mexicană ocupa locul rezervat corului. La intrarea lui Bess, cântecul chitarelor se ridică sub boltă. Plafonul pictat se bucura de un renume mondial, dar Bess nu remarcă nici una din aceste splendori. Rămăsese cu ochii aţintiţi asupra lui Ruddy, nemişcat la extremitatea traveei centrale. Purta un costum de culoare închisă, cu o garoafă albă la butonieră. îşi simţi inima tresărind în piept când îşi întoarse spre ea ochii de culoarea smaraldului, privind-o înaintând.

Adam Teague o conduse la locul ei. Nemişcată şi tremurând, stătu în picioare lângă viitorul ei soţ. Era atât de emoţionată încât abia realiză desfăşurarea ceremoniei. în naos, rude şi prieteni ocupau toate băncile. Un miros de pământ şi de praf plutea în aer. Timp de secole, această mănăstire reprezentase bastionul civilizaţiei în aceste ţinuturi sălbatice şi vocea preotului părea că trezeşte ecourile jurămintelor care se

schimbaseră acolo de-a lungul generaţiilor.

Ruddy luă mâna lui Bess pentru a-i aluneca pe deget verigheta de aur care-i unea la bine şi la rău, apoi se aplecă pentru a-i atinge uşor buzele.

Primul lor sărut!

O mângâiere rece, solemnă, abia schiţată.

Erau căsătoriţi.

în timp ce orchestra executa marşul nupţial, Ruddy o luă de braţ pe Bess pentru a traversa aleea centrală. Afară, invitaţii îi aşteptau ca să arunce asupra lor boabe de orez. în aerul rece de decembrie, Bess se înfioră. Apoi se grăbi spre Mercedes şi se urcă în el împreună cu Ruddy şi Katy. Nu va fi nici masă festivă, nici bal.

Când maşina porni, Bess se întoarse să privească mănăstirea cu ochii plini de regret. Acum că totul se terminase, i-ar fi plăcut să se reia totul şi să se bucure de fiecare din aceste momente pe care le trăise ca într-un vis.

- Vom reveni în primăvară, murmură Katy. Vei vedea, este super când preria este plină de flori. Vom reveni, îţi promit şi atunci nu ne vom grăbi. mamă.

- Mulţumesc, scumpa mea. Mulţumesc foarte mult.

La volan, Ruddy avu un gest de iritare.

- Terminaţi o dată cu fandoselile astea? Katy, consider că este complet absurd. Bess nu este mama ta.

Faţa radioasă a fetiţei se întunecă. în ochii ei apărură lacrimi.

- Bine, tată. în orice caz, toate felicitările mele ma. Bess.

- Mulţumesc, răspunse ea simplu.

De acum înainte, avea toată viaţa timp să-i spună dragului şi tandrului ei soţ că în fond nu era decât un bădăran lipsit de inimă şi de dragoste.

***

Zilele următoare, Ruddy îşi făcu o chestiune de onoare din a absenta cât mai des şi cât mai mult timp posibil. El n-o vedea pe Bess decât în fugă şi nu arăta că doreşte să întârzie nici măcar o secundă lângă ea după terminarea cinei. Respecta întocmai termenii contractului lor: o căsătorie de convenienţă, nimic mai mult. Bess era aproape uşurată. Oricât de neobişnuită era această „lună de miere“, ea nu-i cruţa de nenumăratele şi inevitabilele certuri din trecut. Liberă pe zilele ei, putea să se consacre în întregime pregătirii sărbătorilor de Crăciun.

- Moş Crăciun nu există, îi spuse Katy pe un ton doct. Tata este foarte ferm în privinţa asta. Toate aceste poveşti sunt nişte prostii.

Poveşti? Bess îşi reţinu o exclamaţie îngrozită. împietrită, o privi cu gravitate pe fetiţă.

- Draga mea, sper că ştii ce reprezintă sărbătoarea Crăciunului?

Katy se mută stânjenită de pe un picior pe altul.

- Profesorul de istorie ne-a vorbit despre asta.

- Tatăl tău şi cu tine mergeţi la biserică în seara de Crăciun?

Jena lui Katy spori şi mai mult când răspunse:

- Tata spune.

- Hotărât lucru, tatăl tău spune prea multe lucruri! o întrerupse Bess, cu ochii strălucind de furie. Ascultă-mă, draga mea. Anul acesta vom avea un pom de Crăciun şi ne vom face cadouri. Tu şi cu mine vom merge la slujba de la miezul nopţii. Tatăl tău va face ce va crede de cuviinţă, dar împreună cu Fernanda, vom pregăti o curcă şi tot ce trebuie pentru ca primul tău Crăciun să fie o adevărată reuşită.

Fetiţa începu să danseze în jurul salonului, izbucnind în râs.

- Genial! Super! Extra!... Dar ştii, adăugă ea, şi surâsul îi dispăru, nu cred că tata te va lăsa s-o faci.

- Vom vedea. Şi acum. unde vom pune pomul nostru?

Privi gânditoare salonul. Camera, imensă, avea două ferestre mari care dădeau spre aleea care lega ferma de şosea.

- O să-l punem aici, decise ea. în felul acesta, toată lumea care trece va putea să-l vadă. Există globuri şi ghirlande în casă?

Katy scutură jalnic din cap.

- Tata n-a vrut niciodată să avem un pom de Crăciun.

Bess se stăpâni să spună ce avea în minte. Ruddy va avea ce
să-i audă urechile.

- în cazul acesta va trebui să mergem să cutreierăm magazinele. Mă duc să-mi pun mantoul şi să vorbesc cu tatăl tău. Unul din cowboy va accepta să ne conducă în oraş pentru a cumpăra tot ce ne trebuie.

- Vrei într-adevăr să vorbeşti cu tata?

- Evident.

îl găsi în grajd, şi-l aşteptă cu răbdare să termine îngrijirea cailor împreună cu oamenii săi. Vântul iernii alerga nori imenşi peste preria nesfârşită. Aerul era înţepător.

Ruddy ieşi în sfârşit din grajd şi o privi pe Bess înainte să-şi aprindă o ţigară.

- Doamna Langston doreşte ceva? întrebă el, batjocoritor.

- Exact, domnule Langston. Doresc ca unul din oamenii dumitale să ne ducă în oraş ca să cumpărăm un pom de Crăciun şi tot ce trebuie pentru el.

- Nu, răspunse el fără ezitare. Nu vreau pom de Crăciun în casa mea.

Bess avusese timp să-şi pregătească argumentele pentru a-şi apăra planul. Cu capul sus, îl măsură cu răceală. în blugi, cămaşă albă, haină de piele de oaie, cizme şi pălărie Stetson, scumpul şi tandrul ei soţ întruchipa mai mult ca oricând bărbatul visurilor sale.

- înainte de căsătoria noastră, mi se pare că te-am auzit spunând că ar trebui să facem un efort pentru a înceta să ne mai certăm. Eu nu ţi-am cerut încă nimic.

Absolut nimic. Azi, îţi cer jumătate din salon. Mai exact, jumătatea dinspre drum. Apoi, continuă ea neclintită, vreau un pom. N-are importanţă ce pom, numai să fie verde. Vreau de asemenea decoraţiuni, o curcă şi un jambon.

- Ai intenţia să le atârni în pomul tău?

Ea îl fulgeră cu privirea.

- Vreau de asemenea să cumperi ceva pentru Katy. Un cadou pe care-l vei alege tu însuţi şi pe care-l vei pune personal sub pom. Refuz tot ce ar putea fi cumpărat de secretara ta.

Ruddy îşi scoase pălăria cu boruri largi şi-şi frecă gânditor piciorul cu ea.

- Mai vrei şi altceva?

- Nu. Asta-i tot.

El izbucni într-un râs scurt.

- Aşadar, acum e rândul meu. Crăciunul este pentru cei săraci cu duhul, care n-au nimic mai bun.

- Taci. îi porunci ea într-o suflare. Ştii foarte bine ce reprezintă sărbătoarea de Crăciun şi ar trebui să-ţi fie ruşine s-o împiedici pe propria ta fiică să se bucure de ea! Te-ai gândit cel puţin ce trebuie să simtă când colegii ei de şcoală îi povestesc despre Crăciunul lor şi-i arată cadourile pe care le-au primit? După părerea ta, ea ce-ar putea să le spună?

El ridică din umeri.

- Crăciunul este o zi ca toate celelalte.

- Nu şi pentru o fetiţă! Şi încă şi mai puţin pentru o

fetiţă care şi-a pierdut mama.

Ruddy scoase un oftat adânc.

- De acord, de acord! bombăni el. Du-te şi cumpără un pom. Şi o curcă. Şi un jambon. Şi tot ce mai doreşti. Dar nu conta pe mine să te însoţesc la slujbă!

- Nu te nelinişti. N-am intenţia să te târăsc acolo cu forţa. Mi-ar fi prea ruşine să fiu văzută cu tine!

Se întoarse spre casă când el o prinse de braţ.

- Unde te duci să cumperi pomul acela?

- încă nu ştiu.

- Perfect. Vă duc eu în oraş.

Ea îl privi neîncrezătoare.

- Eu. mă gândeam să cer pe unul din oamenii tăi.

El îi căută privirea şi nu i-o mai părăsi.

- Nu vrei să vin?

Incapabilă să răspundă, îl fixă în tăcere. Ca de fiecare dată când o ţinea prizoniera ochilor lui, era aproape gata să uite certurile lor, toate reproşurile ei şi să se arunce în braţele lui.

El fu cel care rupse tăcerea, cu o voce rece şi autoritară.

- Ei bine, la drum! Am pierdut deja destul timp. Du-te şi caut-o pe Katy.

Cu pălăria înfundată pe cap până la ochi, se îndreptă spre garaj.

Reacţia lui era atât de neaşteptată încât Bess nu se putu împiedica să rămână în gardă în timpul drumului.

- Trebuie să trec pe la biroul meu, anunţă el când

ajungeau la San Antonio. Vă las aici, şi vă aştept peste două ore în faţa lui Grand Hotel.

- înţeles, şefule, răspunse Bess cu un surâs vesel.

El îi aruncă o privire furioasă. Indiferentă, ea coborî din maşină şi o luă de mână pe Katy, care era radioasă. Apoi, din vârful degetelor, trimise o sărutare uşoară spre soţul ei. Acest gest avu drept rezultat să-l înfurie vizibil. El demară imediat, apăsând atât de tare pedala de acceleraţie încât motorul urlă.

- Dacă mai continuă astfel, va avea necazuri cu poliţia, murmură Bess.

- Niciodată n-a condus aşa, o asigură Katy. Ştii, se poartă într-adevăr ciudat de când eşti aici!

Râzând, Bess îşi scutură părul lung care, desfăcut brusc, îi căzu pe umeri.

- Este atât de frumos astăzi! spuse ea. Vino repede, avem doar două ore să ne facem cumpărăturile.

- Tata este într-adevăr de acord cu pomul?

- Dar bineînţeles, draga mea. Nu-i nici o problemă.

începură prin a cumpăra o grămadă de ghirlande, o mulţime de globuri, beteală de pom, şi tot felul de podoabe strălucitoare. în timp ce Katy făcea coadă la un cofetar renumit pentru bomboanele sale de ciocolată umplute, Bess cumpără aproape tot ce o auzise între timp că avea nevoie: cărţi, creioane de machiaj pentru Carnaval. Plus un cadou născocit pe loc: un kilt splendid cu un mare ac aurit. Fără să stea prea mult pe gânduri, adăugă la cumpărăturile ei un mic

calculator de buzunar pe care Ruddy şi-l dorea şi o cravată oribilă pe care nu va putea decât s-o deteste. în dimineaţa Crăciunului, va hotărî ce cadou să-i dea.

La ora stabilită veni să le întâlnească în faţa maiestuosului hotel din centrul oraşului.

- Nici nu se pune problema să întârzii, anunţă el. Astă seară este o reuniune a Comitetului crescătorilor de vite. Avem timp doar cât să cumpărăm amărâtul ăla de pom şi să ne întoarcem acasă.

Bess îi zâmbi lui Katy, care se posomorâse.

- Nu-i nimic, draga mea. Vom reveni într-o zi amândouă şi vom lua ceaiul la Grand Hotel, îţi promit.

Ruddy îi aruncă o privire menită s-o îngheţe şi deschise radioul cu un gest brusc.

- înţeleg că nu dai înapoi în faţa nici unui sacrificiu, murmură el.

Radioul difuza un cântec melancolic şi tânguitor, al cărui refren repetat până la greaţă sublinia disperarea unui îndrăgostit nefericit: „Sunt booolnav de dragoste! Inima mea va bate mereeeu pentru tine.“

Cum Bess privea în faţa ei cu un zâmbet larg, Ruddy întrebă tăios:

- Se poate şti ce te amuză?

- Sunt booolnavă de dragoste, răspunse ea reluând refrenul cu o voce în falset. Pentru tine, inima mea va bate mereeeu.

De pe bancheta din spate, Katy izbucni în râs.

Cu un surâs discret în colţul gurii, Ruddy prinse între

degete una din şuviţele aurii ale lui Bess.

- Eşti într-adevăr unică în felul tău. De când eşti aici, viaţa mea este dată peste cap.

- De aceea faci mutra asta acră? Eu credeam că aşa ai venit pe lume: prost dispus!

- Fii atentă să nu mergi prea departe.

Ea ridică din umeri. De la căsătoria lor, era prima dată când petreceau împreună mai mult de cinci minute şi încerca o delicioasă ameţeală să-l provoace.

- Nu mă tem de tine. Strămoşii mei au supravieţuit la mii de pericole. Am cu cine semăna.

- Şi eu la fel. Prin bunica din partea mamei, aparţin unuia din cele mai tari triburi apaşe.

Bess clătină din cap. Această ascendenţă se potrivea de minune cu fizicul lui puternic.

- Asta se vede, nu-i aşa? întrebă el, surprizând privirea soţiei fixată asupra lui. Există fotografii în albumul de familie. într-o zi va trebui să te uiţi la ele cu Katy.

- Super! exclamă fetiţa. Vei vedea, este plin de apaşi şi de comanşi cu arcurile şi săgeţile lor. Se văd chiar la întoarcerea de la vânătoare, tăind în bucăţi un bizon cu un cuţit aşa de mare! adăugă ea îndepărtând palmele.

- Când eram mică, tata îmi povestea adesea istoria Vestului îndepărtat, îşi aminti Bess. Era pasiunea lui. Avea o mulţime de cărţi cu portrete ale şefilor de triburi indieni. Unii dintre ei erau teribili. Dar îi găseam pe toţi

foarte frumoşi, încheie ea sorbind din ochi pometii proeminenţi şi părul ca pana corbului ale soţului ei.

- Priveşte, spuse el arătând cu degetul o pancartă de la marginea drumului, un negustor de brazi. Oprim?

Katy se repezi afară şi alergă departe în faţa lor.

- Este o prostie! bombăni el coborând. De ce să cumpăr un pom când avem o mulţime la fermă?

- Beneficiile din vânzare sunt destinate copiilor săraci, îi explică ea răbdător. Imaginează-ţi că fiica ta n-avea norocul să trăiască la fermă.

Timp de o clipă, el îi căuta privirea cu o asemenea intensitate încât simţi că tresare. Niciodată până acum nu avusese mai mult impresia că în faţa ei este un străin despre care nu ştia nimic.

- Banii nu aduc fericirea, continuă ea, întorcându-se. Dar când n-ai un bănuţ, rişti să nu cunoşti altceva decât nefericirea.

Stingherit, el grăbi pasul.

- Vino, Katy ne face semn. A găsit un pom, se pare. Va trebui să-l decorezi, acum, te previn.

Bess izbucni în râs.

- îmi place la nebunie să împodobesc brazi. Am cumpărat tot ce trebuie.

Un surâs lumină scurt faţa lui Ruddy.

- Ştiu. O curcă şi un jambon.

Surprinsă să-l vadă brusc atât de destins, îşi scutură râzând părul lung. în soare, strălucea ca aurul. Cu ochii ei sclipind veseli, cu obrajii roşii din cauza aerului rece,

părea o prinţesă fragilă dintr-un tărâm inaccesibil. Ruddy o privi gânditor o clipă, înainte de a ajunge la fiica lui.

Pomul găsit de aceasta era imens. El încercă în zadar s-o ajute să găsească altul şi sfârşi prin a ceda. în timp ce Bess şi Katy mergeau să se refugieze la căldură în maşină, el rămase să achite această cheltuială stupidă. De departe, Bess observă că refuzase restul de la bancnota de o sută dolari pe care i-o întinsese casierului. Acest gest generos o emoţionă atât de mult încât era gata să plângă. Desigur, nu era mare lucru, dar în ochii ei era ca şi cum descoperea în Ruddy o mină de aur.

***

Ruddy instală el însuşi pomul în salon apoi, cu o ultimă privire de dezaprobare, anunţă că va cina în oraş înainte să meargă la reuniunea sa.

Fernanda îşi ridică ochii spre cer.

- Asta nu mai înţeleg! Niciodată până acum nu mânca în oraş.

- Este furios, explică Bess. Din cauza bradului. Mexicana îşi şterse mâinile pe şorţul ei alb scoţând un oftat
adânc.

- La noi acasă, făceam doar o iesle. Dar acest pom este foarte frumos.

- Şi noi avem o iesle! exclamă Katy. Bess a ales-o în această după-amiază. Şi mai avem ghirlande, globuri şi tot felul de lucruri frumoase! Trebuie s-o sun imediat pe

Diana să-i povestesc! O cunosc, va fi nebună de gelozie!

O urmăriră cu privirea cum se repezea la telefon.

- Este atât de fericită! murmură Fernanda. Este o adevărată plăcere s-o văd. Oamenii mi-au spus că domnul Langston avea oroare de sărbători.

Bess profită că erau singure pentru a-i împărtăşi planurile ei Fernandei. Anul acesta - pentru prima oară de cât timp? - toată lumea de la fermă va sărbători Crăciunul.

- Aveam o carte de reţete speciale. murmură ea. Am să-i telefonez administratorului pe care Ruddy l-a angajat să se ocupe de Oakgrove. Dacă se grăbeşte, o vom primi la timp.

Cu un surâs fericit, se repezi la rândul ei la telefon. Ca om de cuvânt, Ruddy îşi respecta partea lui de contract.

Imediat după încheierea ceremoniei, cu acţiunile ei în buzunar angajase un om de încredere ca să vegheze asupra locuinţei strămoşeşti a soţiei lui. Şi acum, îi ceda şi stăpânirea unei jumătăţi din salon!

- El nu vroia un pom în casa lui, îi mărturisi Bess menajerei. Dar fiindcă suntem căsătoriţi, îmi imaginez că pot dispune după placul meu de jumătate din salon, nu?

Fernanda izbucni în râs.

- îl faceţi să joace cum îi cântaţi, senora. Nu l-am văzut niciodată într-o asemenea stare. înjură toată ziua, nu mai mănâncă, trânteşte uşile pe întrecute. dar de multe ori l-am văzut zâmbind când vă priveşte fără să

ştiţi. Dac-aţi vedea acest zâmbet, senora! Este realmente al unui bărbat fericit cu soarta lui!

Bess se feri să facă vreun comentariu.

Fernanda n-avea decât să-şi păstreze iluziile ei. Era preferabil pentru toată lumea. Dar ea era cea mai în măsură să ştie că Ruddy dorea s-o ţină la distanţă şi că va respecta până la capăt contractul căsătoriei lor de convenienţă.

îşi petrecură toate trei seara împodobind pomul. Când, la sfârşit, Bess stinse luminile şi aprinse ghirlanda de becuri electrice, Katy scoase o exclamaţie de bucurie. Niciodată nu văzuse ceva atât de frumos!

- Oh, ce mult te iubesc! strigă ea aruncându-se de gâtul lui Bess.

Apoi fugi în camera ei fără să-i lase timp tinerei să răspundă.

Cu ochii umezi, Bess întârzie în salon. Cine s-ar fi gândit că fetiţa va acorda atâta importanţă acestei sărbători? Amintirile din propria ei copilărie îi reveneau în memorie.

Formau o familie atât de fericită, atât de unită, înainte de moartea tatălui ei! Şi apoi, mama ei se recăsătorise cu tatăl lui Crystal şi lumea i s-a părut că se prăbuşeşte. Din fericire, printre frământări şi în pofida singurătăţii sale se sprijinise întotdeauna pe amintirile dragi ale trecutului pentru a găsi forţa să crească şi să continue. De aceea se simţea fără îndoială gata să se bată pentru ca micuţa Katy să cunoască şi ea bucuriile a căror amintire o vor însoţi toată viaţa.

***

în mod straniu, Ruddy nu făcu nici o remarcă dezagreabilă în legătură cu pomul. Se mulţumi să-l

ignore, ca şi cum nu exista. Totuşi, cu două zile înaintea Crăciunului, Bess îl văzu întorcându-se acasă cu un pachet mare legat cu o fundă pe care se duse să-l închidă în camera lui. Atmosfera părea destinsă. Pentru prima dată după sosirea la fermă, Bess îndrăznea chiar să spere că situaţia nu putea să evolueze altfel decât favorabil.

Singura notă falsă din toată această perioadă a fost cartea poştală pe care o primise din Franţa. Crystal regreta că nu asistase la căsătoria lor. Fusese în călătorie şi abia revenise. în compensaţie, ea se anunţă pentru sărbătorile de la sfârşitul anului pe care dorea să le petreacă cu proaspeţii căsătoriţi şi cu fetiţa lor.

Imediat, mari nelinişti se treziră în inima lui Bess. Crystal era ultima persoană pe care dorea s-o vadă la fermă. Sora sa vitregă era prea frumoasă, prea seducătoare. Se purtase întotdeauna ca un copil răsfăţat şi până acum Bess nu se răzvrătise niciodată. Fără îndoială pentru că n-avusese nimic de pierdut. Dar acum era altceva. Acum o avea pe Katy şi cel puţin speranţa că într-o zi ar putea avea cu Ruddy o relaţie demnă de visurile ei din tinereţe.

Sosirea lui Crystal risca să strice totul. Pe un cer aproape senin, era ca şi cum se anunţa un uragan teribil.

Capitolul 5

în seara de Crăciun, Ruddy intră în sufragerie în momentul când Bess termina de aranjat masa.

- Se poate şti ce înseamnă toate fandoselile astea?

întrebă el cu vocea lui tăioasă.

Ea încremeni, cu mâinile pe şervetul fin de in alb pe care încerca să-l împăturească artistic.

- Pun masa, răspunse ea calm.

El o măsură cu o privire ironică şi despături şervetul cu un gest brusc.

- Este un şervet, nu? Atunci, de ce vrei să faci din el o floare? Suntem în Texas, Bess. La mii de kilometri de plantaţia ta.

- Chiar şi în Texas există restaurante unde se strâng şervetele în felul acesta în zile de sărbătoare. Dar evident, tu preferi fără îndoială să te ştergi la gură cu faţa de masă sau cu mâneca hainei, ca un sălbatic?

- Ei poftim! Bănuiam că vei ajunge într-o zi să-mi reproşezi lipsa de educaţie.

- N-am spus asta.

Imperturbabil, se întoarse la lucrul ei, aranjând cu pasiune argintăria şi cristalurile pe faţa de masă albă.

- Atunci explică-mi de ce mă tratezi cu atâta răceală tot timpul?

Ea scoase un oftat obosit.

- Ruddy, ne promisesem să nu mai căutăm prilej de ceartă.

- Crezi într-adevăr că putem să ne purtăm ca şi când nu s-a întâmplat nimic? De când eşti aici, am impresia că trăiesc deasupra unui vulcan! Degeaba încerc, nu-mi amintesc să fi cunoscut o singură femeie care să aibă un efect atât de dezastruos asupra mea.

Bess se tulbură vizibil. Fără să vrea, în singurătatea camerei sale, se întreba adesea cum fusese viaţa amoroasă a lui Ruddy până în prezent. Ideea că putuse să ţină alte femei în braţele lui o umplea de o furie neputincioasă. Degeaba se întoarse, pentru că el îi remarcase tulburarea.

- Nu vorbeam despre ceea ce gândeşti, murmură el.

- Acum îmi citeşti şi gândurile?

El izbucni într-un râs lipsit de veselie.

- Cum vrei. Este adevărat că o tânără de familie bună n-ar trebui să se preocupe de asemenea „treburi“ cum se spune în mediul tău, unde niciodată nu se spune lucrurilor pe nume.

Prefăcându-se că nu înţelege, se întoarse spre el cu un zâmbet larg.

- Katy nu va întârzia să coboare. Fii amabil şi nu râde de ea. I-am cumpărat o rochie nouă pentru sărbători.

- Mi se pare că n-am râs niciodată de fiica mea.

- Nu, dar nici n-ai felicitat-o vreodată. Vrei să faci un efort?

- Fii atentă, draga mea, spuse el cu blândeţe. Răbdarea mea are limite.

Asta era prima dată când i se adresa astfel. Tulburată în cel mai înalt grad, îşi căută refugiul într-o replică usturătoare.

- De când cowboyul naţional are răbdare?

- Având în vedere circumstanţele, consider că am multă răbdare.

Intonaţia aproape mângâietoare a lui Ruddy o făcu pe Bess să-şi ridice ochii. Privirea ei o întâlni pe aceea a soţului şi avu impresia că lumea din jurul ei se clătina. Un lung fior o străbătu. Cu respiraţia grea, îl văzu apropiindu-se...

Fără un cuvânt, el îşi trecu un braţ în jurul taliei ei. Ochi în ochi, îşi ridică mâna spre faţa tinerei femei şi-i atinse uşor buzele cu vârful degetelor.

Cu obrajii în flăcări, ea inspiră profund.

- Destinde-te, murmură el. De ani de zile mă întreb ce gust pot avea buzele tale.

Incapabilă să formuleze cel mai mic răspuns, Bess fremătă din tot corpul. Simţea că era gata să se prăbuşească în braţele lui Ruddy. Picioarele păreau că n-o mai susţin. Profund tulburată, se agăţa ca de un

colac de salvare de privirea cu care el îi fixa buzele întredeschise. O privire pe care nu i-o cunoştea, emoţionată şi în acelaşi timp arzătoare.

- Sunt bărbat, spuse el după o lungă tăcere. Se pare că adeseori uiţi asta.

Inima lui Bess bătea nebuneşte. Cuprinsă de panică, vru să se îndepărteze, dar Ruddy îşi spori imediat strânsoarea.

- Nu fugi de mine, Bess. N-o să te mănânc, să ştii. Nu imediat, în orice caz. Aş vrea doar să ştiu de ce eşti atât de rece cu mine.

- Pentru că eşti imposibil! Mă obligi să-mi părăsesc casa, mă forţezi să mă căsătoresc cu tine şi te întrebi de ce păstrez distanţa!

- Nu căuta scuze nepotrivite, Bess. Ştii foarte bine despre ce vorbesc. Este mult timp de când mă eviţi. Ai făcut-o deja acum doi ani.

- încerc. încerc doar să mă apăr.

El suspină.

- Recunosc că nu sunt întotdeauna tandru cu tine.

Ea îl privi lung, dezarmată de a-l auzi că recunoaşte adevărul.

- Ştii de ce se întâmplă să fiu puţin cam aspru? Continuă el.

- Evident! Nu-ţi plac.

- Dumnezeule, cât eşti de naivă! zise el râzând. Cu cât trece timpul, cu atât mai mult mă faci să mă gândesc la orhideele de pe plantaţia ta dragă. în

legătură cu asta, încetează să pui flori în biroul meu. Oamenii mei încep să bârfească.

- De ce? Nu înţeleg care este răul. Oamenii tăi sunt, ca şi tine, incapabili să profite de bucuriile simple ale vieţii.

- Oh, fără morală, te rog. începi cu un pom de Crăciun, ghirlande şi nu mai ştiu ce. şi vei sfârşi prin a coase dantele lenjeriei mele de corp!

Cuprinsă de un râs nebun la această idee, îşi răsturnă graţios capul pe spate şi pufni în râs cu palma la gură.

Cu un gest impulsiv, Ruddy o trase spre el.

Râsul lui Bess se opri brusc. Simţi sub palma ei inima lui Ruddy bătând cu lovituri surde. El o strânse mai tare şi-i privi mâna captivă.

- Ai degete de pianistă, murmură el. îmi plac foarte mult mâinile tale, Bess.

Ea era atât de tulburată încât de-abia înţelegea ce-i spunea. Totul mergea mult prea repede. Nu era vorba atât de rapiditate cât de intensitate. Crezu că leşină când, descheindu-şi nasturii cămăşii, o invită să-şi strecoare mâna pe pielea lui.

îi încercă cu timiditate căldura, înainte de a risca o mângâiere. Privirea lui Ruddy se aprinse, ochii lui verzi străluceau ca nişte nestemate.

- Dă-mi buzele tale. spuse el dintr-o suflare.

Tăcută, ea se ridică în vârful picioarelor ca să-i ofere gura ei, şi senzaţii necunoscute o copleşiră asemenea

unor valuri de fericire.

Atunci din instinct, îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui în timp ce el o strângea cu o pasiune stupefiantă. Rămaseră o clipă astfel uniţi, parcă sudaţi unul de altul.

Ruddy fu primul care-şi reveni. îşi slăbi strânsoarea, apoi se îndepărtă cu faţa brusc întunecată.

Derutată, ameţită, ea îl privi fără să înţeleagă şi căută primul pretext care-i veni în minte pentru a face între ei o aparenţă de comunicare.

- Noi vom merge la slujbă cu Katy, spuse ea cu voce tremurătoare. Ti-ar plăcea să vii cu noi?

- Nu.

Dacă n-ar fi fost atât de tulburată, lui Bess nu i-ar fi scăpat cât de emoţionat era şi el. Frapată de bruscheţea vocii lui, se întoarse contrariată.

- Voi cina în oraş, anunţă el. Vei putea s-o ai pe Katy pentru tine singură!

- Este fiica ta, Ruddy. începu ea.

Din trei paşi, el ajunse la uşă.

- îmi pare rău, mormăi el. N-aş suporta prezenţa ta nici o secundă în plus. Trebuie să părăsesc această casă!

Când auzi că se trânteşte uşa în spatele lui, Bess se lăsă să cadă într-un fotoliu. Niciodată nu fusese atât de nefericită. în acelaşi timp, niciodată nu fusese atât de minunat de fericită ca în urmă cu un minut.

Cu lacrimi în ochi, i se alătură Fernandei în bucătărie pentru a veghea asupra ultimelor pregătiri ale cinei. Şi

când Katy coborî, se forţă s-o întâmpine cu un zâmbet larg, apoi inventă o scuză pentru a justifica absenţa tatălui ei: „invitat în ultima clipă de Comisia agricolă“. Decepţia fetiţei nu dură decât câteva minute. Nu însă şi a lui Bess. Pentru prima dată în viaţa ei, Katy făcuse un efort pentru a-şi supune părul ciufulit. Cu rochia ei roşie, era încântătoare şi părea aproape o tânără fată. Din păcate, lui Ruddy părea să nu-i pese. Nici măcar nu era capabil să rămână destul timp acasă ca să-şi vadă fetiţa. în ochii lui Bess, era o greşeală de neiertat.

***

După liturghia de noapte şi cina somptuoasă pe care au împărţit-o, Katy şi Bess mai întârziară pentru un afectuos tete- a-tete între femei. îmbrăcate în cămăşi de noapte vaporoase, se urcară în patul mare al lui Bess. Fetiţa era inepuizabilă şi voia să ştie totul despre Crăciunul copilăriei sale, acolo, pe acea plantaţie de vis unde ea nu fusese încă niciodată.

- Nu regreţi că te afli aici? o întrebă ea. Nu regreţi că te-ai căsătorit cu tatăl meu?

- Oh, pentru nimic în lume! Şi în plus, acum am o fetiţă adorabilă!

- Am să-ţi spun un secret, l-am auzit pe tata spunându-i domnului Teague că semeni cu o zână din poveşti. Este foarte romantic, nu?

Bess se mulţumi s-o sărute cu tandreţe.

Păstră pentru ea ideea care-i trecea prin minte: există zâne de toate felurile. Cu siguranţă, Ruddy n-o compara cu una dintre cele care pot lua diverse

înfăţişări pentru a înşela oamenii.

Ea se întinse, căscând.

- Draga mea, cad de somn. Mâine este Crăciunul, trebuie să fii în formă. Hai să dormim, acum.

Katy se strecură încet din pat.

- Noapte bună, Bess. Eu sunt foarte fericită că trăieşti aici.

- Şi eu la fel, draga mea. Şi.

Intrarea lui Ruddy o întrerupse brusc.

Nici măcar nu-şi dăduse osteneala să bată la uşă. Cu părul ciufulit şi ochii scânteietori, părea foarte mulţumit de el.

- Aşadar, sărbătoriţi? întrebă el.

- Eram doar pe punctul să ne spunem noapte bună, răspunse Bess.

Ca şi cum fusese prinsă în greşeală, se redresă rapid, făcând să alunece fără să-şi dea seama bretele cămăşii de noapte. în ochii lui Ruddy se aprinse imediat o lumină care-i dezvălui brusc lui Bess ce putere exercita asupra lui. în mod conştient de data asta, nu făcu nici un gest să-şi pună toaleta în ordine când se aplecă s-o sărute pe fetiţă.

- Noapte bună, tată, spuse cu veselie Katy ridicându-se în vârful picioarelor pentru a-i da o sărutare tatălui ei. Ar fi trebuit să vii cu noi la biserică. A fost super! Chiar şi domnul preot mi-a spus că sunt foarte frumoasă, adăugă ea, umflându-se în pene într-un fel

comic şi totodată emoţionant. Noapte bună, repetă ea. Pe mâine.

- Noapte bună, scumpo, răspunseră amândoi.

Micuţa dispăru, închizând încet uşa în urma ei.

- Ar fi vrut să merg la biserică! bombăni Ruddy pe un ton iritat. Casa e plină de ghirlande şi tu mi-ai întors viaţa pe dos! Uneori mă întreb până unde vei merge, draga mea.

Ea îşi simţi din nou inima bătând nebuneşte. Dacă îşi lua obiceiul să-i adreseze cuvinte tandre, prefera să nu fie în derâdere. Altfel, va fi şi mai dificil pentru ea să se apere de propriile sentimente.

- Slujba a fost într-adevăr foarte frumoasă. Şi Katy a fost realmente fermecătoare.

- Şi tu la fel. Toate aceste dantele. murmură el, arătând cu degetul decolteul cămăşii ei de noapte. O faci dinadins?

- Cum? Eu. eu nu puteam să ştiu că vei veni. aici, bâigui ea, cu gâtul strâns de emoţie.

- Evident, nu puteai să ştii. în schimb, am văzut că ţi-ai lăsat bretelele să-ţi alunece de pe umeri.

Cu un surâs, se aşeză greoi pe marginea patului, ca să adauge:

- Ai observat că te priveam şi n-ai făcut nimic să mă împiedici.

Aplecat spre ea, o fixă drept în ochi.

- Noi am trecut de vârsta jocului de-a v-aţi ascunselea, Bess. Dacă doreşti să mergi mai departe, spune-o.

Cu un deget, coborî puţin mai mult bretelele pe umerii goi ai tinerei femei. Materialul fin alunecă brusc, dezvăluind în plină lumină perfecţiunea bustului.

Incapabilă de cel mai mic gest, Bess îşi reţinu răsuflarea. Până acum, nici un bărbat n-o sorbise în felul acesta din ochi. Intensitatea privirii lui Ruddy o paraliza în timp ce în ea urcau senzaţii necunoscute şi extrem de plăcute. Era atât de tulburată încât rămăsese fără grai,

emoţia ei neputându-se exprima decât prin tremurul slab al buzelor.

- Ce sensibilitate. murmură el. Ai crede că nici un bărbat nu te-a privit vreodată în felul acesta!

Ea se mulţumi să scuture din cap a negaţie.

- Este adevărat? se miră el chiar dacă acest adevăr i se părea de neconceput.

Ea îşi plecă încet privirea.

- Nu am suficient farmec pentru a reţine atenţia.

- Sst! Nu spune prostii! Dimpotrivă, eşti foarte frumoasă. Frumoasă şi delicată. Când te văd astfel, mă gândesc la marile cochilii de melci marini de pe o plajă exotică.. Este adevărat, Bess, eşti atât de frumoasă încât nu mai ştiu ce-i cu mine.

Emoţia din vocea lui o copleşi cu o fericire nemărginită. Niciodată n-ar fi visat bucuria de a-i oferi această plăcere: să-i admire unica ei nuditate. Dar asta nu era destul. în ea creştea o dorinţă imperioasă. Ar fi vrut atât de mult ca Ruddy să se apropie mai mult, s-o sărute.

îndrăzneala acestui gând o făcu să roşească uşor.

- Suntem căsătoriţi, spuse el atunci. Nu trebuie să-ţi fie ruşine, draga mea.

- Eu. ştiu. dar.

El surâse şi, cu vârful degetelor, atinse uşor obrazul ei fierbinte.

- Eşti încă atât de tânără, atât de plină de iluzii! Ar fi trebuit să am generozitatea să te las în pace. Acum este prea târziu, dar voi face tot posibilul să n-ai de-a face cu

urâţenia şi meschinăriile vieţii.

Nervos, se ridică şi se postă în faţa ferestrei, întors cu spatele.

Bess se încruntă, disperată să fie părăsită astfel.

- Ruddy? îl chemă ea.

El se răsuci pe călcâie şi, fără voia lui schiţă gestul de a-şi duce mâna în faţa ochilor.

- Pentru numele lui Dumnezeu, acoperă-te, Bess! spuse el furios. Am băut prea mult whisky şi sunt luni de zile de când n-am mai atins o femeie!

Ascultătoare, ea îşi aranjă cămaşa de noapte cu o mână tremurătoare.

- Şi eu? Nu-ţi plac? Nu mă doreşti, conchise ea cu răceală, pentru a-şi ascunde tremurul din glas.

Ruddy izbucni în râs.

- Ah! Ai fi mirată să ştii tot ce doresc, dar sunt realist. Ştiu ce-mi este interzis.

Nemişcat, se detaşa în deschizătura ferestrei, la lumina slabă a unei nopţi senine cu un cer plin de stele. îmbujorată, Bess îl privea. Cât de frumos i se părea în forţa sa virilă! Dacă ar fi îndrăznit, ar fi alergat să se arunce de gâtul lui pentru a-i simţi braţele închizându-se în jurul ei. Desigur, băuse mai mult decât de obicei, dar nu-i purta pică. Dimpotrivă, presimţea că nu va uita niciodată noaptea aceea. Amintirea mângâierilor oferite de privirea lui Ruddy, vocea lui Ruddy, îi vor fi dragi toată viaţa. Aceste momente veneau deja să se adauge comorilor acumulate în cursul copilăriei, când acest

cowboy inflexibil îi părea întruchiparea, trăsătură cu trăsătură, a lui Făt-Frumos pe care-l aştepta fără să spere.

- La naiba! mormăi el, voiam să rămânem la această căsătorie de convenineţă! Nu mi-am schimbat părerea. Urăsc complicaţiile!

Readusă brusc la clipa prezentă, ea ridică tonul.

- Atunci, opreşte-te să le creezi! Şi pentru început, nu te mai apropia de mine.

- Şi tu, opreşte-te să mă provoci! Nu sunt de lemn!

- Mă voi forţa să nu uit, promise ea cu un suspin dezamăgit. Pot să te întreb ceva? adăugă ea, sperând astfel să revină pe un teren mai puţin primejdios. De ce n-ai făcut niciodată un pom de Crăciun?

Descumpănit, o măsură cu o privire întunecată.

- N-am bănuit niciodată câtă importanţă putea să aibă pentru Katy. Până în prezent, se părea că nu-i păsa de asta. Şi aveam alte griji. Ea s-a schimbat mult în acest timp, continuă el gânditor. Ca o floare care se deschide. Tu i-ai cucerit inima, şi eu n-am nimic de spus deoarece asta-i place. Ai grijă doar să nu încerci să faci la fel şi cu mine.

Rănită, ea izbucni într-un râs trist.

- N-ai de ce să te temi! Nu sunt departe să cred că nu ai aşa ceva. Oricum, problema este rezolvată dinainte, deoarece nu mă doreşti.

El ridică din umeri.

- Ba da. De exemplu, mai devreme, jos, când te-am atras în braţele mele, te doream nebuneşte.

Văzând că devenise stacojie, adăugă, ironic:

- Hotărât lucru, eşti într-adevăr o tânără nevinovată!

- N-a fost tocmai o chestiune de alegere. Se întâmplă doar că sora mea avea mai mult farmec decât mine.

- Ea ţi-a suflat toţi iubiţii?

- Până la ultimul. Era suficient să-şi facă apariţia pentru ca ei să dispară, să se volatilizeze.

- în cazul acesta, n-ai ce regreta. Cu siguranţă, nu meritau osteneala.

O tăcere încordată se instală. Bess profită pentru a încerca să vadă clar în ea. în mod excepţional, în seara asta Ruddy părea mai puţin inaccesibil decât de obicei. Era poate o şansă. Dacă într-un fel sau altul ar reuşi să stabilească legături mai puternice cu el.

Dar nu. Pe cine încerca oare să amăgească? Adevărul era mai crud: dorea pur şi simplu, foarte firesc, să facă dragoste, pentru prima dată în viaţa sa, cu el.

- Ruddy. spuse ea cu o voce abia auzită. Dacă ai dormi aici?

El o fixă cu o privire întunecată.

- Mă inviţi în patul tău?

Cu gâtul uscat, ea îşi umezi buzele.

- Dacă vrei.

- Nici măcar nu-ţi imaginezi cât de mult!

Atunci, ea se ridică. Hotărârea odată luată, nimic n-ar mai fi putut-o opri. în faţa lui, nemişcată, făcu să alunece bretelele luxoasei cămăşi de noapte şi aceasta curse de-a lungul corpului ei pentru a se opri în corolă la picioarele ei.

Ruddy o contemplă cu o privire nebună de dorinţă.

- Eşti minunată. murmură el, cu respiraţia grea. Exact ca în visele mele. Atât de frumoasă, atât de dezirabilă. Nu mă tenta, scumpo..

- De ce?

- Dacă am face vreodată un copil?

Faţa lui Bess se lumină de o încântare nespusă.

- Oh, mi-ar plăcea să port acest copil, Ruddy.

El se cutremură din tot corpul întins spre ea.

- Bess.

- Ai vrea, spune, ai vrea să avem un fiu?

Cu o mână, o trase spre el, strângându-i corpul în braţe. Cu capul înfundat în părul ei, răspunse cu o voce prost stăpânită:

- Oh, da, mi-ar plăcea să avem un fiu. Te doresc atât de mult! Dar.

- Da?

- Este imposibil.

- De ce, Ruddy?

Cu Bess în braţe, începu pentru prima dată după ani lungi să scoată la lumină teribilele amintiri pe care le păstra îngropate în adâncul lui după plecarea spre Vietnam.

Acest război, în care se trezise - ca şi alte mii de oameni - angajat fără voia lui, din care se întorsese mai mult mort decât viu. Luptele nu-l maturizaseră. în contact cu moartea şi cu ororile războiului, ajunsese să fie dezgustat de viaţă şi să urască. Mai ales să urască.

Prin frânturi de fraze, reconstitui pentru ea toată povestea. Un coşmar. Singura legătură pe care o păstra cu viaţa era fiica sa. Dar din ziua întoarcerii sale, nu încetase să tremure la gândul să nu fie la fel ca acei părinţi răi care, fără voia lor, îşi influenţau copii cu temperamentul lor blazat. Se temea că tot ce atingea putea să-l lase fără viaţă. Dincolo de deprimarea lui, nu putea împiedica gândul că purta moartea în el.

- înţeleg, spuse ea. Dar orice ţi s-a putut întâmpla, acum eşti aici, Ruddy. Şi sunt şi eu lângă tine.

Ea simţi cum îl străbate un fior, când spuse:

- N-aş vrea să ai regrete mâine, când te trezeşti, Bess.

- Voi vedea ce-mi rezervă viitorul. Te rog, acum, te rog.

El o întrerupse cu o îmbrăţişare furioasă.

- Nu trebuie să mă implori, Bess, spuse el punând stăpânire pe gura ei într-o sărutare posesivă şi sălbatică.

în clipa următoare, o purta în braţe ca s-o aşeze pe pat.

- Iartă-mă, murmură el, îndepărtându-se. Te părăsesc doar o clipă, să mă dezbrac.

Gol, se întinse lângă ea, pentru a-i mângâia gura cu vârful buzelor.

- îţi promit să fiu foarte atent, şopti el. Ai dreptul la toată blândeţea mea. Dar sunt atât de plin de ardoare,

doamnă Langston, încât sper să nu te şochez prea mult.

Lui Bess i-ar fi fost greu să-i răspundă. Fiecare din cuvintele pe care i le adresa, fiecare mângâiere, o copleşeau. Se minuna să descopere în ea asemenea abilităţi de fericire. în sfârşit, soţul ei îi apărea aşa cum îl dorise întotdeauna, fără armura lui strălucitoare.

- Nu credeam că erai atât de. blând, murmură ea când riscă să-l mângâie.

Când el se încordă, ea se opri, ezitantă.

- Eu nu ştiu cum să procedez, Ruddy. Spune-mi, ghidează-mă.

în ochii soţului ei, citi atunci o asemenea pasiune încât găsi singură căile pe care le inventă inima ei. încetul cu încetul, uitându-şi timiditatea şi pudoarea, exploră corpul lui Ruddy, gustând savoarea pielii lui, mirosul părului, dulceaţa aspră a buzelor sale.

Nemişcat, încântat, el o lăsă îndelung să se aventureze spre întâlnirea dorinţei lui, înainte s-o ia în braţe ca s-o întindă lângă el.

îndată ce se aplecă asupra ei, ea descoperi o altă plăcere. I se părea că îi redesena corpul, dându-i alte forme trezite de fiecare din sărutările lui. Şi curând, pierdu orice noţiune asupra timpului. Nu mai existau decât aceste mii de senzaţii ameţitoare care, pas cu pas, o conduceau spre ultima metamorfoză a adolescenţei.

Niciodată, nici măcar cu caii pe care-i iubea atât de

mult, nu-l văzuse pe Ruddy însufleţit de o asemenea tandreţe. Vocea lui atât de blândă, mâinile lui atât de uşoare, privirea lui atât de luminoasă şi fierbinte o învăluiau ca mătasea cea mai scumpă.

în inima ei bătând gata să se rupă se amestecau accente de blândeţe şi de forţe tumultuoase, triumfătoare. Din instinct, se modela după corpul lui Ruddy, adaptându-se mişcărilor lui, abandonându-se înflăcărării lui, lăsându-se îndrumată cu toată încrederea.

Abia dacă-i scăpă un strigăt când, arcuită în braţele lui, întâmpină senzaţiile cu totul noi pe care i le trezea în adâncul cel mai intim al fiinţei ei.

Agăţată de umerii lui, se simţi dusă de un val şi mai înalt şi, de foarte departe, ca de pe un alt ţărm, îl auzi deasupra ei pe Ruddy într-o descărcare de extaz şi împlinire.

***

Un timp care i se păru o eternitate, rămase nemişcată, cuibărită în braţele lui, uimită şi tremurând în faţa necunoscutului pe care el i-l dezvăluise.

încet, deschise în sfârşit ochii ca să-l privească pe prinţul ei, celui de care se simţea dintr-o dată atât de mândră că i se dăruise în întregime.

- Nu eşti prea decepţionată? întrebă el cu tandreţe.

- Mi-era teamă, mărturisi ea. Teamă de. a deveni femeie!

Roşind, îşi ascunse faţa la umărul soţului ei înainte de a se
ridica pentru a-l săruta.

Radiind de fericire, el o răsturnă pe perne.

- Acum că eşti femeie, frumoasa mea, va trebui să te ocupi puţin de mine..

Bess nu-şi imaginase niciodată că noaptea putea fi atât de lungă şi totodată atât de scurtă. Zorile o găsiră moleşită în braţele soţului ei, uimită şi satisfăcută să descopere că erau stăpâniţi de aceeaşi ardoare nebună.

Din păcate, amantul pasionat din timpul nopţii dispăruse odată cu primele raze ale soarelui. Zorile ezitau încă la ferestre, când cu o figură întunecată, Ruddy se ridică să se îmbrace în penumbră.

Ea deschise ochii ca să-l descopere îmbrăcat din cap până în picioare, nemişcat lângă pat.

- Şi acum, eşti mai avansată, îmi închipui? spuse el cu vocea lui obişnuită, rece şi tăioasă. Ştii că te doresc ca un nebun. Dar să nu crezi că asta îţi permite să mă duci de vârful nasului. Sper numai că ai fost sinceră când ai vorbit de acel eventual copil.

Surprinsă, ea îl privi fără să înţeleagă.

- Ruddy. şi tu spuneai că doreşti acest copil.

- Pe tine te doream, frumoasa mea. Aş fi acceptat orice. whiskyul mi s-a urcat la cap, dar fără îndoială nu la fel de mult ca această dorinţă blestemată. Nu-ţi face iluzii, Bess. Te doresc, este adevărat. Asta nu înseamnă că te iubesc.

Uluită, îşi înfundă capul în pernă şi dădu frâu liber lacrimilor. în timpul unei nopţi de dragoste, crezuse că visul ei devenea realitate. Orbită de pasiune, crezuse în bucuria, în fericirea împărtăşită. Toate astea nu erau la

urma urmei decât amăgire, ca şi căsătoria şi viaţa lor conjugală.

- Nu serveşte la nimic să plângi, mai zise el. La urma urmei, tu eşti cea care a insistat.

Mai întârzie o clipă lângă pat, ca şi cum ezita să mai adauge ceva. Apoi plecă, şi uşa pocni ca o lovitură de tunet în urma lui.

Bess rămase ca fulgerată. Ce-ar fi putut să spună, sau să facă? în trei fraze, cel pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume o zdrobise şi o abandonase.

Capitolul 6

Lui Bess nu-i fusese niciodată atât de greu să se ridice din pat. îmbrăcă maşinal rochia de jerseu gri pe care o purta în ziua sosirii sale şi îşi adună părul lung şi blond într-un coc strâns. Nici măcar nu-şi dădu osteneala să se machieze. Nimeni n-o va vedea, în afară de Ruddy, şi nu-i păsa de ce putea să creadă.

-Visase atât de mult la el, îl iubise atât de mult! Tremurase în braţele lui de dorinţă şi de plăcere, ascultându-i confidenţe pe care niciodată nu le făcuse altcuiva şi-l văzuse râzând. Din păcate, dimineaţă, totul se spulberase. Rana lui Ruddy era mult mai profundă decât crezuse, mult mai vie. îşi dădea măcar seama de cruzimea lui? Prefera să aibă îndoieli, dar începea să creadă că suferea de cea mai îngrozitoare dintre infirmităţi: incapacitatea de a iubi.

Cu un mic surâs gâtuit, se privi în oglindă. în fond, crezuse cu adevărat că va reuşi să-l schimbe. Ce naivitate! Totuşi, el nu-i ascunsese nimic. De la început, îi tot repetase: ceea ce voia, erau acţiunile ei şi un substitut care să servească drept mamă fiicei lui.

Acum, voia de asemenea şi o femeie. Cum se căsătorise cu el, de acum înainte îşi va împărţi nopţile cu el. Fie. Dar niciodată, îşi promise ea, nu se va mai lăsa cuprinsă de pasiunea pe care o trezea în ea. Niciodată nu-şi va mai asuma riscul de a-l auzi reproşându-i că-l tentează.

Furioasă, puse peria de păr pe măsuţa de toaletă. Dacă măcar ar fi refuzat să-l urmeze la Grand Mesquite! Dacă măcar nu i s-ar fi dăruit!

Cu un suspin, se ridică. Din dragoste pentru Katy, trebuia să facă o figură bună şi să pretindă că totul mergea mai bine ca niciodată. într-o clipă, se duse să pună sub brad cadourile pe care le pregătise, inclusiv cel rezervat lui Ruddy şi urcă apoi la etaj.

Intră în camera fetiţei în vârful picioarelor şi zâmbi veselă când ea deschise ochii.

- Katy, o chemă ea blând. Moş Crăciun trebuie să fi trecut. Vrei să cobori să vezi ce este sub pom?

Katy sări din pat să-şi ia papucii şi capotul.

Mână în mână, coborâră scara. Sub brad se aflau acum şi alte cadouri alături de ale ei. O intrigă un pachet mare, dreptunghiular, împachetat în hârtie specială şi legat cu o panglică aurie. Ce conţinea oare? Un cadou de la Fernanda, poate.

- Nu crezi că ar trebui să merg să-l caut pe tata? întrebă copila.

- Foarte bună idee. Dacă te-ai duce să baţi la uşa camerei lui, draga mea?

- Nu-i nevoie, răspunse Ruddy, intrând cu o ceaşcă de cafea în mână. Şi eu m-am trezit devreme.

în afară de blugi, nu purta nimic. Cu picioarele goale şi bustul gol, afişa un aer straniu şi un zâmbet

enigmatic.

Bess îi evită privirea. încercă chiar să scape de prezenţa lui. în zadar. El o urmă în salon şi ea se înfioră simţindu-l atât de aproape.

- Voiai să mă vezi despachetându-mi cadourile? Spuse Katy râzând. Atunci, vino, adăugă ea, trăgându-l de mână. Iată-l pe al tău, sper că o să-ţi placă.

Ruddy se aşeză pe covor pentru a descoperi cutia pentru ţigări pe care fiica sa o cumpărase din economiile ei.

- Minunat, murmură el din vârful buzelor.

Bess ştia că nu se va folosi de ea. Deja o prevenise pe Katy că aşa se va întâmpla, dar fetiţa nu vrusese să audă nimic. Era singurul cadou pe care voia să i-l facă şi cu atât mai rău dacă va rămâne în fundul unui sertar.

- Oh! Tată, mulţumesc! strigă ea, desfăcând ambalajul unui aparat de fotografiat înzestrat cu un bliţ automatic. N-ai uitat!

- Ar fi fost greu, mormăi el, când ea se aruncă de gâtul lui ca să-l sărute.

Bess nu se putu împiedica să râdă amintindu-şi nenumăratele aluzii ale micuţei, în fiecare dimineaţă la micul dejun.

- Şi tu, Bess, nu-ţi deschizi cadourile? întrebă Ruddy, fără a îndrăzni s-o privească.

- Ţine, Bess! strigă Katy, întinzându-i un mic pachet. Este pentru tine.

- Nu este cel la care mă gândeam, mormăi Ruddy, dar deschide-l.

Bess desfăcu panglica şi hârtia, înainte de a o îmbrăţişa pe Katy gata s-o înăbuşe.

- Mulţumesc, draga mea. Este parfumul meu preferat.

Fetiţa sări după aceea în sus de bucurie descoperind un joc
electronic de buzunar agăţat de o ramură de brad.

- Super! ţipă ea. Este de la tine, Bess? De la tine, tată? Oh! Mulţumesc! Mulţumesc!

Ruddy se aplecă sub pom pentru a ridica pachetul mare dreptunghiular pe care i-l întinse lui Bess.

- Este. este pentru mine? bâigui ea ferindu-se de privirea lui. Nu mă aşteptam.

- Nici eu, răspunse el ridicând pacheţelul cu numele lui care conţinea oribila cravată pe care nu va putea decât s-o urască.

Bess sfâşie repede hârtia specială şi rămase fără grai. Cu lacrimi în ochi, îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în plâns. Cadoul lui Ruddy era acea pânză pe care o admirase atât de mult la aeroport în ziua sosirii sale, reprezentând imensitatea cerului nesfârşit deasupra deşertului.

- Ţi-ai înghiţit limba? întrebă el cu o voce ursuză.

Ea inspiră profund.

- Mulţumesc, murmură ea, atingând pânza cu o

mână uşoară. O doream atât de mult!

Fără un cuvânt, el începu să desfacă pachetul pe care-l ţinea în mână. Cu un gest, ea îl opri.

- Nu! Este o cravată. Aşteaptă două minute. Există un alt.

Sări şi urcă în fugă scara pentru a merge să caute micul
calculator ascuns în fundul unui sertărel. Când i-l întinse, era cu răsuflarea tăiată.

Intrigat, el desfăcu încet panglicile. Când descoperi cadoul, ridică spre ea o privire întrebătoare.

- Cum de-ai ghicit că doream aşa ceva?

Stânjenită, ea ridică din umeri.

- în acelaşi fel cum ai făcut tu cu tabloul, îmi imaginez.

El o privi lung, pe gânduri. Bess schiţă un pas ca să se întoarcă. Niciodată nu i se păruse mai seducător ca în acest moment, când ochii lui verzi păreau că strălucesc numai pentru ea.

- Atunci? întrebă el pe neaşteptate. Nu ne sărutăm?

Fără a-i lăsa timp să răspundă, Katy se repezi ca pentru a veni în ajutorul tatălui ei.

- Ba da, bineînţeles! Trebuie să vă sărutaţi! Toată lumea se sărută de Crăciun!

- Bess este puţin cam timidă, îi explică Ruddy. Dacă te-ai duce s-o anunţi pe Fernanda să vină să-şi deschidă şi ea cadourile?

Râzând veselă, fetiţa alergă spre bucătărie. Cu ochii plecaţi, Bess simţi că roşeşte până în vârful urechilor.

- Haide, spuse el, apropiindu-se. Nu-mi vei refuza un sărut. Doar acum te cunosc.

Impertinenţa lui o făcu brusc să se înfurie. Niciodată nu-şi imaginase că aşa ceva putea să i se întâmple într-o zi. îl iubea în taină încă din copilărie, descoperise pasiunea în braţele lui, noaptea lor de dragoste o făcuse să cunoască cea mai mare fericire şi la trezire cea mai mare nefericire. Dar acum, un alt sentiment sălăşluia în inima ei: furia şi ranchiuna.

- Oh, nu, nu mă cunoşti! îi aruncă ea cu o voce tăioasă. Deloc! Nu ştii nimic din gândurile mele! Şi nu ştii nimic nici despre ceea ce simt!

- Poate că ai dreptate, spuse el după o scurtă tăcere. Nu este niciodată prea târziu pentru a ne cunoaşte, nu?

- Du-te la dracu! Nu mă atinge!

- Bess, este Crăciunul. Am putea face un armistiţiu, nu crezi?

El nu avu decât să întindă mâna pentru a o atrage în braţele lui. Ochii lui Bess aruncau fulgere. Râzând, o strânse lângă el.

- Vrei să te baţi cu mine? Dă-i drumul!

Cu ochii în ochii soţului său, simţi că cedează. Era peste puterile ei, ardea de dorinţa de a se cuibări în braţele lui pentru a se abandona beţiei mângâierilor şi sărutărilor lui. încercă totuşi să lupte şi să nu răspundă

îmbrăţişării lui. în zadar. Când îi atinse uşor buzele, îi scăpă un geamăt.

- Oh, da, murmură el. Da, Bess. Sărută-mă, strânge-mă!

Atâta înfocare îi învinse ultimele reticenţe. Cu braţele
înnodate în jurul gâtului lui, îl strânse cu putere. Era ca şi
cum, după o lungă absenţă, redescopereau gesturile care exprimau profunda armonie a trupurilor lor. Nu mai exista decât senzaţia ameţitoare a acestei minunate misiuni.

„Sunt făcută pentru el, se gândi ea. Şi el este făcut pentru mine. Şi cel mai minunat este că suntem soţ şi soţie“.

Cu ochii strălucind de dorinţă, Ruddy o mângâia ca şi cum erau singuri pe lume, în intimitatea cea mai tainică a patului lor.

- Oh! te doresc atât de mult! spuse el într-o suflare. Eşti atât de frumoasă, Bess! Atât de dezirabilă! Niciodată nu mă voi sătura de tine!

- Katy. murmură ea, crezând că o aude revenind.

Ruddy se îndepărtă imediat. Cu obrajii în flăcări, ciufulită,
Bess îşi puse urgent toaleta în ordine.

- Erai foarte bine aşa cum arătai, îi spuse el

aruncându-i o privire întunecată. Eşti atât de bine crescută încât chiar dacă ai face dragoste în pădure, nu s-ar cunoaşte. De fapt, eşti exact ca toate celelalte! Toate femeile pe care le-am cunoscut erau nişte ipocrite. Aveau multe talente, în pat şi în altă parte, dar în realitate erau incapabile de a încerca cel mai mic sentiment.

Bess avu din nou impresia că inima i se frânge. De ce trebuia oare să distrugă sistematic prin vorbe jignitoare toate momentele de tandreţe pe care le împărtăşeau?

Impunându-şi să rămână calmă, începu să adune ambalajele multicolore care zăceau pe podea.

- Nu ai nimic de spus? o întrebă el pe un ton vindicativ.

- Ce-ai vrea să spun, Ruddy? Sunt la discreţia ta şi nu pot schimba nimic. Nu vreau să mă comport ca şi cum m-ai lăsa indiferentă. îmi place să mă săruţi şi îmi place să facem dragoste. Nu înţeleg de ce, după aceea, devii detestabil.

El avu un râs amar.

- N-am pretins niciodată că sunt o persoană din cale afară de amabilă.

- Sunt la curent. Dar dacă mă urăşti atât, de ce să rămânem împreună?

El clătină din cap.

- înţeleg. Divorţul ţi-ar conveni. Ce vrei în schimb? Unul sau două puţuri de petrol? O blană de vizon şi un Ferrari în fiecare an?

Bess se aplecă sub pom ca să mai adune câteva panglici.

- Nu vreau banii tăi, Ruddy. Nu m-au interesat niciodată. Pot lucra ca să trăiesc, să ştii.

- Oh, te şi văd cu un mic şorţ alb, servind într-un restaurant.

Ea se răsuci pentru a-i face faţă.

- Nu-i nici o ruşine în asta. Sunt în stare să lucrez într-un restaurant, ca oricine. N-am multă experienţă, dar munca nu mă sperie.

Calmul şi demnitatea ei îl înfuriară.

- Evident! Orgoliul tău te va pierde, Bess! îmi închipui că dacă te-aş pălmui, mi-ai întoarce şi celălalt obraz!

Intrarea lui Katy şi a Fernandei îi întrerupse.

- Ce se întâmplă? întrebă fetiţa privindu-i rând pe rând.

Bess inspiră adânc. Era palidă ca varul. Ruddy, în schimb,
părea că făcuse congestie cerebrală.

- Eu. tocmai îi spuneam tatălui tău că sora mea va veni să-şi petreacă sărbătorile cu noi, bâigui Bess, din ce în ce mai stânjenită.

Ruddy nu putu să-şi reţină o tresărire de

surprindere.

- Crystal va veni aici?

- Da, spuse ea cu un zâmbet palid. Am aflat de curând şi n-am avut timp să te anunţ.

- Sunt încântat de vizita ei, declară el. Asta ne va schimba viaţa. Cât timp intenţionează să rămână?

- Nu ştiu. Nu mi-a spus.

Ruddy profită că Fernanda şi Katy erau ocupate să pună masa pentru micul dejun, ca s-o ia pe Bess deoparte.

- Te temi că vei fi eclipsată de frumoasa ta soră? întrebă el, ironic.

- Tu însuţi ai spus-o, răspunse ea cu demnitate. Dacă mi-a furat toţi prietenii, înseamnă fără îndoială că nu meritau să-i iubesc.

El îi aruncă una din acele priviri ucigătoare care aveau darul s-o îngheţe şi, fără un cuvânt, o conduse pe Fernanda spre brad ca să-şi despacheteze şi ea cadourile: o eşarfă de mătase din partea lui Bess, şi un şal mare de lână albă pe care îl alesese împreună cu fiica lui.

Masa de Crăciun a fost o veritabilă reuşită şi totodată o adevărată corvoadă. Spre surpriza lui Bess, Ruddy făcu efortul să apară într-un costum de ceremonie care făcea onoare rochiei roz a fiicei sale. Masa aranjată ca pentru un ospăţ regal era plină cu mâncăruri tradiţionale şi rafinate. Pâinişoare calde încă,

jambon împănat cu cuişoare, curcă friptă în sucul ei, crochete de cartofi, fasole verde, sufleu de cartofi dulci. Pentru desert, Bess se întrecuse pe sine, apelând la reţetele ei personale pentru a pregăti nişte fursecuri delicioase cu ciocolată.

Cu un nod în gât, fu incapabilă să înghită cea mai mică îmbucătură. Ruddy părea să-şi fi pierdut şi el pofta de mâncare. în ciuda eforturilor lor conjugate, atmosfera rămânea dureros de apăsătoare.

- Bess? De ce eşti atât de tristă? întrebă încet Katy, când se servea cafeaua.

- Senorita, interveni Fernanda, ar trebui să înţelegi. Este primul Crăciun pe care senora şi-l petrece fără să-şi poată săruta mama.

- Eşti amabilă că te gândeşti la ea, răspunse Bess cu un zâmbet forţat, dar te înşeli, Fernanda. Acum am o nouă familie, şi sunt fericită să sărbătoresc Crăciunul cu ea.

Fără un cuvânt, Ruddy se ridică brusc de la masă şi se duse să se închidă în biroul lui.

- Tata este supărat? întrebă Katy. Ce are?

Bess scutură din cap.

- Lui nu-i place Crăciunul. Cred că toate aceste festivităţi îl plictisesc, draga mea.

- Dar nu este adevărat! sări fetiţa. Mi-a spus că pomul nostru este minunat. Şi mi-a mai povestit despre

tot efortul pe care l-a făcut pentru a găsi tabloul care ţi-a plăcut atât de mult. închipuieşte-ţi că fusese vândut şi a fi trebuit să facă o veritabilă anchetă pentru a-l găsi pe cumpărător şi a-l convinge să i-l revândă!

Bess rămase stupefiată. De ce-şi dăduse oare atâta osteneală, dacă n-o iubea?

Fernanda, care se ridicase de la masă ca să răspundă la telefon, o chemă din prag.

- Este pentru dumneavoastră, senora.

Bess luă receptorul fără tragere de inimă. Nu cunoştea decât o singură persoană pe lume care putea s-o sune în această zi de sărbătoare.

- Bess, tu eşti? Crăciun fericit! ciripi sora ei în receptor. Vrei să trimiţi pe cineva la aeroport să mă ia, draga mea? Sunt atât de nerăbdătoare să vă văd pe toţi, pe tine şi mica ta familie!

Capitolul 1

Holul „sosirilor“ fremăta de activitate, dar lui Bess şi lui Ruddy nu le trebuiră mai mult de o secundă ca s-o vadă pe Crystal. Chiar dacă mulţimea fusese mai densă, ei n-ar fi putut să n-o vadă. Cu bluza albă de mătase şi fusta de stofă neagră reiată despicată într-o parte, era de o frumuseţe inegalabilă.

- Bess, scumpo! exclamă ea, îndreptându-se spre ei pe tocurile ei aurii.

Fiecare din paşii ei păreau destinaţi să-i sublinieze legănarea voluptuoasă a şoldurilor şi a părului ei lung şi negru.

De fapt, se repezi spre Ruddy, luându-l în braţe cu o ardoare plăcută vederii. Bess nu simţi totuşi nici o bucurie. Dimpotrivă. Inima ei se strânse, pradă unei dureri neliniştitoare. Vizibil încântat, Ruddy îşi îmbrăţişă cu căldură cumnata şi izbucni în râs.

- Bună ziua, frumoasa frumoaselor! încântat să te primim în paradisul nostru. Cât timp putem spera să te păstrăm cu noi?

Crystal făcu să se audă râsul ei cristalin, şi îşi scuturăr părul splendid.

- Atâta timp cât o să doriţi să mă suportaţi, răspunse ea cu veselie. M-am certat cu aristocratul meu. S-ar putea să nu mai părăsesc niciodată dragul vostru Texas. Ce părere aveţi? adăugă ea întorcându-se spre

Bess ca s-o sărute.

Bess îi acceptă sărutul cu mare răceală.

- Bună, surioară, îi şopti Crystal la ureche. Vin să te distrez puţin. Trebuie să fii foarte tristă că n-o mai ai pe mama cu tine.

Bess se încordă şi mai mult.

- Sunt încântată să te văd, reuşi ea să răspundă, chiar dacă fiecare cuvânt îi strepezea buzele.

Indiferentă la privirea ucigaşă pe care i-o arunca Ruddy, adăugă:

- Soseşti prea târziu pentru masa de Crăciun, dar n-avea grijă, ne-a mai rămas ceva.

- Dumnezeule! exclamă Crystal. N-aş mai putea înghiţi nimic. Ni s-a servit o masă regală la clasa întâi. N-am mâncat niciodată atât de mult. Ce-o să devin dacă-mi pierd silueta?

„N-ai de ce să te temi“, se gândi Bess cu ranchiună. Ca întotdeauna, toţi bărbaţii prezenţi întorceau capul la trecerea surorii ei.

Din ce în ce mai posomorâtă, nu mai scoase un cuvânt până când se urcară în maşină. După cum se aştepta, Crystal se instală în faţă, lângă Ruddy, în timp ce ea se simţea izgonită pe planul al doilea, pe bancheta din spate.

- Eşti foarte tăcută! observă Crystal. Ceva nu este în ordine?

- A avut o noapte proastă, explică Ruddy aruncându-i lui Bess o privire ironică în oglinda retrovizoare.

Crystal izbucni în râs.

- Ştiţi, nu-mi venea să cred când am primit anunţul vostru de căsătorie! Când mă gândesc, Ruddy, că te-am auzit nu ştiu de câte ori jurând că nu vei lăsa niciodată o femeie să-ţi îngrădească libertatea!

- Nu mi-am schimbat părerea. Mai bine să te pun la curent imediat. M-am căsătorit cu Bess deoarece aveam nevoie de acele acţiuni blestemate. Carla a făcut în aşa fel încât n-am avut de ales.

- Ea te detesta cu adevărat, nu? Bietul Ruddy! Este oare atât de îngrozitor să fii căsătorit?

- Căsătoria oferă anumite avantaje, murmură Ruddy aruncând spre Bess o altă privire ironică. Nu eşti de aceeaşi părere, Bess?

- Ba da, răspunse ea cu o voce mieroasă.

Totuşi, dacă ar fi putut, l-ar fi strâns bucuroasă de gât.

- Dacă m-aş putea exprima în aceşti termeni, adăugă ea, Katy este un avantaj minunat.

Ruddy îi aruncă o privire ucigătoare. în ceea ce o privea, Crystal îşi făcu auzit râsul ei plăcut.

- Asta ţi se potriveşte, draga mea. Ai adorat întotdeauna copiii. Ai intenţia să-i faci lui Katy un frăţior sau o surioară?

- Bineînţeles, o asigură Bess.

De data asta, Ruddy se feri de orice comentariu.

Bess nu avu de făcut multe eforturi ca să se retragă din conversaţie. Sora şi soţul ei păreau să aibă nenumărate nimicuri să-şi spună şi ea îi lăsă s-o facă, mulţumindu-se să privească peisajul banal.

La fermă, o conduse pe Crystal în camera de oaspeţi şi o ajută să-şi desfacă valizele.

- Serios, întrebă ea, cât timp intenţionezi să rămâi aici?

- Un timp. Sper că nu te deranjează? Am.

Ezită, ca şi cum aştepta din partea surorii sale o încurajare care nu veni.

- Am nevoie să mă stabilesc un timp, reluă ea cu un râs forţat. Până când pun puţină ordine în viaţa mea şi în finanţele mele.

Bess o cercetă cu o privire gânditoare. Putea oare să-i acorde încredere? Decisă să aştepte un moment mai propice ca să se hazardeze la confidenţe, schiţă un zâmbet.

- Eşti la tine acasă, aici.

- Mulţumesc, răspunse Crystal într-un mare elan de recunoştinţă. Acum, dacă mi-ai spune ce nu-i în ordine? Este Ruddy? Majoritatea căsătoriilor au momente bune şi momente rele, draga mea.

Bess preferă să schimbe subiectul.

- Cum a fost la Paris?

- Ca de obicei, minunat. Bess...

Stânjenită, se întrerupse şi îşi privi sora cu un aer implorator. Cum Bess nu părea că doreşte să-i vină în ajutor, sfârşi prin a ridica din umeri.

- Mulţumesc, repetă ea. Mulţumesc că mă primeşti.

Bess se întoarse pentru a deschide uşa.

- Coboară după ce-ţi aranjezi lucrurile. Katy va fi foarte mulţumită să te vadă, după atâta timp.

- Mi-ar fi plăcut să fii şi tu puţin mulţumită, murmură Crystal.

Dar vorbea în gol. Bess dispăruse rapid şi n-o mai putea auzi.

***

- Crystal nu seamănă deloc cu tine, aşa-i? observă Katy, în timp ce se plimba cu Bess în jurul ţarcului de vite spre sfârşitul după-amiezii.

- Nu semănăm, este adevărat, răspunse Bess. Nu ne-am înţeles niciodată foarte bine. Cred că n-avem mare lucru în comun.

Făcură câţiva paşi în tăcere. Aerul era rece. Cerul începea să se întunece. După ce schimbase trei cuvinte cu Crystal, fetiţa dispăruse, cu Bess pe urmele ei. Aparent, Ruddy nu păruse surprins. Cât despre Crystal,

profitase să se închidă cu el în birou sub pretext că trebuie să-i vorbească de starea tristă a finanţelor ei.

Când o pală de vânt făcu să zboare frunzele uscate, Katy începu să tremure.

- Bess? Este adevărat că vei avea un copil?

- Sper. Asta te-ar supăra?

- Oh, deloc. Mi-ar plăcea să am o surioară sau un frăţior de răsfăţat. îmi plac bebeluşii. Ei miros întotdeauna frumos.

Bess izbucni în râs, şi începu să viseze cu ochii deschişi la fericirea pe care ar simţi-o purtând şi aducând pe lume un copil al celui pe care, în ciuda unor momente dezagreabile, continua să-l iubească.

- Mergem s-o vedem pe Raplapla? propuse Katy. Ştii, se pare că face progrese fabuloase. Randy pretinde chiar că va fi curând un cal ca toţi ceilalţi şi că va putea fi călărită.

Găsiră iapa tocmai când îşi mânca raţia de ovăz, în fundul grajdului. Era bine în boxa ei, chiar şi în această zi friguroasă de iarnă. Legăturile de paie îngrămădite de-a lungul pereţilor miroseau a vară.

Iapa îşi ridică ochii ei mari spre vizitatoarele ei.

- Fii atentă., murmură Katy, când Bess întindea mâna s-o mângâie. Muşcă.

- Ştiu. Dar deocamdată are ceva mai bun de făcut decât să mă muşte de mână. Priveşte, vrea s-o mângâi

pe frunte. Raplapla, eşti foarte frumoasă, şi într-adevăr simpatică. Dacă ar fi după mine, ţi-aş da un alt nume. Ti-aş spune Prinţesa. Aşa îl chema pe poneiul meu când eram mică, îi destăinui ea lui Katy.

- Bess, cum este regiunea unde ai crescut?

- Oh, foarte diferit de aici. Verde. Cu arbori imenşi şi liane care merg de la unul la altul pe malul râului. Şi apoi, există câmpuri întregi de orhidee şi de soia. Casa noastră este foarte veche. Faţada este decorată cu mari coloane albe şi în spatele ei există o grădină care coboară în pantă lină spre râu şi debarcader. Acolo s-a născut străbunica mea.

Katy n-o slăbea din ochi şi-i sorbea fiecare cuvânt. O hărţui din nou cu întrebări, dornică să afle totul despre modul cum crescuse Bess.

- Când erai mică, mergeai la şcoală?

- Nu. Eram la internat, în nord. Era foarte la modă pe vremea aceea. Aş fi preferat să merg la şcoala din oraş, ca toată lumea, şi să rămân cu părinţii mei, dar nimeni nu mi-a cerut părerea.

- Eu am noroc. Sunt cu tata şi cu tine, şi la şcoală îmi regăsesc toţi prietenii.

Vizibil satisfăcută c-a ajuns la această concluzie, Katy schimbă brusc subiectul.

- Ti-ar plăcea să facem un tur călare?

Ochii lui Bess se luminară de plăcere.

- Excelentă idee!

- Atunci, la drum!

Zece minute mai târziu, se îndreptau una lângă alta spre păşune. Bess călărea pe un cal bătrân botezat Benny, iar Katy pe poneiul ei preferat.

- Ar fi trebuit să am timp să-mi pun un pantalon şi cizme, murmură Bess. Mă simt ridicolă în această rochie. Ce se va crede dacă vom fi văzute?

Katy izbucni în râs.

- Nimeni n-o să ne vadă, Bess. Promit!

Se angajară pe o potecă ce şerpuia pe sub copaci. Parfumul brazilor şi al mestecenilor înmiresmau aerul serii. Caii înaintau unul lângă altul, docili şi domoli, pe un covor de frunze uscate care foşneau sub copitele lor. Niciodată Bess nu se simţise atât de plină de viaţă. Ruddy şi Crystal erau departe de gândurile ei. Pentru prima dată după sosirea la fermă, se bucura într-adevăr de frumuseţea sa aspră şi sălbatică.

- Animalele par îngheţate remarcă ea, când, la ieşirea din pădure, mergeau de-a lungul unei păşuni mărginite de cactuşi cu ghimpi mari. Nici mie nu mi-e cald, adăugă ea, fricţionându-şi coapsele goale sub

rochie. Am face bine să.

O voce ca de tunet o făcu să tresară.

- Aşadar, aici sunteţi!

Cu o smucitură, Ruddy îşi opri animalul.

- Ai înnebunit, Bess?

- Nu te înfuria, tată, interveni Katy. Voiam doar să facem un mic tur înainte de a se însera. Bess n-a vrut să piardă timpul mergând să se schimbe şi.

- Evident! Preferă fără îndoială să facă o pneumonie!

- Ne întoarcem acasă, anunţă Bess, întorcându-şi calul. Faţa ei luminoasă se întunecă la fel ca cerul de vară înainte
de furtună. Apariţia lui Ruddy îi anulase toată plăcerea.

- Du-te înainte, îi ceru el fiicei sale. începe să se lase frig. Intră să te joci la căldură.

- Bine, tată, spuse ea pornind în galop.

Cu spatele ţeapăn, cu mâinile puse pe oblâncul şeii, Bess căută privirea soţului ei.

- Unde este Crystal?

- Acasă, răspunse el tăios. Se întreabă de ce sora ei n-are nici măcar un minut să-i acorde.

- Te-ai închis cu ea în biroul tău, îi aminti ea.

El îi scrută faţa, bănuitor.

- Eşti cumva geloasă, din întâmplare?

N-ar fi putut găsi cuvântul cel mai potrivit pentru a

defini tortura pe care o îndura de când sosise sora ei. Pentru nimic în lume, totuşi, n-ar fi recunoscut adevărul. Clătină din cap, cu un aer indiferent.

- Nimic nu te împiedică să trăieşti după placul tău, Ruddy. Nu voi găsi nimic de obiectat. El tresări ca şi când l-ar fi pălmuit.

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai face figura asta! S-ar spune că eşti o biată orfană rătăcită.

- Sunt orfană, răspunse ea liniştit. Nu sunt bogată. Şi este adevărat: mă simt complet pierdută.

- Bess. la naiba!

Dintr-o săritură, el fu pe pământ. înainte ca ea să poată reacţiona, o prinse în braţe şi gura lui puse stăpânire pe cea a soţiei lui într-un sărut sălbatic.

Bess ştia din experienţă că nu se putea opune răbufnirii dorinţei care clocotea în venele ei. Se lăsă cu desfătare cucerită de plăcerea care o cuprindea. De data asta, totuşi, se forţă să nu amestece în clipa prezentă visurile ei de fericire imposibilă. Ruddy o dorea nebuneşte. Ea la fel. Momentele pe care le vor împărtăşi vor fi de neuitat. Fiecare din aceste minute petrecute în braţele lui, în fundul pădurii sălbatice era ca o comoară, un giuvaier nepreţuit. O comoară pentru care el o va face să plătească scump mai târziu, dar acum nu-i păsa. Viaţa îi aducea această fericire de care

se agăţa cu nesaţ.

Cu inima bătând cu putere, se strânse drăgăstoasă lângă el.

Aprins de pasiune, Ruddy se abandonă tuturor îndrăznelilor. Fără să ştie cum, se regăsiră goi, înlănţuiţi pe covorul de frunze, angajaţi într-un torent pătimaş cum nici unul nici celălalt nu şi-l imaginaseră.

- Bess, frumoasa mea. iubita mea. nu înceta el să murmure. Vino, acum.

Vocea lui atât de tandră, atât de mângâietoare, avu asupra lui Bess efectul unei rafale de vânt asupra unei vâlvătăi.

- Tu. vino şi tu. spuse ea într-o şoaptă fierbinte.

încercară împreună extazul ameţitor deschizându-se pe
marginea unui abis în care se prăbuşiră într-un ţipăt de plăcere împărtăşită.
***

Ruddy fu primul care reveni la realitate. încet, mângâie tâmplele lui Bess şi-i sărută fruntea fierbinte, înainte de a se ridica pentru a se îmbrăca.

Cum ea tremura în rochia ei uşoară, el îi întinse haina lui.

- Acoperă-te, frumoasa mea. Vântul este cam rece.

Ea îl lăsă s-o ajute s-o îmbrace. Totuşi, nu din cauza frigului tremura, ci de emoţie stăpânită. Experienţa o

învăţase că după sărutări şi mângâieri urmau cuvinte jignitoare. Instinctiv, se pregătea să le primească.

Cu vârful degetelor, el îndepărtă câteva frunze uscate agăţate în părul ei de aur şi se aplecă spre buzele ei ca să depună pe ele un sărut de o asemenea dulceaţă încât o tulbură profund.

- Soţia ideală, murmură el grav. Mare doamnă în ochii lumii, pasionată numai pentru singurul ei iubit.

Ea roşi, emoţionată de acest straniu compliment. întinzându-i mâna, Ruddy o gratifică cu unul din rarele lui zâmbete.

- Am făcut dragoste în mijlocul drumului, spuse el pe un ton neîncrezător. S-ar spune că am înnebunit, amândoi!

Ea îşi scutură părul şi începu să îndepărteze resturile de rămurele şi frunze prinse de rochie.

- Ceilalţi se vor întreba ce s-a întâmplat cu noi. Sper că nu se vor nelinişti că nu ne văd acum că s-a lăsat noaptea.

- Le vei explica! îi aruncă el ironic. La urma urmei, tu eşti aceea care vrea atât de mult să aibă un copil.

Pregătită să pareze orice atac de acest gen, Bess nu se lăsă păcălită.

- Şi eu care credeam că, nebun de dorinţă pentru sora mea, în lipsă de ceva mai bun, te-ai aruncat asupra mea pentru a te calma, nu-i rămase ea datoare cu răspunsul.

Ruddy încremeni, în timp ce ea continua:

- De ce nu-ţi încerci norocul, cowboy? Lui Crystal îi plac bărbaţii bogaţi.

Un fulger de mânie trecu prin ochii verzi ai fermierului şi pentru o clipă, Bess ştiu că greşise: lăudăroşeniile lui Ruddy şi duritatea lui nu erau decât o faţadă. Poate tandreţea i se părea o slăbiciune de

neiertat? Poate că se temea să nu fie rănit? Oricum ar fi fost, duritatea lui nu era înnăscută, se servea de ea ca de o paradă.

încet, el urcă pe cal.

- Puţin mă interesează dacă o femeie aleargă după banii mei, cu condiţia să mă răsplătească regeşte, răspunse el cu răutate. în orice caz, nu-i nevoie să te muţi în camera mea, adăugă el punându-şi pălăria cu boruri largi. Ar fi ca şi cum mi-aş tăia aripile. N-aş mai avea nici o şansă cu Crystal.

Cu o mişcare graţioasă, ea sări în şa şi-i aruncă un surâs strălucitor.

-Este bine aşa. Sunt sigură că sforăi şi m-ai împiedica să dorm.

Surprins, el izbucni în râs.

Bess galopa deja spre fermă, cu părul fluturând în spatele ei ca o dâră de aur în noaptea uimitor de blândă de decembrie.

Capitolul 8

începând din ziua următoare, viaţa fermei cunoscu o nouă organizare. în cea mai mare parte a timpului, Crystal se închidea în biroul lui Ruddy unde, după sfaturile lui, spunea ea, va încerca să salveze de la dezastru ultimii bani care-i mai rămăseseră. în ceea ce o privea, Bess se izola într-o tăcere stranie din care numai Katy reuşea s-o scoată. Cât despre Ruddy, făcea în aşa fel încât dispărea din ce în ce mai des, bătând poteci şi drumuri de dimineaţă şi până seara, şi uneori chiar de seara până dimineaţa.

Când se întâmpla să petreacă mai mult de cinci minute la fermă şi s-o întâlnească pe Bess, îi vorbea cu o reţinere dureroasă. Cu Crystal, în schimb, i se întâmpla destul de des să râdă şi să glumească, dar niciodată prea mult timp. Părea chiar că avea mare grijă să nu rămână singur cu ea în spatele unei uşi închise.

- Cum ţi se pare viaţa conjugală? o întrebă Crystal într-o zi când în mod excepţional se găsea în aceeaşi cameră cu sora sa.

Bess îi aruncă o privire întrebătoare.

- De ce te interesează?

- Era doar o încercare de a vorbi, recunoscu ea. încercam să fac conversaţie, înţelegi? Ascultă, este aproape o lună de când sunt aici şi n-am vorbit o singură dată! Dacă este din cauza Carlei, îmi dau seama

că ar fi trebuit să te ajut, dar este mult prea târziu pentru regrete. Nu pot să fac nimic, Bess! Toată viaţa am fost tratată ca un copil răsfăţat. Sunt absolut incapabilă să-mi asum responsabilităţi.

Bess nu răspunse imediat. în inima sa clocoteau alte regrete amare.

- într-adevăr, spuse ea în cele din urmă. Şi natura te-a răsfăţat în mod deosebit.

Crystal avu un gest de nerăbdare.

- Dacă vorbeşti despre frumuseţea mea, să ştii că nu prezintă doar avantaje. Te-ai gândit cel puţin că niciodată nu ştiu unde mă aflu cu bărbaţii? Mă doresc oare pentru mine, sau pentru că doresc să se afişeze la braţul unei femei frumoase? Frumuseţea nu durează mai mult decât tinereţea, Bess. Nu va dura mult până voi fi ofilită. Şi ce-mi va rămâne, în afară de ochii mei pentru a plânge? Nici soţ, nici copil, nici viitor de clădit. Dacă voi continua aşa, am să ratez totul!

- Şi aristocratul tău francez?

Crystal îşi întoarse ochii, cu trăsăturile brusc împietrite.

- Oh! acela!... îl urăsc!

Pe punctul s-o întrebe ce se întâmplase, Bess renunţă să caute cuvintele care-i lipseau. De când se ştia, o prăpastie de netrecut o despărţea de Crystal. Nu ştia cum să şi-o apropie. N-a încercat niciodată cu adevărat s-o înţeleagă.

- Vei găsi altul, spuse ea cu nepăsare. Vrei o ceaşcă de cafea?

Crystal o privi lung, ca şi cum aştepta un semn de înţelegere sau cel puţin de complicitate. învinsă de răceala ei, izbucni în râs.

- Este exact ceea ce nu îndrăzneam să-ţi cer. De fapt, ştii când se va întoarce Ruddy?

- într-o zi sau două, îmi închipui, răspunse Bess, din ce în ce mai distantă. Scuză-mă, mă duc să-i cer Fernandei să-ţi prepare cafeaua.

Crystal o urmări cu o privire perplexă cum părăsea camera.

- Hei, ascultă! Ce-am mai spus de data asta? murmură ea, cu ochii spre cer.

Faţa ei reflecta o îngrijorare atât de sinceră încât Bess ar fi fost mişcată. Din păcate, de zile întregi părea că nu mai înţelege nimic, că nu mai vede nimic din ce o înconjura.

***

în ziua întoarcerii lui Ruddy, Katy, Fernanda şi Crystal erau plecate să cutreiere magazinele din San

Antonio.

Bess era aşezată în balansoarul de pe verandă când îl văzu apropiindu-se şi la vederea lui inima îi sări în piept.

El urcă încet treptele şi se opri în faţa ei.

- Nu este puţin prea devreme în acest anotimp să stai afară?... întrebă el, cu sprâncenele încruntate.

îmbrăcată cu un pulover galben bătând în verde, cu blugi care păreau în mod curios că se strâmtaseră la spălat, nici măcar nu remarcase că se lăsase frigul.

- îmi place să mă legăn.

- îmi amintesc.

El îşi lăsă servieta-diplomat ca să se apropie, punând o mână pe o bară a balansoarului.

Bess se încordă imediat.

- De ce faci aşa? o întrebă el. De ce te retragi în tine ca aripile unui fluture? Crezi că n-am observat? De fiecare dată când intru într-o cameră unde râzi sau te joci cu Katy, încremeneşti zărindu-mă.

- Ce ai vrea să fac?

El o privi lung, clătinând din cap, se aşeză greoi lângă ea şi îşi aprinse o ţigară.

Să-l simtă atât de aproape şi în acelaşi timp atât de îndepărtat, o supunea pe Bess la chinuri. îşi strecură mâinile în buzunarele blugilor. Simplă precauţie. îl dorea atât de mult pe Ruddy încât nu era sigură dacă se poate împiedica să nu-i sară de gât ca să-l sărute.

- îţi petreceai toată ziua în balansoar vara, îi aminti

el. Dumnezeule, cât erai de frumoasă, bronzată toată. Până şi râsul tău nu mai era acelaşi. îndată ce te despărţeai de sora ta, te deschideai ca o floare la soare. Dar îndată ce ea reapărea, te închideai în tine. Situaţia nu s-a schimbat.

- Crystal ar fermeca şi un dragon.

- Nu mă îndoiesc. Dar eu nu sunt un dragon. Sunt un bărbat. Un cowboy şi totodată soţul tău.

Cu vârful piciorului, dădu avânt balansoarului.

- Haide, Bess! Ai putea face un efort. Sunt plecat de aproape o săptămână. Priveşte-mă, cel puţin!

Ea îşi ridică spre el privirea arzătoare. Măcar de data asta, nu se va preface. Dacă voia s-o vadă aşa cum era, n-avea decât.

în ochii ei se citeau o suferinţă şi o dragoste nesfârşite.

Emoţionat până în adâncul fiinţei, Ruddy aruncă ţigara şi o îmbrăţişă brutal pe soţia lui.

- Mă doare! protestă ea.

- Cu atât mai rău! Doresc prea mult să te simt lângă mine. Mi-ai lipsit.

El îi acoperi faţa şi pieptul cu sărutări pătimaşe.

- Pari atât de tristă, Bess. Este oare atât de greu să trăieşti aici? Este atât de insuportabil să trăieşti cu un bărbat care este incapabil să recite Shakespeare şi să discute despre ultimul roman la modă?

Ea îl privi cu ochii măriţi de uimire.

- Nu eşti analfabet, după câte ştiu.

- Nu, am o diplomă în administraţie şi alta în agronomie. Dar n-am nici o cultură literară.

- Eu. mie nu-mi place prea mult să citesc, să ştii. Şi nici eu n-am ştiut niciodată să recit Shakespeare.

Prinzându-i faţa în palme, Ruddy, scrută îndelung ochii mari şi negri ai tinerei femei.

- Am impresia că nu te cunosc deloc.

- Ce importanţă are? Asta nu te-a împiedicat să obţii ceea ce voiai.

Atins în plin, el se posomorî.

- Ştiu. Am fost insuportabil cu tine de la început. Regret că s-a întâmplat aşa. Având în vedere circumstanţele, căsătoria noastră nu înseamnă mare lucru, nu-i aşa, draga mea?

Incapabilă să ghicească unde vroia să ajungă, ea se mulţumi să clatine din cap.

- Toată această perioadă trebuie să nu-ţi fi lăsat amintiri frumoase, continuă el. Chiar dacă am făcut dragoste, de fiecare dată am făcut astfel încât să fiu detestabil.

- Fii sigur că sunt prima dezolată că te-am decepţionat, Ruddy.

El tresări, iritat.

- Nu m-ai decepţionat, Bess. Niciodată. Timid, îşi strecură o mână în părul ei. Niciodată nu-l văzuse

căutându-şi astfel cuvintele. Exceptând poate momentul când, pentru prima dată, prin frânturi de fraze, îi povestise îngrozitoarele amintiri care-i otrăveau viaţa.

- Cred că nu mai ştiu foarte bine ce-i cu mine, mărturisi el pe un ton jenat. Cu tine, este ca şi cum aş avea din nou douăzeci de ani. Mă las dus de tot ceea ce simt. Tu. mă faci vulnerabil, Bess. Cred că de aceea mi-e atâta ciudă pe tine.

- Eu, eu te fac vulnerabil? îl întrebă ea, uluită de o asemenea mărturisire.

- Da, tu.

Cu o mână blândă îi atinse uşor obrazul, fără s-o scape din ochi.

- Asta durează de la faimoasa noapte când aveai cincisprezece ani şi te-am adus la fermă în braţele mele. Era o noapte întunecoasă. Dacă te-aş fi sărutat, Bess, ne-am fi aruncat unul asupra celuilalt ca nişte animale sălbatice. Ai observat cum iei foc de fiecare dată când te ating? Şi eu, la fel, să ştii. Chiar acum. Chiar în plină zi.

Bess clătină încet din cap. Tot ceea ce-i spunea n-o surprindea. în fond, ştiuse întotdeauna că ardea de dorinţă pentru ea, şi Bess descoperise de curând că această dorinţă nu-i era de-ajuns şi nu-i va fi de-ajuns niciodată. Ceea ce voia, era mai mult decât sărutările şi mângâierile lui: dragostea şi inima lui, pentru

totdeauna.

încet, îşi puse totuşi capul pe umărul lui şi-i mângâie faţa cu vârful degetelor.

Când el puse stăpânire pe gura ei, nu-l respinse. Se arcui spre el, pradă ameţelii unei dorinţe atât de imperioase încât nu reuşi să-şi reţină un geamăt însetat.

- Vino, murmură ea. Să urcăm în camera mea.

Cuprins de înfrigurare, Ruddy o ridică în braţele lui. La piciorul scării, îi înclină faţa spre a lui ca s-o acopere cu sărutări.

- Eşti sigură, Bess? şopti el. Nu vei regreta?

Ea simţea prin haina soţului ei cum inima lui bătea sălbatic. Şi ea simţea că ia foc. Râzând, se strânse în el.

- Vreau să facem dragoste, Ruddy. Ca în ziua aceea, în pădure.

Cu ochi strălucitori, el urcă prima treaptă. Dar în momentul acela, în curte se trânti portiera unei maşini.

- Oh, nu! nu acum! mârâi el, furios.

în timp ce ea îşi aranja îmbrăcămintea, uşa se deschise larg. Katy şi Crystal se repeziră spre ei într-un vârtej de jupoane.

- în sfârşit, te-ai întors! exclamă Crystal aplicând două săruturi sonore pe obrajii lui Ruddy. N-a fost prea curând! Ne-ai lipsit teribil. Nu-i aşa, doamnelor?

- Şi încă mult! mormăi Fernanda. Ne-a lipsit teribil să nu mai auzim trântindu-se uşile!

- Super! Tata s-a întors! ţipă Katy mimând cu energie un splendid dans al indienilor Sioux.

Ruddy izbucni în râs, încântat de această primire.

Rareori îl văzuse Bess atât de destins. Mai mult ca oricând, regreta că regăsirea lor fusese întreruptă.

Urmând-o pe Fernanda, se îndreptă spre bucătărie. Ruddy, Crystal şi Katy care porneau spre salon ca să admire cumpărăturile lor, se întoarseră cu toţii spre ea.

- Bess? Nu vrei să vezi ce-au cumpărat? întrebă el. întoarsă cu spatele, ea nu putu să vadă expresia încordată
de pe feţele lor.

- Mă simt obosită. Cred că o să beau puţină cafea, răspunse ea, nerăbdătoare să se întoarcă în tihna refugiului ei.

Cafeaua nu avu nici un efect. Se simţea atât de obosită încât sfârşi prin a se duce să se întindă.

***

- De ce n-ai mers cu noi la San Antonio? o întrebă Katy, când Bess veni s-o sărute de noapte bună. Ne-ai lipsit. Crystal chiar a spus că regretă că n-a insistat să te luăm cu noi.

- Aveam treburi de făcut, draga mea. Important este că te-ai distrat.

- M-aş fi distrat mai bine cu tine. Crystal este drăguţă, dar nu se opreşte din vorbit. S-ar spune că se

teme că nu va mai avea nimic de spus. Şi atunci, noi ce era să facem? Am fost obligate s-o ascultăm. în orice caz sunt mulţumită că tata s-a întors.

- Şi eu, draga mea. Va urca mai târziu să-ţi dea un sărut. Noapte bună!

- Noapte bună, Bess. Vise plăcute!

întoarsă în camera ei, Bess îşi luă o cămaşă de noapte şi se strecură în pat. Avea în mod ciudat greaţă şi se simţea iritată. Era încă prea devreme pentru a fi sigură, dar presimţea că dorinţa i se realizase: aştepta un copil.

Visătoare, îşi încrucişă mâinile pe pântece. Un copil. Un băieţel cu ochi de smarald şi cu păr negru sau o fetiţă cu păr de aur şi ochi de catifea? Un zâmbet tandru pluti pe buzele ei. Era ca şi cum toată dragostea pe care nu putea să i-o arate lui Ruddy, trecea deja asupra copilaşului lor.

în tăcerea camerei sale, se gândi la după-amiaza care abia trecuse. Ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi venit nimeni să-i întrerupă? De ce trebuia să se simtă atât de ameninţată de prezenţa surorii sale? Şi de ce trebuia, mai cu seamă, ca sora ei să rămână aici? Aceasta din urmă nu se poate să nu fi remarcat tensiunea care domnea între Bess şi soţul ei. Ar fi trebuit să plece din proprie iniţiativă la Oakgrove, sau în Franţa? Oriunde, numai să-i lase în pace!

Deoarece astăzi, mai mult decât în oricare altă seară, Bess avusese certitudinea că dacă ar fi rămas puţin singuri, Ruddy şi cu ea, ar fi reuşit în sfârşit să pună bazele căminului lor.

Cufundată în gândurile ei, nu auzi uşa deschizându-se. Deodată, îl văzu pe Ruddy nemişcat în faţa ei. Cămaşa descheiată lăsa să se vadă o bună parte din torsul lui puternic. Părea epuizat, gata să pice de somn.

- Da? întrebă ea. Ai nevoie de ceva?

El avu un râs amar.

- Dacă înţeleg bine, suntem din nou ca la început. Ti-ai pus iarăşi masca, baricadele sunt la locul lor. Imposibil să mă apropii.

- Am totuşi impresia că n-ai avut nevoie să baţi la uşă pentru a intra.

- Este adevărat. Dar după aerul tău, ghicesc că nu voi putea merge mai departe. Trebuie să te fi făcut să suferi teribil ca să ajungem aici.

- Nu te nelinişti, răspunse ea caustic. Am supravieţuit unor lucruri mai rele.

El se aşează obosit pe marginea patului. Sub greutatea lui, salteaua se lăsase şi Bess se retrase spre cealaltă extremitate ca să nu ajungă lângă soţul ei. Starea de greaţă era tot mai accentuată şi se simţea atât de iritată încât îi venea să plângă.

- Ce vrei de fapt, Ruddy?

- Ce întrebare! Ascultă, nu putem continua astfel.

în ciuda oboselii, ea nu se putut împiedica să zâmbească.

- Mare noutate! Ca să-mi anunţi vestea asta nu mă laşi să dorm?

- Bess, trebuie neapărat să facem un efort! Amândoi. Trebuie să facem lucrurile împreună. Nu ştiu cum! Să încercăm să trăim ca ceilalţi! N-o să ne petrecem toată viaţa ca şi cum această casă ar fi un câmp de luptă!

Cu braţele încrucişate la piept, ea îl privea.

- Sunt de acord. Care sunt sugestiile tale?

Descumpănit o clipă de reacţia ei, Ruddy se strădui să-şi
revină foarte rapid.

- Pentru început, vino să dormi în patul meu.

- Evident! Pentru că eşti soţul meu, îmi imaginez că n-am altceva de făcut decât să mă supun.

El avu un gest de exasperare.

- Pe cuvântul meu, o faci dinadins! Nu pot să deschid gura fără să începi să obiectezi!

Ea se feri să-i răspundă că aşa se întâmpla de obicei pentru a stabili un dialog.

- Bess, reluă el cu blândeţe, fă cel puţin un pas spre mine! Nu-ţi poţi imagina ce mult regret tot ce s-a petrecut, începând cu ziua când am venit să te caut la

Oakgrove. îmi recunosc toate greşelile. în ceea ce te priveşte, ai putea să te arăţi puţin mai conciliantă?

Ea îl privi lung, întrebându-se cum să interpreteze această nouă schimbare de atitudine. Era oare sincer, sau era o nouă tactică?

- N-ai încredere în mine? întrebă el, ca şi cum îi citea gândurile.

- Cum aş putea să am încredere în tine? răspunse ea cu sinceritate. De fiecare dată când m-am apropiat de tine, m-ai făcut să plătesc scump ceea ce consideri drept o slăbiciune.

Cu capul plecat, el medită la acest răspuns.

- Este adevărat, spuse el în sfârşit. Tu eşti singura slăbiciune care mi-am permis-o vreodată.

Această mărturisire făcu să-i bată inima mai tare. Totuşi, în loc să urmeze elanul care-o purta spre el, nu cedă.

- Din acest motiv mă deteşti, nu-i aşa, Ruddy? Ţi-e groază să pierzi controlul asupra a ceea ce ţi se întâmplă

- Tu nu, poate? Ar trebui să te priveşti puţin mai de aproape, Bess. Oricum, asta nu schimbă cu nimic problema.

Nu putem să continuăm aşa. Doar n-o să ne războim sau să ne evităm până la sfârşitul zilelor noastre. Suntem căsătoriţi. Nouă ne revine să facem în aşa fel

încât această căsătorie să nu fie un dezastru.

Ea inspiră profund. Părea atât de sincer! Inima ei începu să bată puţin mai repede.

- Sunt întru totul de acord cu tine. Şi eu m-am gândit la asta. Singura soluţie pe care o iau în considerare deocamdată este să rămânem liniştiţi, amândoi. Spune-i lui Crystal să plece de aici.

El ridică o sprânceană, cu trăsăturile înăsprite. Vocea lui deveni tăioasă.

- Ai ajuns să-ţi imaginezi că poţi să-mi dai ordine?

Ea scutură din cap.

- Sigur că nu.

- Seamănă grozav de mult cu asta, totuşi.

El se ridică şi o privi din toată înălţimea lui.

- Eu sunt gata să fac jumătate de drum, frumoasa mea. Dar numai jumătate. Alegerea este a ta. Când vei fi dispusă să priveşti lucrurile în faţă, ştii unde mă găseşti.

Acestea fiind spuse, părăsi camera - fără să uite să trântească violent uşa.

Bess rămase nemişcată, cu ochii larg deschişi.

De ce oare nu acceptase ce-i propusese? De ce era stăpânită de emoţii atât de puternice încât era incapabilă să gândească?

Cu capul înfundat în pernă, izbucni în hohote de plâns.

Era numai puţină oboseală. După o noapte bună de somn, îşi va recăpăta energia obişnuită.

***

Zilele următoare, fidel liniei de conduită pe care şi-o stabilise, Ruddy o invită să-l însoţească în fiecare din deplasările lui: în oraş, pentru a face cumpărături, la vecini, pentru cină. Fără să ştie cu adevărat de ce, Bess refuză toate invitaţiile lui fără cea mai mică explicaţie. Ce-ar fi putut să-i spună? Se simţea incapabilă să se mişte, să gândească. Stăpânită de sentimente contradictorii, nu mai reuşea să se recunoască în frământările care-i copleşeau inima.

- In fine, Bess! De ce nu vrei nici măcar să încerci? o întrebă el într-o seară.

- Fac tot ce pot, răspunse ea, gata să plângă. Tot ce pot. pentru a fi în sfârşit singură.

El o privi lung, cu una din privirile lui îngrijorate care aveau darul s-o facă să se topească.

- Intr-o zi, îmi voi pierde răbdarea, frumoasa mea. O să te duc pe sus în camera mea fără să-ţi cer părerea ca să fac dragoste cu tine până când îţi vei pierde capul. Şi după aceea, vom vorbi puţin, tu şi cu mine.

Cu obrajii în flăcări, ea părăsi fotoliul în care era aşezată.

De câteva zile, se simţea în permanenţă gata să izbucnească din te miri ce. Ca şi cum, obligată să se stăpânească în speranţa că într-o zi el îi va spune în

sfârşit cât de mult o iubea, nu mai suporta să mai aştepte. Fiecare clipă care trecea părea să-i amintească faptul că, în curând, va fi prea târziu. îşi va pierde orice speranţă.

- Vom vorbi despre ce, Ruddy? întrebă ea, cu amărăciune. Despre remuşcările tale, despre regretele tale, despre amintirile tale urâte? Mulţumesc. Păstrează-le pentru tine. Eu nu asta aştept!

Uluit de această bruscă răbufnire de mânie, Ruddy îşi prinse soţia de umăr ca s-o facă să se întoarcă spre el.

- Bess, întrebă el cu o expresie gravă. Mă urăşti oare atât de mult?

Părea atât de trist încât, inspira milă.

- Nu, spuse ea, cu un suspin obosit. Nu, Ruddy, nu te urăsc.

Cu blândeţe, el o strânse mai tare.

- în cazul acesta, vino să dormi cu mine, Bess. Nu vom face dragoste dacă nu doreşti.

Ea scutură din cap şi se desprinse din braţele lui. Cum ar fi putut să accepte? în fiecare dimineaţă era cuprinsă de greţuri. Ruddy nu era prost. Ar fi ghicit repede despre ce era vorba. Şi atâta timp cât nu era sigură de dragostea lui, tremura să-i anunţe noutatea.

- Prefer să dorm singură, murmură ea.

- Cum vrei să reuşim? Tot ce faci, preferi să faci

singură!

- Dar nu eu te-am forţat totuşi să te căsătoreşti cu mine! strigă ea izbucnind în lacrimi.

Dintr-un pas, fu lângă ea şi o luă în braţe.

- Haide, haide, frumoasa mea, murmură el. Te rog, nu plânge. Nu plânge, draga mea, repetă el sărutând-o. Nu plânge din cauza mea.

Nu-l văzuse niciodată atât de vulnerabil, atât de emoţionat. Cu gesturi pline de tandreţe, îi şterse obrajii de lacrimi. Ea nu-l slăbea din ochi, agăţată ca de un colac de salvare de privirea lui.

- Aşa mă priveai la început, îşi aminti el. Mă sorbeai din ochi cu atâta încredere! Ce încurcătură!

Cuibărită în braţele lui, ea oftă.

- Nu-i vina ta, Ruddy. Dacă aveai de ales, nu te-ai fi căsătorit niciodată cu mine.

El o strânse mai tare, gata s-o sufoce.

-Jurasem să nu mă căsătoresc. Dar dacă aş fi hotărât altfel, pe tine te-aş fi ales. Imi plăceai atât de mult! Şi de atâţia ani!

O sărută uşor în colţul buzelor.

- Poate nu înţelegi ce înseamnă asta, scumpo. Dar de dimineaţă până seara şi de seara până dimineaţa, ard de dorinţă.

Copleşită de emoţie, Bess se sprijini de el, cu capul

pe umărul lui.

- Sunt atât de obosită de toate astea, suspină ea. Atât de obosită! Cred c-ar fi mai bine să mă duc să mă culc.

El se îndepărtă cu figura împietrită.

- Nu-i posibil, Bess! Te las aşadar complet indiferentă? Oh! observ, şi nu mă miră, reluă el fără să aştepte răspunsul ei. Uneori, sunt şi eu atât de naiv! Dar o să mai treacă mult până se va schimba lumea! La urma urmei, nu eşti prima care mă lasă baltă!

Ajunsese deja la uşă când Bess îşi aminti confidenţele lui cu privire la mama lui Katy şi la plecarea lui în Vietnam.

- Ruddy! Aşteaptă! strigă ea.

- Du-te la culcare, îi aruncă el peste umăr. Eşti atât de obosită! Şi dormi liniştită, nu voi mai veni să te deranjez.

în clipa următoare, uşa se trântea în spatele lui. Şi de data asta era ca şi cum se închidea peste ultima lor speranţă.

Capitolul 9

A doua zi dimineaţă, când Bess coborî, găsi toată lumea aşezată la masă pentru micul dejun.

- în sfârşit, iată-te! exclamă Crystal râzând. începeam să credem că o să leneveşti în pat până la prânz.

Bess se forţă să zâmbească. Era în picioare de mult timp, dar se simţea prea obosită pentru a se încumeta să coboare imediat.

- Sunt obosită, dar va trece. Bună, Katy, adăugă ea, sărutând-o pe fetiţă.

Luă loc la masă fără să arunce o singură privire în direcţia lui Ruddy.

El îi adresă direct cuvântul, obligând-o să-şi îndrepte atenţia spre el.

- Bess, lui Crystal i-ar plăcea să viziteze fortul Alamo. Am decis să mergem azi acolo.

- Sunt sigură că vă veţi distra bine, răspunse ea cu răceală.

- Katy ne însoţeşte, continuă el. Şi tu la fel.

- Nu, mulţumesc. Nu mă simt în stare să fac turism..

El se posomorî, cu sprâncenele încruntate.

- Am spus că mergi, vei merge.

- Haide, Bess! interveni sora ei. Nu ne strica plăcerea. Te-am auzit când îi spuneai lui Katy că ţi-ar plăcea şi ţie să vizitezi acest loc celebru. De ce să nu profiţi de ocazia care s-a ivit?

Bess sfârşi prin a se resemna cu un oftat adânc. După cum arăta, s-ar fi spus că i se propunea un adevărat calvar.

- Este super, vei vedea! o asigură Kayu cu un zâmbet încântat. Am să-ţi arăt totul! Sunt sigură că te vei îndrăgosti de veveriţa care pozează frumos în faţa vizitatorilor ca să fie fotografiată.

Cum Crystal se mira, acuzând-o chiar pe fetiţă că exagerează, Ruddy se simţi obligat să adeverească spusele ei.

- Nu exagerează absolut deloc. O vei vedea, Bess. Imbătrâneşte, dar continuă să nu se mişte pentru a putea fi fotografiată. O cunosc bine. Ştii, biroul meu nu este foarte departe de vechiul fort şi primăvara îl traversez adeseori pe jos ca să merg să prânzesc la restaurant.

Bess îl privi cu surprindere. Din partea soţului ei, o asemenea tiradă reprezenta un adevărat discurs. Şi toate astea cu privire la o veveriţă! Dacă cel puţin ar putea fi la fel de locvace cu privire la căsătoria lor, era sigură că ar fi reuşit să evite dezastrul.

La ce bun să viseze? Era preferabil să înfrunte realitatea. El n-o va iubi niciodată. Cu inima grea, îşi termină micul dejun.

***

Locul o surprinse pe Bess prin dimensiunile sale impunătoare. Aleile care-l străbăteau erau întreţinute cu

grijă. De-a lungul parcursului, mese şi bănci invitau vizitatorii la picnic.

Biserica de piatră a mănăstirii San Antonio de Valero se înălţa semeaţă spre cerul senin. în trecere, Bess atinse uşor zidurile cu o faimă atât de tristă. Aici, într-o frumoasă zi de martie a anului 1836 pieriseră o sută optzeci de pionieri neînfricaţi. Adăpostiţi în spatele palisadelor fortului, se luptaseră cu furie deşi se ştiau promişi unei morţi sigure în faţa forţelor atât de numeroase ale trupelor mexicane.

Ruddy i se alătură când ea privea tăcută celebrul câmp de luptă.

- Printre victime, existau şase bărbaţi originari din ţinutul tău, o informă el. Şase fermieri din Georgia.

- Şi ceilalţi?

- Unii veneau din Irlanda, Anglia sau Germania. Alţii din Carolina de Sud, din Tennessee...

Cu latul palmei, mângâie şi el pietrele fortului de sinistră amintire.

- Au murit ca nişte eroi, continuă el cu emoţie. Le-a trebuit un curaj ieşit din comun ca să înfrunte moartea aşa cum au făcut-o.

- Erau oameni extraordinari.

- Timpurile erau altele. Viaţa, pe vremea aceea, era mult mai grea decât astăzi. Pentru a supravieţui, era necesar să ştii să te foloseşti de o armă. Prin forţa

lucrurilor, toţi aceşti oameni erau războinici cu nervi de oţel.

Unul lângă altul, îşi continuară vizita. Ruddy dădea fără încetare amănunte despre desfăşurarea luptei. Părea că citise toate cărţile referitoare la acest subiect. Nu numai cărţi de istorie, sau fantezii romanţate, dar şi mărturii culese de la puţinii supravieţuitori şi consemnate cu grijă de contemporanii lor.

Parcă fără voia ei, Bess se lăsă cucerită de pasiunea care-l făcea să vibreze şi începu să arate oarecare curiozitate. Apoi, el o conduse spre sala unde erau depozitate pulberea şi muniţiile. Chiar aceea unde eroul originar din Georgia, Jim Bowie, rănit de moarte, îşi găsise refugiul înainte de a fi doborât de duşman.

Se aplecară împreună asupra inscripţiilor care acopereau zidurile.

- Unele dintre ele sunt foarte vechi, îi explică el, când ea încercă să le descifreze. Vino în încăperea alăturată. Acolo există tablouri care nu sunt lipsite de interes.

Erau opere mai mult sau mai puţin recente, inspirate de lupta legendară. Se opriră de asemenea în faţa vitrinelor cu arme vechi. Cu vocea lui autoritară, Ruddy o copleşi pe Bess cu amănunte care de care mai pline de viaţă.

în momentul părăsirii muzeului, Bess se întoarse ca pentru a capta în tăcere ecourile dramatice ale

ultimelor ore ale asediului.

Afară, se înfioră.

- Ţi-e frig? o întrebă soţul ei.

Ea scutură din cap.

- Numai că. Am citit povestea fortului Alamo, dar să fii aici este. cu totul altfel. Mă simt bizar.

El îşi strecură un braţ sub al ei şi o conduse la soare.

- Aceşti războinici ştiau ce făceau. Ei n-au murit degeaba. Datorită lor, Texasul a existat ca stat. Graţie acestor câţiva bărbaţi care au preferat să moară mai degrabă decât să agite un drapel alb. Chiar şi femeile au dat dovadă de curaj, în acel timp.

Ea îşi ridică spre el privirea de catifea.

- Este adevărat?

După toate cuvintele pe care le schimbaseră, împărţeau acum o lungă tăcere.

Zâmbind, Ruddy se aplecă spre ea.

- Bess. începu el, cu o voce răguşită.

- Ah, aici eraţi! îi întrerupse Crystal. Veniţi cu noi! Mergem să cumpărăm suveniruri.

Pentru a ajunge la prăvălia cu suveniruri, a trebuit să treacă prin faţa unui stejar de peste o sută de ani şi de-a lungul ruinelor unor barăci care văzuseră ultimul asalt.

La bradul lui Ruddy, Bess se înfioră din nou.

- N-am nici un chef să merg să vizitez aceste ruine, mărturisi ea.

- Nici eu, decretă Katy. Să mergem mai curând să vedem veveriţa!

Crystal ridică din umeri.

- Eu prefer să cumpăr suveniruri. Credeţi că au şi bijuterii? Ador turcoazele.

Se repezise deja. Incurajată de Ruddy care-i surâdea, Bess o urmă bucuroasă. De la începutul vizitei, avea impresia că urcase în paradis. Niciodată de la căsătoria lor nu-l simţise atât de apropiat pe soţul ei. Niciodată ea nu dorise atât de mult să prelungească la nesfârşit această armonie atât de fragilă. In ceea ce-l privea, părea încântat şi nu manifesta nici o dorinţă să abandoneze braţul soţiei lui pentru a se îndepărta.

In prăvălie, totuşi existau atâtea lucruri de văzut, încât se despărţiră pentru a merge fiecare unde-i place. Bess se opri în faţa unor manuscrise îngălbenite de vreme, manuale vechi, portrete şi arme dispuse de jur-împrejur în vitrine. Crystal şi Katy se repeziră la raionul de bijuterii şi suveniruri.

Alintându-se ca o pisică, Crystal încercă să-l convingă pe cumnatul ei să-i ofere o brăţară de turcoaze extrem de scumpă. Katy alese o caschetă cu inscripţia „Alamo“ pe care o puse pe cap pentru a se admira în oglindă, subliniind fiecare gest cu veşnicele ei „Extra!“, „Super!“

Bess li se alătură cu un zâmbet larg.

- Doamnă Langston, spune-mi ce ţi-ar face plăcere?

o întrebă Ruddy.

în ochii lui verzi dansau sclipiri de aur. Brusc, Bess înţelese pentru prima dată în viaţa ei, că soţul ei era într-adevăr fericit.

Visătoare, îşi acordă timp să reflecteze. Ce amintire dorea oare să păstreze despre acest moment preţios?

- Mi-ar plăcea. un inel, domnule Langston.

Faţa lui se lumină.

- Ce fel de inel?

- Cu o turcoază.

El o conduse până la galantar. Bess alese un inel simplu de argint ornat cu o piatră minusculă. Când vânzătoarea i-l întinse, îl încercă. Inelul i se potrivea perfect.

îl strecură pe mâna stângă, exact lângă verighetă, şi-l admiră cu un aer mulţumit.

- Asta-i tot ce vrei? se miră Ruddy.

Acest inel simplu, care valora de zece ori mai puţin decât brăţara lui Crystal, era suficient s-o facă fericită.

El o privi cu gravitate.

- Eşti o femeie stranie.

Ea îşi ridicase ochii, râzătoare.

- Nimic uimitor, de vreme ce sunt a ta.

Braţ la braţ, se reîntâlniră cu Katy şi Crystal care se îndreptau spre vechiul puţ al fortului în care, spunea legenda, era de-ajuns să arunci o monedă ca să ţi se îndeplinească dorinţele.

- Vino, spuse el. Să ne punem o dorinţă. Vreau să fim fericiţi împreună.

Cu lacrimi în ochi, ea urmări moneda care cădea.

- Bess, continuă el. Pot conta pe tine de data asta să faci un efort? Aş vrea atât de mult.

Ea se îndepărtă un pas şi schiţă un gest să-l întrerupă.

- Da? întrebă el.

- Nu, nimic. La ce bun? Am vorbit deja atât de des despre asta, şi în fond, n-a schimbat nimic. Prefer să tac, altfel vom continua să ne certăm.

- Nu este atât de sigur. Ai putea încerca să mă înţelegi măcar o dată, în loc să fugi de mine ca şi când aş avea ciumă.

- Aproape aş prefera să ai ciumă, murmură ea. Ar fi mai puţin dureros.

Cu figura dintr-o dată sumbră, el oftă.

- Bess, mi-am recunoscut deja toate greşelile faţă de tine. In cazul că n-ai remarcat, fac tot ce pot mai bine să-ţi fiu foarte agreabil. Am impresia că nu reuşesc să obţin nimic. Eşti hotărâtă să nu-mi uşurezi sarcina şi într-un fel te înţeleg, dar uneori mă întreb dacă nu mă priveşti pur şi simplu ca pe un duşman de înfruntat.

- Tu ce crezi despre asta?

El scoase un alt oftat.

- Am încetat de mult să gândesc, draga mea.

Katy veni spre ei alergând, cu ochii strălucind.

- Repede! Bess, tată! Veniţi repede! Veveriţa este aici. Un domn îi dă alune!

Ei grăbiră pasul pentru a vedea această minune. Sub copaci, era într-adevăr un bărbat cu mâna întinsă şi, cocoţată pe mâna lui, o mică veveriţă mânca alune.

- Oh, dacă cel puţin m-aş fi gândit să-mi aduc aparatul! gemu Katy.

- Nu-i grav, draga mea, o asigură Ruddy. Vom reveni.

Bess spera că, o dată excursia terminată, se vor întoarce
toţi la fermă.

Se înşela. După Alamo, vizitară atelierele de artizanat, apoi porniră pe drumul spre Paseo del Rio.

Merseră pe jos de-a lungul malului cu pereţi abrupţi unde bănci tăiate chiar în stâncă permiteau turiştilor să lenevească la soare în timpul lunilor de vară. Bess i-ar fi imitat bucuroasă, dar din nefericire era încă prea frig ca să se oprească.

Observând că părea obosită, Ruddy o luă de braţ.

- Vrei să te odihneşti câteva minute, scumpo?

Ea îl privi lung, surprinsă de atenţia lui.

- Eu nu sunt foarte în formă în acest moment, nu-i aşa?

- Nu te nelinişti. Doar câteva trepte de urcat, şi vei putea face o pauză lungă.

Mână în mână, urcară nesfârşita scară de piatră care

ducea la restaurantul panoramic aflat deasupra canionului.

Îndată ce se instalară în imensa sală unde, în urmă cu doi ani, Ruddy şi Bess se certaseră atât de aprig, un chelner în vestă albă veni să le aducă o listă de bucate.

Bess murea de foame şi comandă fără să ezite un imens antricot la grătar.

Ruddy o învălui într-o privire ciudat de protectoare. Şi în timpul mesei, Bess avu clar impresia că soţul ei ar fi preferat să fie singur cu ea. Fidelă obiceiului ei, Crystal susţinea singură o conversaţie dintre cele mai însufleţite.

Când reluară, pe jos, drumul spre parcarea unde-i aştepta maşina, Ruddy luă braţul soţiei lui cu un gest posesiv. Dacă nu l-ar fi cunoscut bine, ar fi crezut că se temea să n-o vadă îndepărtându-se.

***

Intorşi la fermă, ea se retrase imediat în camera ei ca să se întindă. Nu atât din cauza unei uşoare oboseli sau din nevoia de a se izola, ci din pricina sentimentelor sale confuze.

Ca şi cum nu reuşea încă să accepte că Ruddy aştepta de la ea exact ceea ce dorea atât de mult să-i dea.

Capitolul 10

Când Bess se trezi, era noapte. Se ridică, surprinsă că este îmbrăcată în cămaşă de noapte. Nu-şi amintea să se fi dezbrăcat la întoarcerea din excursie!

In timp ce încerca să-şi aducă aminte, uşa se deschise şi intră Ruddy, încărcat cu un platou pe care-l puse pe noptieră.

- Te-ai trezit, frumoasa mea? Fernanda s-a gândit că poate ţi-ar plăcea să mănânci ceva.

Ea se sprijini cu spatele de perne, cu un mic surâs.

- Bună idee. Tu mi-ai pus cămaşa asta de noapte din dantelă?

-Ai adormit îmbrăcată. Am crezut că fac bine. Dormeai atât de bine încât nici măcar nu te-ai trezit. Nu este mai bine aşa?

- Ba da. Mulţumesc, Ruddy.

El se aşeză pe marginea patului, şi-i puse platoul pe genunchi.

- Acum, trebuie să mănânci.

Ea devoră cu poftă clătitele umplute cu carne de pui şi ciuperci, una din specialităţile Fernandei.

-Ai dori şi desert? întrebă soţul ei. A făcut o excelentă tartă cu mere.

Ea scutură din cap.

- Nu în seara asta. N-aş mai putea înghiţi nici o îmbucătură.

El o privi un moment surâzând.

- Am impresia că ai luat în greutate. Mă înşel? Cureaua pantalonilor tăi nu era încheiată.

- Am mai multă poftă de mâncare decât de obicei, este adevărat. Ce importanţă are dacă mă îngraş? Tu nu eşti bărbatul care să remarce.

- Greşeşti. Remarc tot ce te priveşte. Absolut tot. Fără excepţie.

Cum ea surâdea cu un aer neîncrezător, el continuă:

- Observ chiar şi schimbările tale de exprimare, doamnă Langston. în ultimul timp, te-am auzit cel puţin o dată înjurând ca oricare lucrător de la fermă. Ştii, eşti mult mai puţin băţoasă de când ai venit la fermă. Arăţi în continuare ca o mare doamnă, evident, dar eşti mai. umană. Mai puţin impresionantă. Eşti de asemenea mai frumoasă. Faţa ta s-a rotunjit.

Sub privirea lui, Bess simţi că se topeşte. Ea care dorea atât de mult să vorbească mai mult cu ea, acum ar fi dat orice să-l întrerupă!

Nu suporta când se arăta rece şi distant, dar nu se simţea mai bine nici când, ca în ultimul timp, dădea dovadă de tandreţe.

- Ce se întâmplă Bess? întrebă el, aplecându-se s-o sărute. Am impresia că nu mă mai doreşti. La început, totuşi. şi chiar nu cu mult timp în urmă, ardeai de dorinţă. Iţi aminteşti ziua aceea, pe balansoar?

Ea îşi întoarse ochii, cu un nod în gât.

- Momentul acela a trecut.

- Dar ce te-a schimbat, la naiba?

- Tu, strigă ea, cu lacrimi în ochi. Nu ştiu niciodată unde mă aflu cu tine. Nu ştiu niciodată dacă pot avea încredere în tine. Când ne-am căsătorit, abia dacă îmi vorbeai sau dacă mă priveai. Erau momente când mă întrebam dacă existam cu adevărat! După aceea, când am făcut dragoste, ai fost odios. Acum ai dori să trăim ca oricare alt cuplu, să facem o mulţime de lucruri împreună. Cum vrei să înţeleg toate astea?

El păstră o lungă tăcere, îşi trecu o mână obosită prin păr şi scoase un oftat adânc.

- înţeleg, scumpo, dar suntem obligaţi să ne batem? Trebuie să existe o cale, nu? Vom reuşi să găsim un teren de înţelegere!

- Crezi?

Ea se gândi la acele săptămâni interminabile în care nu încetase să spere că va găsi acel faimos teren de înţelegere despre care vorbea el! Cu expresia abătută, suspină.

- în orice caz, îţi mulţumesc că mi-ai adus cina, Ruddy.

- Mă concediezi?

Cu un mic râs, el se îndreptă spre uşă.

- Cum doreşti, doamnă Langston. într-adevăr, nu sunt decât un imbecil. Dacă cel puţin mi-aş fi dat seama

de şansa pe care o aveam, înainte să nu fie prea târziu.

Deschise uşa şi se întoarse.

- Odihneşte-te, frumoasa mea. Vom ieşi la capăt, tu şi cu mine. Mă duc să-i ţin companie sărmanei Crystal.

- Crystal încă nu s-a culcat?

El o privi cu un zâmbet curios.

- Mereu la fel de geloasă?

Un fulger de mânie trecu prin ochii negri ai lui Bess.

- Oh, pleacă, Ruddy! Te urăsc.

- Foarte bine! spuse el, râzând. Progresăm, după câte văd! Când vei epuiza gândurile tale negre, anunţă-mă. Ştii unde mă găseşti, draga mea. Te aştept zi şi noapte.

Bess se mulţumi să-i arunce o privire asasină. Cum putea oare să râdă astfel? Nebună de furie, începu să-şi imagineze mii de planuri de răzbunare. Trebuia să plece, să se întoarcă în Georgia. Trebuia să facă ceva! Nu putea să se lase umilită în felul acesta!

La capătul răbdării, petrecu o noapte groaznică. Când se trezi, realitatea îşi reluă drepturile sub forma unei stări de greaţă care o făcu să se repeadă la sala de baie. Planurile de răzbunare păreau departe. Nici măcar nu se mai gândi la ele.

Cu gesturi repezi, îmbrăcă rapid o rochie verde deschis, îşi perie părul pe care apoi îl lăsă liber pe umeri şi coborî la parter. Se apropia ora mesei şi dacă nu se

grăbea, nu va ajunge la timp la biserică.

O linişte ciudată domnea în casă. Se auzea doar un murmur discret din salonul pustiu, sau mai curând din biroul lui Ruddy, a cărui uşă era uşor deschisă.

Impinse uşa şi rămase nemişcată, împietrită. Faţa ei deveni livid㠄. Ochi în ochi, soţul ei şi Crystal, aflaţi cu spatele spre ea, erau îmbrăţişaţi cu tandreţe.

Ridicând capul, Ruddy o descoperi în prag. In alte împrejurări, Bess ar fi găsit expresia soţului ei drept foarte comică. In cazul de faţă, nu citea pe ea decât confirmarea întemeiată a geloziei ei şi o găsi sinistră.

Crystal scoase un oftat stânjenit.

- Bess, ascultă, începu ea. Lasă-mă să-ţi explic. Bess, dragă.

- Nu este nicidecum ce-ţi imaginezi, adăugă Ruddy, devenind alb la faţă ca varul.

- Evident. murmură Bess.

Cu buzele tremurânde, pentru prima dată în viaţa ei, îşi pierdu orice control. Sângele ei rece şi uzanţele vieţii în societate dispărură. Ani de zile păstrase tăcerea, dar de data asta furia ei se dezlănţui ca o furtună în mijlocul verii.

- Fii blestemată! îi aruncă ea surorii ei. Timp de zece ani mi-ai răpit tot ce mă interesa! După aceea, ai fugit în Europa şi m-ai lăsat singură cu mama bolnavă. Dar asta nu ţi-a fost de-ajuns. Trebuia de asemenea să vii

aici ca să mă deposedezi de atenţia şi de dragostea noii mele familii!

Crystal păli.

- Bess, aşteaptă.

- Ce să aştept? strigă Bess, cu pumnii strânşi. Ai făcut întotdeauna în aşa fel încât să mă eclipsezi. Ai ştiut s-o faci atât de bine, încât ai convins-o pe Carla să-ţi dea bijuteriile propriei mele bunici. Bijuteriile pe care le-aş fi lăsat mai târziu copiilor mei. Şi toate astea pentru ce? Pentru a le amaneta pentru bani!

Unul câte unul, toate reproşurile ei ieşeau la lumină şi cu ele ura pe care o nutrea de mult timp împotriva acestei surori vitrege apărute în viaţa ei pentru a-i fura dragostea Carlei chiar atunci când îşi pierduse tatăl.

- Ai avut chiar îndrăzneala să conteşti testamentul mamei pentru că mi-a lăsat Oakgrove! Plantaţia aparţinea familiei mele de sute de ani, dar o voiai şi pe ea! Şi acum, ţi-ai pus ochii pe soţul meu!

- Bess dragă, te implor. gemu Crystal, înaintând spre ea.

Bess se retrase, ca şi cum ar fi ars-o. Cu ochii scânteind de furie, îşi smulse de pe inelarul drept verigheta pe care Ruddy o pusese acolo cu atâtea reţineri şi inelul de argint cu turcoaz pe care i-l oferise la Alamo.

- Ţine! urlă ea aruncându-le în faţa lui Crystal. Poţi să le iei şi pe acestea. Aşa, vei avea totul!

Cu trăsăturile îngheţate, Ruddy părea transformat în statuie.

- Mă întorc acasă la mine! continuă Bess ştergându-şi lacrimile care-i curgeau pe obraji. Mă voi duce pe jos, dacă trebuie. Nu mai vreau decât un lucru: să nu vă mai văd niciodată. Nici pe unul, nici pe celălalt!

Plângând, se repezi în salon fără să audă nimic din explicaţiile pe care sora ei o ruga să le asculte. Deschise în zbor uşa de la intrare, se repezi pe verandă, o traversă rapid şi se angajă pe trepte.

Orbită de lacrimi, rată prima treaptă. Se dezechilibră şi se rostogoli până jos. Un fulger de durere o străbătu dintr-o parte în alta, apoi îşi pierdu cunoştinţa şi se cufundă într-un abis fără fund.

***

Visuri bizare şi dureroase o asaltau. Era pe cale să se înece şi întindea spre Ruddy o mână imploratoare, dar el dansa cu Crystal şi n-o auzea. Simţea cum se scufundă, se scufundă.

- Reveniţi-vă, acum. Haide, treziţi-vă. repeta o voce blândă.

Bess deschise pleoapele grele şi descoperi o faţă apropiată de a ei. Era un bărbat. Purta ochelari şi o cască neagră ciudată cu o mică lampă aprinsă pe frunte.

- Bună ziua, spuse ea cu o voce abia auzită.
- Sunt bucuros să vă aud, doamnă Langston. Sunt

doctorul Barnes. Dacă vreţi să-mi permiteţi să vă examinez.

El observă rapid reacţia pupilelor ei la micul fascicul de lumină.

- Ei bine! Nu pare prea grav. Aţi avut noroc, credeţi-mă.

Ea privi rapid în jurul ei. în fundul camerei goale, o infirmieră lucra în tăcere, cu spatele întors.

- Copilul? Murmură Bess fixându-l pe doctor cu o privire neliniştită. Cum se simte bebeluşul meu?

El se posomorî.

- Sunteţi însărcinată?

Cu jumătate de voce, îl informă despre speranţele ei şi-i descrise amănunţit toate simptomele. Imediat, el chemă infirmiera pentru a-i ordona să-i facă analize mai aprofundate.

- Veţi rămâne aici, noaptea asta, doamnă Langston, decise el. Nu cred să existe cel mai mic risc, dar trebuie să ne asigurăm.

Cu o mână blândă, o bătu pe umăr:

- Haide, nu vă faceţi griji. Sunteţi pe mâini bune. Ne vom ocupa de dumneavoastră.

- Doctore, spuse ea cu o voce şovăitoare, dacă soţul şi familia mea sunt aici, vă rog, nu le spuneţi despre copil.

El încuviinţă cu un zâmbet fermecător.

- înţeleg: vreţi să fiţi prima care le spune? Aşa

rămâne. Dar dacă nu-l las pe smintitul dumneavoastră soţ să intre aici în ora care urmează, risc să-mi văd demisionând tot personalul. Ne hărţuieşte cu întrebări de când aţi sosit aici. Mă voi duce să-l caut.

Cuprinsă de slăbiciune, ea închise ochii. Când îi deschise, Ruddy era lângă ea.

- Cum te simţi? o întrebă el cu o voce gâtuită.

Ea îşi umezi buzele uscate şi se forţă să respire adânc. Calmantele ordonate de doctor începeau să-şi facă efectul şi cădea deja într-o dulce somnolenţă.

- Mă simt atât de moleşită, murmură ea.

El îi luă mâna cu extremă blândeţe, ca şi cum se temea să nu i-o frângă. Emoţionată, Bess observă că verigheta şi inelul erau din nou la locul lor, pe degetul ei.

- Doctorul Barnes m-a asigurat că n-ai nimic. Atunci, de ce vrea să te oprească aici?

- Doar pentru. a face nişte analize. Nu te nelinişti. Mă simt foarte bine.

El strânse mai puternic mâna soţiei lui.

- Oh, Dumnezeule! frumoasa mea. murmură el cu ochii închişi, Bess!

Părea mort de nelinişte. Incet, ea încercă să-şi desprindă mâna pentru a mângâia faţa soţului ei. De-abia schiţase acest gest că, înşelându-se asupra intenţiilor ei, Ruddy se îndepărtă.

- Vrei să rămân lângă tine? întrebă el cu aceeaşi

voce neliniştită.

Bess abia îl auzi. Calmantele îşi făcuseră efectul. Nu mai simţea nimic, nici durere, nici teamă. Dormea.

Ea se trezi noaptea. în cameră era foarte întuneric. în spital domnea o linişte deplină. Bess deschise ochii tocmai la timp ca s-o vadă pe Crystal strecurându-se în cameră cu o cutie de coca-cola în mână.

Nu avu timp să-i vorbească, deoarece Crystal se repezea deja spre ea.

- Te implor, Bess, nu te înfuria. Infirmierele m-ar obliga să plec şi i-am promis lui Ruddy că nu te voi părăsi, ca să-i las timp să se odihnească puţin.

Bess închise ochii, apăsându-se cu toată greutatea pe perne. Neliniştea care se întrezărea pe faţa şi în vocea surorii ei îi amintea prea mult scena oribilă pe care o văzuse dimineaţă. Ar fi vrut atât de mult să uite!

- Te rog, continuă Crystal. Te rog, lasă-mă să rămân, doar atât cât să-ţi explic. După aceea, dacă vrei, voi pleca. Voi găsi o infirmieră care să mă înlocuiască. De acord?

- Ca şi cum aş îndrăzni să dispar. murmură Bess, cu amărăciune.

Crystal se aşeză alături de ea pe pat.

- Ascultă, surioară, despre această dimineaţă. îţi jur că nu încercam decât să-mi exprim recunoştinţa faţă de Ruddy. în ciuda a ceea ce ai crezut, nu pentru a-ţi fura soţul am venit aici. Cum ar fi posibil! adăugă ea râzând.

îl cunoşti foarte puţin dacă îţi închipui că m-ar dori!

Cu capul întors spre perete, Bess se resemnase să asculte până la capăt. Mai întâi pentru că n-avea de ales. Apoi, deoarece dorea să plece foarte repede şi pentru totdeauna.

- In această dimineaţă, am primit un telefon de la Jacques, aristocratul meu, îi dezvălui ea. Mă cere în căsătorie, Bess! Iţi dai seama! Vrea să mă căsătoresc cu el!

Brusc interesată, Bess îşi privi sora.

- Nu se vede nimic, constată ea. Nu există nici un bec?

Crystal apăsă întrerupătorul şi o lumină blândă scăldă
camera.

- N-aş fi îndrăznit niciodată să sper că o dată plecată, continuă ea, o să-i lipsesc. Cu toate acestea, imediat după ce am venit aici, Ruddy a prezis-o. Mi-a spus că dacă Jacques ţinea la mine, îmi va cere să revin. Fără Ruddy, m-aş fi întors de mult în Franţa. Şi fără îndoială, aş fi stricat totul. O dată mai mult, adăugă ea cu amărăciune. Dar Ruddy m-a sfătuit să rămân şi am făcut bine că l-am ascultat. In plus, îmi spuneam că, o dată cu trecerea timpului, aveam poate şi şansa să reuşesc să-ţi vorbesc pentru a încerca să ne împăcăm.

O privi pe Bess cu un surâs de o tristeţe nesfârşită.

- Din nefericire, n-am reuşit nimic, dimpotrivă. Eşti atât de discretă, Bess. Ţii toată lumea la distanţă! Numai că încep să înţeleg. Viaţa n-a fost niciodată uşoară pentru tine, după moartea tatălui tău.

Cu un gest şovăitor, îşi puse cu tandreţe mâna ei albă pe umărul lui Bess.

- Sunt atât de egoistă, surioară! înţelegeam bine că era preferabil să plec, dar nu puteam renunţa la speranţa de a reuşi să-ţi vorbesc. Aveam atâta nevoie să mă destăinui, Bess. Eu n-am pe nimeni, ştii doar, în afară de tine.

Cu un nod în gât, Bess simţi lacrimi mari arzându-i pleoapele.

- De ce nu mi-ai spus nimic?

- Nu ştiam cu ce să încep. Ştii, îmi petrec timpul prefăcându-mă, Bess. Râd, glumesc, mă comport ca şi cum viaţa ar fi minunată. In felul acesta, sfârşesc prin a crede asta eu însămi, încât nu mai ştiu când sunt sinceră. Mai cu seamă cu cei pe care-i iubesc.

- Ca Jacques, îmi închipui?

Crystal încuviinţă cu un semn şi faţa ei se lumină de un zâmbet tandru.

- Inţelegi, prin forţa lucrurilor, a sfârşit prin a crede că eram încapabilă de cel mai mic sentiment. Mă privea drept ceva frumos, foarte elegantă, foarte decorativă. De aceea am părăsit Parisul. Suferam atât de mult.

Bineînţeles, continuam să glumesc şi să râd, astfel încât nimeni nu putea bănui adevărul. Nimeni, cu excepţia lui Ruddy, adăugă ea cu emoţie. A suferit şi el atât de mult încât nu se lasă înşelat de aparenţe.

Bess închise ochii. Prefera să nu întârzie prea mult asupra acestui aspect al situaţiei. Dacă soţul ei vedea atât de clar în inima altora, trebuia să ştie cât de mult îl iubea.

- Dacă poţi, reluă Crystal cu o voce şovăitoare, încearcă să nu-mi porţi pică prea mult. Când Jacques a sunat, eram atât de fericită încât am sărit de gâtul soţului tău. Pentru a-i mulţumi, înţelegi? Să-i mulţumesc că m-a ascultat şi m-a sfătuit, Bess. Asta-i tot.

Bess îi luă mâna şi i-o strânse afectuos.

- îmi pare rău, Crystal. Te asigur. Am interpretat totul pe dos! Regret ce ţi-am spus, îţi cer..

Sora ei îi tăie prompt vorba.

- Nu regreta nimic, Bess. Reproşurile tale erau justificate. în afară de ultimul. Dar, Doamne Dumnezeule, ce temperament, draga mea.

Bess râse încet.

- Nu este prea mult timp de când ştiu, dar este adevărat că am temperament. Mai ales cu Ruddy. Are darul de a mă scoate din sărite.

- Bietul Ruddy, suspină Crystal. Dacă a greşit

vreodată faţă de tine, cred că astăzi a plătit totul. Şi cu avantaje colosale!

Bess fremăta de nerăbdare în patul ei.

- Unde este?

- A rămas lângă tine toată ziua. Acum o oră, am reuşit în cele din urmă să-l conving să se ducă să mănânce. Este nebun de îngrijorare, Bess. Şi îşi reproşează teribil ce s-a întâmplat.

Bess ridică din umeri. Era în firea lui Ruddy să-şi asume răspunderea a ceea ce se întâmpla apropiaţilor lui.

- Mă simt mult mai bine, o asigură ea. Să se întoarcă la fermă şi.

Crystal o întrerupse din nou.

- Să se întoarcă, şi mai ce, Bess? Ruddy te adoră. N-am văzut niciodată pe cineva atât de nefericit. Când ai căzut pe scări; eu a trebuit să chem salvarea. El refuza să te părăsească măcar o secundă. Când brancardierii au sosit, ne-a fost teribil de greu să-l convingem să-i urmeze cu maşina lui. Nu voia să te părăsească o clipă. Când vei înţelege că te iubeşte, surioară?

Atinsă în punctul sensibil, Bess schimbă vorba.

- Şi Katy? întrebă ea.

- Din fericire, era la biserică atunci când s-a întâmplat. Aşteaptă cuminte întoarcerea ta acasă.

Bess păstră o lungă tăcere.

- Ce proastă! spuse ea pe neaşteptate. Vei putea vreodată să mă ierţi că te-am bănuit, Crystal?

Sora ei surâse cu dragoste.

- Dacă reuşeşti să înţelegi că n-ai nici un motiv să fii geloasă. Oh, Bess, nu ştii că n-am nici o şansă alături de tine? Eşti atât de atentă, atât de generoasă! Exact opusul meu! Ţi-am mai spus, Bess, frumuseţea nu durează decât un timp. Dar calităţile inimii durează veşnic.

Emoţionată până la lacrimi, Bess întinse braţele şi rămaseră îmbrăţişate un lung moment, tăcute, înainte de a-şi da primul sărut adevărat din viaţa lor.

- Te simţi mai bine? întrebă Crystal.

- Sunt complet răvăşită, dar totul va merge bine acum. Sunt sigură.

- Cu atât mai bine, deoarece trebuie să iau avionul mâine dimineaţă, înainte ca un conte pe care-l cunosc să nu-şi schimbe părerea cu privire la o anumită promisiune pe care mi-a făcut-o. Nu te superi că plec?

- Nicidecum, cu condiţia să mă inviţi la căsătoria ta, răspunse Bess, plăcut surprinsă de uşurinţa cu care ajunseseră să discute cu simplitate.

Crystal îi jură să-i rezerve prima invitaţie.

- Dă-i încă o şansă lui Ruddy, adăugă ea cu blândeţe. Nici pentru el viaţa nu este uşoară. Şi acum, odihneşte-

te. Rămân aici, să-mi beau coca mea, şi mâine te vei trezi în plină formă. De acord?

Bess se mulţumi să încuviinţeze cu un zâmbet. Cu mâna în mâna surorii ei, alunecă într-un somn liniştit.

***

Când ieşi din toropeală, doctorul tocmai intra pentru vizita de dimineaţă. Din prag, gata să plece, Crystal se întoarse să-i trimită un sărut din vârful degetelor.

- Am o veste bună pentru dumneavoastră, doamnă Langston, o anunţă doctorul Barnes îndată ce rămaseră singuri. Ce doriţi, un băiat sau o fată?

- Sunt aşadar însărcinată? întrebă ea cu inima bătând repede.

- Da! Sper că sunteţi mulţumită?

- Oh! Dumnezeule, da.!

Cu figura fericită, se lăsă să cadă pe perne.

- Oh, da! repetă ea, minunându-se.

- Inutil să vă opresc la noi mai mult timp, adăugă doctorul. Copilului îi merge foarte bine. Şi dumneavoastră la fel. Cred că veţi pleca în această seară. Până atunci, profitaţi şi odihniţi-vă.

Bess se mulţumi să-i arunce un zâmbet radios. Un copil! Ce veste minunată! Ce secret fermecător!

Cu ochii închişi şi un surâs fericit, alunecă din nou într-un somn reparator.

Capitolul 11

O rază de soare mângâie prin jaluzele faţa lui Bess. îşi flutură încet pleoapele. Se simţea ciudat de obosită, dar corpul vătămat în cădere n-o mai făcea să sufere.

în fotoliul de lângă pat, Ruddy stătea încordat. Ochii lui roşii de oboseală priveau golul din faţa lui. Pielea feţei lui semăna cu un pergament pe care se citeau urmele nesomnului. Costumul lui bleumarin şi cămaşa de mătase mototolite dădeau frumuseţii lui aspre o notă de delăsare neobişnuită.

- Ruddy? murmură ea.

El întoarse imediat spre ea o privire înflăcărată.

- Cum te simţi? întrebă el, profund neliniştit.

- încă puţin obosită. Unde este Crystal?

- în drum spre Paris. A promis să te sune diseară, îndată ce soseşte.

- Va fi o plăcere.

El scrută intens trăsăturile palide ale soţiei lui.

- Mi-a spus că aţi vorbit ieri seară.

Bess se întoarse pentru a se feri de privirea lui.

- Crystal mi-a explicat totul. Regret foarte mult tot ce am spus.

Cu o mişcare promptă, el îi luă mâna şi o duse la buze.

- Vrei să taci? Dumnezeule! când te-am văzut căzând pe scări. Mă învinuiam atât de mult. Puteai să mori!

- N-a fost vina ta, Ruddy.

- Nu mai spune!

Cu ochii pe jumătate închişi, acoperi îndelung mâna soţiei lui cu sărutări, înainte s-o pună cu dragoste pe cearşaf.

- Doctorul crede că poţi ieşi azi, spuse el ducându-se să ridice jaluzeaua. Dacă te simţi în stare, adăugă el. Pentru nimic în lume nu vreau să-ţi asumi riscuri.

- Mă simt foarte bine, îl asigură ea. Şi doresc foarte mult să mă întorc. acasă.

El se întoarse. O stranie nelinişte se citea în ochii lui.

- Bess, spuse el ezitând. Fernanda mi-a spus că în ultimele zile ai avut greţuri.

Cu paşi lenţi, reveni să se aşeze lângă ea şi începu să se joace nervos cu mâna ei abandonată pe pat. Cu un gest timid, îi atinse uşor pântecele şi ridică spre ea o privire tulburător de tandră.

- Aştepţi un copil, frumoasa mea?

Sonoritatea caldă a vocii lui îi încălzi inima. Nu mai ezită nici o secundă.

Punând mâna ei peste cea a soţului său, răspunse:

- Da, Ruddy. Aşteptăm un copil.

El o privi cu un surâs de pură încântare, înainte de a se întuneca.

- Nu crezi că ai fi putut să mi-o spui?

Bess strânse mâna care tremura imperceptibil.

- Mi-era atât de teamă, recunoscu ea.

- De mine?

- Oh, nu, nu de tine. Mă temeam să nu te simţi ameninţat de venirea acestui copil. Teamă să nu-ţi regreţi libertatea. Teamă de aceste noi legături între tine şi mine.

El scutură îndelung din cap, neîncrezător.

- Hotărât lucru, avem încă mult drum de făcut ca să ne înţelegem, nu crezi? Sunt încântat, Bess. Sunt copleşit. înţelegi, frumoasa mea? Se mişcă deja?

Ea surâse, vizibil fericită.

- încă nu. Este prea devreme. Adevărat, Ruddy? Nu-mi porţi pică?

- Ti-am purtat, Bess, de mii de ori, dar nu astăzi, crede-mă! Când erai mică, îţi purtam pică pentru că mă scoteai din fire. îndată ce te vedeam, era ca şi cum îmi pierdeam capul. După aceea, ţi-am purtat pică pentru că îmi tulburai viaţa. M-am zbătut ca un diavol, cu armele pe care le aveam. Dar e poveste veche!

- De ce?

- Pentru că regret că ţi-am făcut rău, Bess. Dacă aş fi putut să prevăd că se va sfârşi aşa, aş fi trimis-o la dracu pe Crystal din prima zi. Ea ar fi găsit o altă soluţie ca să-şi pună ordine în amorurile ei!

- Nu puteai şti că voi deveni nebună de furie din cauza unui simplu sărut.

- Acel sărut, crede-mă, am avut destul timp să-l regret. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi lăsat-o pe sora ta să-mi

sară de gât. Să ştii, adăugă el, privind-o în ochi, că ea a fost aceea care m-a sărutat. Nu invers. Inţelegi, Bess? Eu. eu nu doresc nici o altă femeie, frumoasa mea. Am una, doar a mea, îmi este de-ajuns.

Radioasă, Bess îi adresă un zâmbet fermecător. Indelung, în tăcere, făcură dragoste doar cu ochii. Apoi, Ruddy se înclină spre ea. Ochii lui străluceau. Cu pasiune, puse stăpânire pe buzele ei şi această îmbrăţişare posesivă şi totodată tandră o copleşi de fericire.

Respirând greu, cu simţurile aprinse de acest singur sărut, se îndepărtară unul de altul exact în momentul când doctorul Barnes intră fără să bată la uşă.

Doctorul luă loc pe marginea patului şi, numai zâmbet, fără să pară că remarcă stânjeneala celor doi viitori părinţi, le indică numele unui obstetrician bun, îl felicită pe Ruddy, şi-i prescrise lui Bess un tratament cu vitamine.

- Mai ales mâncaţi cu regularitate începând de astăzi, adăugă el. Sunteţi puţin prea slabă.

- Nu vă neliniştiţi, voi avea grijă, interveni Ruddy cu o frumoasă siguranţă.

- Contez pe dumneavoastră, domnule Langston. Acum, doamnă, luaţi legătura fără întârziere cu colegul meu. Vizitele prenatale sunt foarte importante. Puteţi de asemenea să urmaţi cursuri de pregătirea naşterii,

chiar aici, la spital.

- Nu voi lipsi, răspunse Bess, cu un zâmbet încântător.

- Nici eu, murmură Ruddy. Le vom urma împreună.

Bess îi aruncă soţului ei o privire de adoraţie pură. Doctorul îi părăsi, nu fără să-i felicite din nou şi restul dimineţii trecu atât de repede încât Bess ajunse acasă fără să-şi dea seama.

îndată ce trecu pragul casei, îndată ce Katy se aruncă în braţele ei, se simţi cu adevărat vindecată. Nu numai de urmările căderii, dar şi de teribila ei boală: gelozia. Asta era ca şi cum, deodată, era alta, aceeaşi totuşi, dar diferită.

Este adevărat că totul în jurul ei părea diferit. începând cu Ruddy, care se umfla în pene ca un bun tată de familie, veghind asupra alor săi cu dragoste şi devotament. Transformarea lui era evidentă. Totuşi, care n-a fost surpriza lui Bess, duminica următoare, când îl descoperi pe soţul ei îmbrăcat în costum gri, aşteptându-le în salon.

- Ne însoţeşti la biserică? întrebă ea fără să-şi ascundă uimirea.

El îi aruncă o privire întunecată.

- Găseşti ceva de obiectat la faptul ca un bărbat să-şi conducă familia la slujbă?

- Bineînţeles că nu.

- Atunci, să nu mai pierdem timp cu discuţii. Grăbeşte-te, altfel vom întârzia!

Katy, care nu scăpase nimic din scenă, zbură spre maşină pufnind în râs. Fernanda se mulţumi să clatine din cap ca şi cum nu-şi credea urechilor.

Cât despre preotul care oficia slujba, descoperindu-l pe inflexibilul fermier aşezat în primul rând cu toată familia, fu cât pe ce să leşine.

Aşezată pe banca familială, alături de seducătorul ei soţ, Bess strălucea. Faptul că bărbatul inflexibil cu care se căsătorise accepta după atâtea luni să asiste la serviciul religios împreună cu ea dovedea cu prisosinţă amploarea drumului pe care-l străbătuseră amândoi.

Ruddy se pierdu puţin în cântecele religioase, dar Bess îl ajută, hotărând să urmărească împreună cu el slujba pe aceeaşi carte de rugăciuni. Vocea gravă şi senzuală a soţului ei suna în urechile ei ca cea mai frumoasă din lume. In timp ce se desfăşura slujba, un plan încerca să prindă formă în mintea ei. Un plan care spera că va marca ultima etapă din lungul drum care o ducea la întâlnirea lui Ruddy.

***

In seara aceea, după ce-i spusese lui Katy povestea care servea de obicei să-i ureze noapte bună, Bess se îndreptă spre camera soţului ei.

Cu inima bătând repede, deschise încet uşa.

Camera lui Ruddy era somptuoasă, decorată în

tonuri de albastru. Nu era nimeni dar îl auzi pe soţul ei fredonând în camera de alături. La vederea patului imens, nu se putu împiedica să nu roşească.

Strângând nervoasă cordonul capotului de satin care-i acoperea goliciunea, deschise o altă uşă şi intră în sala de baie alăturată.

în spatele peretelui cu geamuri al duşului, Ruddy îşi spăla părul cântând. Tremurând de emoţie, se aşeză pe marginea căzii de marmură, fără să spună nimic.

Două minute mai târziu, Ruddy deschise uşa cu geam. Când îşi văzu soţia, înţepeni.

- Bună seara, spuse ea într-o suflare.

El luă un prosop şi începu să se şteargă.

- Bună seara, doamnă Langston.

Incapabilă să răspundă sau să se mişte, Bess rămase aşezată, privindu-l.

- Haide, spuse el înaintând. Acum că ai venit până aici, n-o să abandonezi, totuşi?

Ea ridică spre el o privire înceţoşată.

- Vreau să fac dragoste cu tine, Ruddy. Mi-ai spus că în ziua când voi fi pregătită, n-aveam decât să vin să-ţi spun.

Cu un braţ în jurul umerilor ei, o strânse râzând.

- Dacă înţeleg bine, ai intenţia să mă seduci? Atunci, să nu pierdem timpul.

Cu o mână tremurând', îşi deschise capotul care

alunecă la podea. Privirea lui Ruddy deveni gravă iar respiraţia, i se acceleră.

- Şi eu te doresc atât de mult, murmură el, luând-o în braţe.

Indată ce se îmbrăţişară, lumea din jurul lor încetă să
existe.

- Vino, frumoasa mea. îi şopti el la ureche. Imi pare rău, dar seara asta n-am nici un pic de răbdare.

Nerăbdător, o ridică în braţe ca s-o depună pe patul lui.

- Şi eu sunt grăbită, Ruddy. Vreau atât de mult să facem dragoste!

El puse stăpânire pe buzele ei, strângând-o în braţe într-un elan sălbatic.

- Da, Bess. Da, frumoasa mea.

- Te iubesc, murmură ea într-o şoaptă fierbinte. Oh! ce mult te iubesc!

El se ridică într-un cot şi îşi privi soţia în ochi.

- Ştii cel puţin ce spui?

- Da, Ruddy, răspunse ea arcuită în braţele lui. Te iubesc.

Cu pasiune şi tandreţe, o acoperi cu sărutări. Cu braţele şi picioarele înlănţuite, se rostogoliră pe pat, în timp ce Ruddy nu înceta să repete:

- Frumoasa mea, prea frumoasa mea. Viaţa mea, inima mea! Soţia mea!

- Oh, dragostea mea! gemu ea, agăţată de el.

- Da, Bess. Şi eu te iubesc. Te iubesc!

Transportată de pasiune, ea avu impresia că-şi pierde controlul. Ce importanţă avea? In braţele celui pe care-l iubea, ştia că poate să se abandoneze complet.

Se iubiră toată noaptea, într-o dezlănţuire de senzualitate care nu înceta să le aţâţe simţurile. Când, extenuaţi şi satisfăcuţi deplin, adormiră unul în braţele celuilalt, zorii albeau deja cerul.

***

Soarele se strecura printre jaluzele când Ruddy îşi trezi iubita în modul cel mai dulce posibil. Afară păsările cântau, dând parcă un concert pentru a sărbători dragostea lor. In dimineaţa aceea, se iubiră cu şi mai multă plăcere. Surprinşi şi uimiţi să cunoască în sfârşit fericirea unei iubiri împărtăşite, şi sentimentul de a fi uniţi pentru totdeauna nu numai la rău, ci şi la mai bine.

- Şi eu care visam să rămân celibatar! murmură Ruddy sărutând-o pe gât.

Cuibărită la pieptul lui, ea îşi ridică spre el ochii de catifea.

- Contează pe mine să fac în aşa fel încât să apreciezi bucuriile căsătoriei până la sfârşitul zilelor tale, dragostea mea.

El izbucni în râs.

- Este cel mai mic dintre lucruri, nu? După toată

strădania pe care mi-am dat-o în aceste ultime luni! Ştii, în fiecare seară mă culcam cu speranţa că vei veni la mine.

- Şi eu la fel!

El o îmbrăţişă cu faţa luminată de un zâmbet larg.

- Poţi să te lauzi că m-ai dus de vârful nasului de la început, Bess. Dacă îmi amintesc bine, totul a început cu acea poveste a pomului de Crăciun. Aş fi făcut orice ca să-ţi plac, inclusiv să te las să-mi educi fiica! Ea care n-a purtat niciodată decât blugi! Dacă ai şti ce şoc am avut văzând-o în prima ei rochie de gală!

Ea izbucni în râs, înainte de a-l săruta.

- Te iubesc de atâta timp, Ruddy, încât nu mai ştiu exact de când. Dar există un lucru de care sunt sigură, şi anume că acum n-aş mai putea trăi fără tine.

- Excelentă noutate, doamnă Langston. Propun ca începând de astăzi să nu mai folosim camere separate. Mulţumită?

- încântată!

Visătoare, îşi puse o mână pe pântecele încă plat.

- Cred că fiica ta este foarte fericită la ideea de a avea o mică surioară sau un mic frăţior.

- Nu la fel de mult ca mine să am un copil, frumoasa mea!

Ea surâse mulţumită.

- Văd de pe acum mutriţele nepoţilor noştri când le voi povesti cum bunicul lor m-a răpit ca să mă oblige să-

l urmez în Texas şi să ne căsătorim!

- Dacă o vei face, eu le voi povesti cum m-ai sedus în pădure!

- Ăsta este şantaj, cowboy!

- Dar nu. Ne vom păstra secretele numai pentru noi, frumoasa mea. Şi când voi fi bătrân, îţi voi murmura la ureche lucruri atât de frumoase încât vei roşi. Ca astăzi. Vrei să încerc?

Ochi în ochi, tandru înlănţuiţi, plonjară din nou în acea zonă a universului care părea că le este rezervată. Acolo, în acel tărâm minunat, făcut numai pentru ei singuri, în venele lor curgea şampanie. Un vis nebun şi uşor, care le urca nespus de plăcut la cap şi le umplea inimile de fericire.

Pe acest tărâm accesibil doar lor, unde luna răspândea numai dulceaţă şi miere. Bess ghicea că toată viaţa va şti să ia drumul care ducea la inima lui Ruddy Langston. Ruddy Sălbaticul, Apaşul, inflexibilul fermier căruia îi era singura şi unica slăbiciune. O slăbiciune pe care el o adora.

Sfârşit